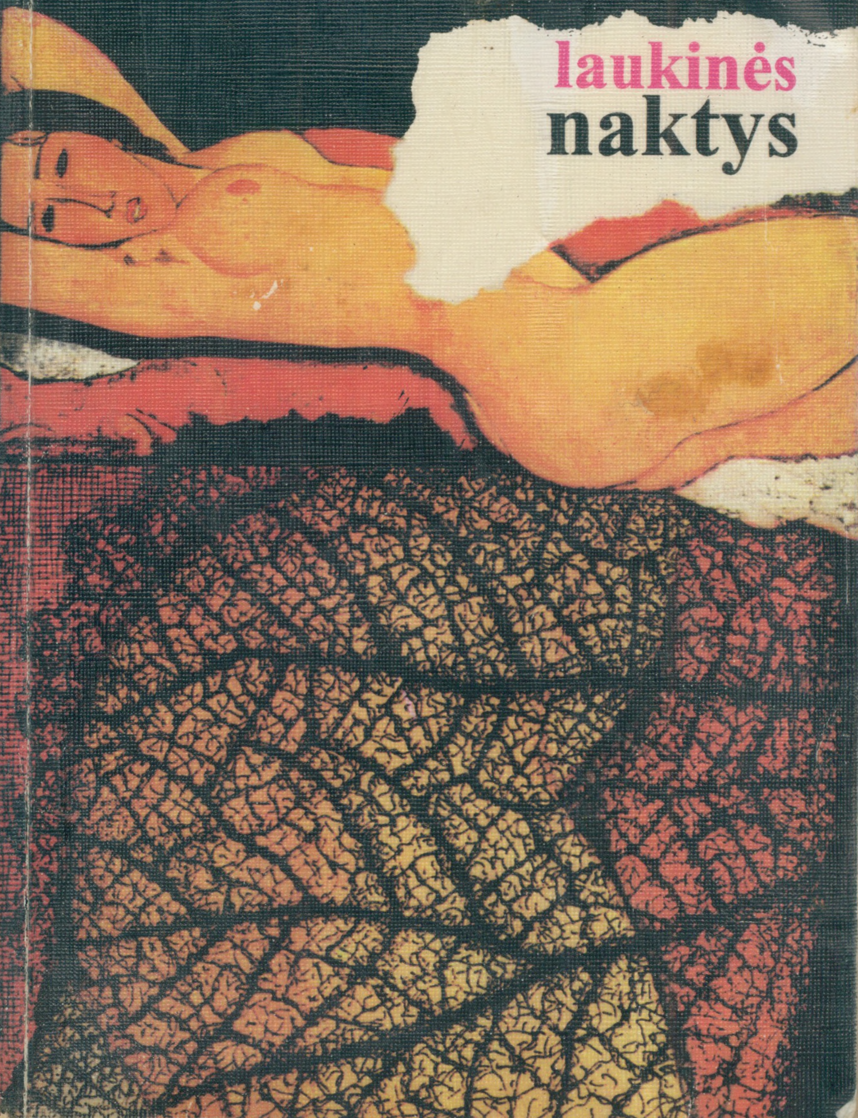
CYRIL COLLARD

laukinės naktys

CYRIL
COLLARD

LAUKINĖS NAKTYS

Iš prancūzų kalbos vertė
Pranas
BIELIAUSKAS

VILNIUS

1995

UDK 840-3
Ko-115

Cyril Collard
LES NUITS FAUVES
Paris, Flammarion, 1989

ISBN 5—415—00443—2

Savo tėvams
ir mano vaikams,
kurių jie, be abejo,
niekad
neturės

Ji įėjo. Artinosi vakaras. Aš sėdėjau kabinete, prispaudęs lūpas prie didžiulio lango stiklo, ir žiūrėjau žemyn, į Pompos gatvę. Motociklas šoktelėjo iš vietos, ir aš pamačiau, kaip balta išmetamųjų dujų driekena susimaišė su užterštu miesto oru.

Mergina uždarė duris. Aš atsigręžiau į ją. Ji laikė šalmą rankoje, nesiryždama žengti į priekį. Prie jos prisiartino mano asistentas.

— Jūs Laura?— paklausė jis.

— Taip.

Nežiūrėdama į jį, paspaudė jam ranką. Paskui atsisuko į mane, jos akys žvelgė kažkur už manęs, per didžiulį stiklą, į tamsiai mėlyną dangų.

Iš gatvės ji atsinešė šaltį — dar žvarbesnį nuo greito važiavimo motociklu. Šalmas buvo priplojęs jai plaukus — šviesių ir kaštoninių tonų mišinį, antakiai buvo tankūs, akys labai šviesios, rudos, kone geltonos; veidas ramus, grožis jaudrinantis ir prieštaringas, tarsi ji būtų buvus su svetima kauke. Visa jos apranga buvo juoda: džinsai, botai, šalmas. Nebuvo labai aukšta.

Asistentas paklausė:

— Ar jums buvo paaiškinta telefonu, apie ką čia sukasi kalba?

— Šiek tiek...

— Mes jus prašysime nusifilmuoti bandomajam videoklipui. Klipo režisierius ir dainininkas greit ateis.

Ji nesiklausė, paėmė nuo stalo Marko plokštelės voką ir ėmė jį vartyti rankose. Aš žiūrėjau į šitas rankas ir galvojau, kad jos atrodo kaip keturiasdešimtmetės moters.

Ji paklausė:

— Čia jis?

Jai įėjus asistentas jautėsi nesmagiai.

— Jis? Kiek jums metų, Laura?

— Aštuoniolika.

Jis pasirausė aplanke, kur buvo sudėtos nuotraukos, susirado Lauros nuotrauką ir parodė jai.

— Kas čia?

— Jūs. Tikriausiai ją mums davė jūsų agentas...

— Aš neturiu agento.

— Bet jūs aktorė, ar ne?

— Kartais.

— Bet turbūt žinote, kad ruošiamasi filmuoti klipą?

Aš atsiplėšiau nuo lango stiklo, atitrūkau nuo mėlio ir žengiau į kambario šilumą, artyn prie Lauros.

— Fransua, tai aš tau daviau jos nuotrauką.

Laura atsisuko į mane. Fransua jai pasakė:

— Leiskite jums pristatyti vyriausiąjį klipo operatorių. Jis mums taip pat padeda filmuoti bandymus.

Ji padavė man ranką, nudūrusi akis į grindis.

— Aš radau jūsų nuotrauką dėžėje, kuri mėtėsi gamybos skyriaus koridoriuje... Tikriausiai jau esate dalyvavusi bandymuose?

— Aš neprisimenu.

Ji man parodė Marko nuotrauką ant plokštelės voko — ją vis tebelaikė rankoje.
— Ar gerai jį pažįstate?
— Penkiolika metų. Mudu drauge mokėmės mokykloje.

Kabineto durys atsidarė. Markas įėjo pirmas, pažiūrėjo į Laurą, iš tolo pasisveikino, žengė žingsnį į šalį, praleisdamas Omarą, šis priėjo prie jos ir padavė ranką.
Aš pristačiau:
— Laura... Omaras Belamri, jis suka klipą.
Omaras jai nusišypsojo, o man pasakė:
— Dabar prisimenu, tu man rodei jos nuotrauką.
Laura padėjo plokštelės voką, pagraužė nagą, tarė:
— Bet mudu niekad nesimatėme...

Aš paėmiau kamerą. Laura ir Markas stovėjo šalia kits kito, prie sienos. Aš paėjau į šalį, atsistojau priešais ją; iš pradžių Markas liko stovėti kadro kairėje. Omaras greitai paaiškino situaciją ir paprašė improvizuoti: Laura — jaunos Barselonos prostitutės vaidmenyje, Markas — jos suteneris. Ji žvelgė į objektyvą; o gal į mane?
Markas prabilo pirmas:
— Kas tas vaikinas?
— Koks vaikinas?
— Aš tave mačiau.
— Aš jo nepažįstu.
— Nepažįsti?.. Tu kiši kažkam pinigus, ko nepažįsti?
— Aš jam nedaviau jokių pinigų.
— Nori mane apdumti, ar ką?
Laura atrodė kaip įžūli mergaičiukė, bet aš jaučiau, kad bijo. Ji kramtėsi lūpas.
— Tikrai ne...
Aš lėtai žengiau į ją su zvimbiančia kamera.
Markas kalbėjo toliau:

— Aš mačiau, kaip kišai pinigus tam šikniui...

— Ką?

— Tu kaišioji pinigus bet kam?

— Aš kaišioju pinigus? Aš niekad nedaviau pinigų.

Markas praėjo pro ją, gatavas skelti jai antausį. Ji žengė žingsnį atgal, atsiduso, pagaliau veidmainiškai paklausė:

— Ką tu nori iš manęs išgirsti?

— Noriu, kad pasakytum, kodėl taip darai... Tau negerai su manim?

— Visai ne...

— Tai kas jis? Tavo bičiulis?

— Aš jo nepažįstu.

— Duodi jam pinigų ir nepažįsti, ar ne?

— Aš darau su savo pinigais ką noriu.

— Tai ne tavo pinigai.

Omaras man liepė išjungti kamerą. Markas ir Laura valandėlę atsipūtė.

Jiedu sėdėjo vienas prieš kitą abipus žemo staliuko. Aš nuėmiau mėlyną gelinę plokštelę nuo prožektoriaus ir perjungiau plokštelę į „dirbtinį apšvietimą". Jų veidai pasidarė tarytum šilti, apelsininio atspalvio; šaltis lauke, regėjos, tapo dar šaltesnis, mėlis — mėlynesnis. Gęstančios dienos ir tvoskiančio prožektoriaus šviesas skyrė didžiulis ir lygus lango stačiakampis.

Omaras pasakė:

— Suvaidinkite dar sykį tą sceną, tik dabar tu, Laura, būsi viršesnė. Tu jam įsakinėsi.

Markas iškart riktelėjo:

— Aš tave mačiau su tuo vaikinu, tau blogai baigsis!

— Ko tu nori?

Laura žvilgtelėjo į objektyvą, ir aš vėl pamaniau, kad ji žiūri į mane.

— Ką tu nori iš manęs išgirsti?

Omaro balsas:

— Būk kietesnė, nesukalbamesnė!

— Tu vėl nori atsidurti tam mėšle, iš kurio tave ištraukiau?

— Aš susirasiu ką nors kitą.

— Nieko tu nesusirasi.

Omaras man sušnibždėjo į ausį:

— Pazvimbk į ją su kamera.

Bet Laura sustojo, tarsi sustingo: plyšys laike. Pakėlė galvą, pasižiūrėjo į dangų ir tarė: „Tai vištatupis, šuns ir vilko valanda",— paskui nutilo.

Iš kur ji žino tą posakį? Apie tą paros tarpsnį tarp dienos ir nakties, apie „vištatupio" akimirką, kurią mes, kino žmonės, paprastai vadiname „magiškuoju laiku".

Kol lauke pamažėle geso šviesa, aš galvojau apie tuos šunimis ir vilkais vadinamus padarus, skelbiančius nakties atėjimą. Bergždžiai ieškojau kito gyvulio, kito pavadinimo, kurie tiktų kitoms valandoms ir kitiems gestams, visuotinei tamsai pavadinti, bet nieko nesugalvojau.

Aš išėjau iš kabineto. Buvau vienas ir žvelgiau į miestą pro kameros, kuria filmavau Laurą, vaizdo ieškiklį. Stalingrado prospekte sustingęs arabas, ranka laikydamasis už antuko, nusekė mane akimis, žiūrėdamas, kaip aš einu ir įlipu į automobilį. Šaplė, metro stotelė, laiptų raizgalynė. Ilgi, lėtai slenkantys Belvilio ir Menilmontano bulvarų kadrai nakties viešpatijoje.

Naktis be šviesų, bet iškylanti prieš akis kaip dar tankesnė kitų šviesų, kitų spalvų masė. „Marlboro" pakelis, nusipirktas afrikiečių centre, Bisono gatvėje. Didžiulis džiuto krepšys, iš kurio pardavėjas jį ištraukė. Skersas žvilgsnis, mestas į kairę, į žmogų su apsiaustu, besiruo-

šiantį kirsti gatvę priešais mano automobilį, pusiau bėgantį, pusiau šokčiojantį, persimetusį per petį sulankstytą vaikišką vežimėlį, čia pakylantį, čia nusileidžiantį sulig žingsnių ritmu.

Ir viršum šitų vaizdų, tarsi dispečerio kontroliuojamų, vis iškildavo Lauros veidas — moters-kūdikio veidas. Aš bandžiau atspėti, kiekgi savo vaizduotės kaprizų ji jau patenkino ir kiek vyrų ją privertė patirti orgazmą.

Belvilio gatvėje užsukau pas Lao Siamą. Padavėjai ir šeimininkas man paspaudė ranką. Aš užsisakiau *phö* sriubos, krevečių ant iešmo ir *tsing tao*. Prie gretimo staliuko sėdėjo dvi maždaug trisdešimt penkerių ar keturiasdešimties metų moterys ir jaunėlesnis tipelis, mažumėlę sustumtas, trumpu liemeniu, palinkęs ties sojos padažu ištepta popierine staltiese. Moterys be perstogės juokėsi, o jauno, bet jau susiraukšlėjusio veido tipelis klausėsi. Viena iš moterų pasakojo, kad jos bičiulės automobilis už baudą buvo nutemptas į stovėjimo aikštelę antrą valandą ryto. Jos nuėjo jo atsiimti dar vėliau, apie septintą. Vairuotojas sustabdo automobilį prie išvažiavimo aikštelės. Staiga atsikabina lentelė su automobilio numeriu; mergina bando išlipti, atidaro dureles, bet jos lieka rankoje ir nukrinta šalia kojų policininkui, stovinčiam prie užkardo. Faraono veido išraiška nenusakoma, o ji, nustebusi, su mini sijonu, prisiartina prie jo ir labai mandagiai klausia:

— Ar galite pasakyti, kur aš galėčiau prisitaisyti šitą daiktą?

— Jaunoji ponia, važiuokit į pirmą pasitaikiusį garažą ir liepkit tą šlamštą pakeisti!

Duslus garsas, pasigirdęs už automobilio, patraukia faraono dėmesį. Mergina puola atgal ir, norėdama paslėpti

ką tik nukritusį duslintuvą, paspiria jį koja. Faraonas pasiduoda, pakelia užtvarą ir suriaumoja:

— Lipkit į savo šiukšliadėžę ir nešdinkitės po velnių!

Vėliau moterys prašneko apie Rūmų atidarymą.

— Tu prisimeni? Užtekdavo tik pamoti mažuoju pirščiuku, ir bernai paknopstom atlėkdavo!

Tipas prie jų stalo tebesėdėjo ir susitraukęs tylėjo.

Aš įsivaizdavau Laurą trylikos metų, besitrainiojančią su trisdešimtmečiais vyrais, šokančią iki šešių ryto, rūkančią nestiprias cigaretes ant raudonų Rūmų laiptų pakopų, pamėlynijusiais nuo rūkymo ir pasišlykštėjimo paakiais.

Aš krūptelėjau ir pabudau. Mirtis buvo čia pat, ji žvelgė iš bauginančios, sumestos ant kėdės prie lovos kojų drabužių krūvos, išplėštos iš tamsos mėnulio spindulio. Mirtis jau gyveno čia dvejus metus, kiekvieną dieną, kiekvieną minutę atskirdama mane nuo pasaulio. Mano smegenys virto patamsijusia koše, kažkuo minkštu, sugrūstu po mano kiaušu į beformę masę, panašią į jaučio plaučius, prikabintus man ant sprando.

Ji apsigyveno čia nuo to laiko, kai aš perskaičiau pirmuosius straipsnius apie AIDS. Man iškart tapo aišku, kad ši liga taps visos planetos katastrofa ir kad ji nusineš mane su milijonais kitų pasmerktųjų. Nieko nelaukdamas, jau nuo kitos dienos pakeičiau savo lytinių santykių pobūdį. Anksčiau aš ieškojau vaikinų, kurie man patikdavo; būdavau išrankus. Leisdavausi jų krušamas. Dabar nusprendžiau: jokių skverbimųsi vidun, jokių meilės naktų lovoje. Aš klaidžiojau po miestą ieškodamas į save panašių, kurie nenorėjo patirti malonumo kitame kūne ir kurių ištryškusi sperma krisdavo į pusrūsių dulkes.

Bet greitai masturbacija manęs nebepatenkino. Grįžo paauglystės manijos: ankštų kelnaičių antukai, išryškinantys penių formą, sudrėkusios nuo šlapimo trumpikės... Koledže, kai man buvo trylika metų, aš eidavau į tuščius sportininkų nusirengimo kambarius ir ieškodavau pamirštų ar numestų kaip papuola jaunesnių ar lieknesnių už save berniukų trumpikių. Aš jas pasiimdavau, parsinešdavau namo ir užsimaudavau priešais veidrodį. Manau, kad tuo metu dar nesimasturbavau; aš patirdavau malonumą žiūrėdamas į audinio aptemptą savo gaiduką, ir tai man atstodavo orgazmą. Kai įsidrąsindavau, užsimaudavau trumpikes, eidavau į fizinio lavinimo pamokas ir karštligiškai laukdavau, kad kurio nors berniuko akys užklius už mano tarpukojo...

Prie šitų paauglystės manijų dabar prisidėjo oda, grandinės ir skausmas. Kančia ir malonumas, kurį jie man dovanodavo, apmalšindavo ligos sukeltą įtampą ir siaubą.

Dažnai pačiame vidurnaktyje aš traukdavau į šventovę, su goduliu laukiančią kankinių. Tai buvo didžiulė arkada po dviem stačiakampiais betoniniais stulpais kairiajame Senos krante, tarp Bersi ir Austerlico tiltų. Nelyginant Platono rūsyje, šviesa ten buvo nuausta vien iš atspindžių, o žmogiškosios būtybės — iš šešėlių. Aš ieškodavau ištvirkėlių, stangrių penių, žeminančių judesių, stiprių kvapų. Kai kurie kūnai dvejodavo, dairydavosi aplink, kažką kalbėdavo: aš iškart pasakydavau, ko noriu: jei atsakymas būdavo neigiamas, šiurkščiai atstumdavau tipą ranka: jei tipas sutikdavo, sekdavau įkandin jo kitapus tilto, kur išrėkdavau savo malonumą ant geležinių laiptelių.

Stovėdamas prie upės, visas purvinas ir iškankintas po orgazmo jausdavausi puikiai; tapdavau šviesus ir lengvas. Permatomas.

Laura negavo Terezos, Barselonos moters-kūdikio, prostitutės vaidmens. Markas ir Omaras dar dvejojo, bet galop pasirinko gerai žinomą artistę, kurios vardas galėjo paskatinti rėmėjus prisidėti prie klipo gamybos.

Aš tikriausiai pajutau palengvėjimą, kad nereiks nukreipti prožektoriaus šviesos į Lauros veidą. Įsivaizdavau, kad šis veidas tarsi sugėręs šviesą ir iš visos kūno masės telikę pora šviesių, spindinčių akių.

Filmavimas ėjosi sunkiai. Prodiuseris, kuris jau nebesutarė su Omaru, neatvažiavo į Barseloną ir atsiuntė savo asistentę moterį, labai jauną ir visai nepatyrusią. Vos tik iškilus kokiam sunkumui, ji tuoj puldavo į ašaras: ji daug verkė visur — uosto krantinėse, siaurose gatvėse ir čigonų baruose Kinų kvartale.

Man patikdavo dirbti su Omaru. Pirmą kartą jį sutikau Halių kavinėje; jis laikė rankose seną rudos odos portfelį. Nuo to laiko niekad nesuabejojau jo talentu. Jam ir kitiems būčiau galėjęs duoti daug be jokio išskaičiavimo ir niekad netramdydamas savo polėkio, jeigu ir būčiau staiga pastebėjęs kokį trūkumą kitame kūne, veide ar kitoje sieloje.

Aš žinojau, kad kiekvieną dieną vis giliau grimztu į kapą, kurį pats sau rausiu, į duobę stiklinėmis ar purvo sienomis, kurios gvelbiasi iš manęs pasaulį. Man buvo vis sunkiau ir sunkiau bendrauti, be darbo ir sekso, sueiti dar į kitokius santykius. Tik talentas dar galėjo mesti iššūkį mano didžiadvasiškumui.

Nors ir mažai žinojau apie Omaro praeitį, jis vis tiek mane traukė. Vienuolikos vaikų šeima, neišvengiami iškrypimai; pora jo brolių buvo nusikaltėliai, dar vienas epileptikas, tik jam vienam, penkiolika metų išsitrynusiam Nantero lindynėse, pavyko išsigelbėti nuo alkoholio ir smurto šeštadienio vakarų baruose. Tai buvo nuostabi, atspari gėlė, išsiskleidusi miesto šiukšliadėžėse.

Aš žinojau, kad niekad neužsigeisiu Omaro kūno. Bet jei būčiau sutikęs vieną iš jo brolių, būčiau padaręs viską, kad tik pamatyčiau jo lytį po melsvu džinsų audiniu, parsiverščiau jį ir pasiguldyčiau ant savo lovos paklodžių ir kad jis apglėbtų mano kūną su numanomu švelnumu — tuo nerealiai apverstu, nuostabiai stangriu išsiskleidusios gėlės žiedu.

Omaras baigė „Marijos Terezos" montažą ir man paskambino. Aš jį suradau „Žaliojoje žvaigždėje". Jis jau seniai galvojo apie vieną filmo scenarijų ir pasiūlė man jį rašyti kartu.

Istorija prasideda apie septyniasdešimtuosius metus Nantero landynėse, ji apie Faridą ir jo šeimą. Karas Alžyre jau pasibaigė prieš aštuonerius metus, bet dar nuolat tebevyksta policijos reidai. Faraonai visur rausiasi, daužosi, kišasi. Čia gali visko atsitikti, įtampa retai atslūgsta. Žinoma, gyvenimas lindynėse nėra nuolatinių nelaimių ir negandų seka, kaip kad jį įsivaizduoja jautrus stebėtojas, galvojantis apie to pragaro viduje esančių žmonių gyvenimą. Ten taip pat esti lengvų, juokingų ir džiaugsmingų akimirkų. Bet kai užeina lietūs, kai vanduo įsismelkia tarp surūdijusios skardos lakštų ir kai purvo upės teka tarp arabų lūšnelių, imi spėlioti, kokiose gi paslaptingose chromosomose rado užuoglaudą prisiminimas apie saulę, kuri, nieko nepaisant, sužadina lindynių vaikams ypatingą, šviesų džiugesį.

Į lindynių pakraštį ateina pasitrainioti įžūlūs homoseksualistai. Jauniems alžyriečiams — tai žaidimas, vyrams, kurie geidžia raumeningų kūnų ir tamsių akių — tolydžio pasikartojanti tragedija.

Faridui ir jo bičiuliui Hasanui — po keturiolika metų.

Jie paslapčiomis susidraugauja su Žanu, dvidešimt penkerių metų vaikinu. Žanas pirmą sykį susitinka Faridą, kai slampinėja vienas netoli lindynių; užkalbina jį, truputėlį pamaigo. Faridui labai greitai sėkla išsilieja į kelnes. Žanas jam įbruka banknotą. Susigėdęs Faridas pabėga. Žanas vėl sugrįžta; šį kartą jis pamato Faridą su Hasanu, bet jų neliečia. Žanas pasisako dirbąs Paryžiaus viešojo transporto agentūroje. Faridas ir Hasanas bando gauti nemokamas oranžines korteles.

Vieną dieną, kai jie ruošiasi susitikti su Žanu, Faridas ir Hasanas iš tolo pamato jį, apsuptą dvidešimtmečių dičkių gaujos. Su jais Chaledas, vienas iš Farido brolių. Pasipila smūgiai, jie daužo Žaną, šis parkrinta ant žemės, jie viską iš jo atima ir palieka be sąmonės, visą kruviną, suplėšytais drabužiais. Kai dičkiai palieka jį, Faridas ir Hasanas prisiartina prie jo ir paliečia jį pirštų galais. Žanas atsipeikėja. Jo veidas kruvinas, jis nepastovi ant kojų: dešinė kulkšnis išsukta, pėda kabo kaip negyva. Vaikai išsigąsta. Žanas juos ramina, sako, kad tai niekis, viskas susitvarkysią. Jis tai žinąs, nes yra gydytojas. Jis jiems sumelavo sakydamas, jog dirba transporto agentūroje. Žanas juokiasi: štai kodėl jie vis dar tebelaukia savo oranžinių bilietų!

Žanas paprašo Faridą, kad šis parsivestų jį pas savo tėvus apsiprausti. Vaikinukai susižvalgo. Žydrasis jų namuose!' „Tėvai mus užmuš!" Tada jie nusitempia jį keliu, paguldo prie pervažos, patraukia pavojaus signalą ir nulekia slėptis. Iš slėptuvės mato, kaip privažiuoja automobilis, kaip vairuotojas pakelia Žaną ir paguldo jį ant užpakalinės sėdynės.

Vėliau Faridas bando pasikalbėti su savo broliu Chaledu, sako, kad matė jį su bičiuliais daužant vienam tipui snukį. Chaledas miršta iš juoko: „Tu gal nepradėsi ginti pederastų, tiesa?"

Faridas sako, jog supranta, kodėl jie apiplėšė jį, bet nereikėję jo daužyti. Chaledas supyksta: „Tai tu pažįsti tą vaikiną? Ką tu su juo išdarinėji?"

Faridas neigia pažįstąs Žaną. Chaledas juo patiki, paskui, prieš eidamas susitikti su savo drauguže Marli, kuri jo laukia, sako: „Prancūzai dar baisiau išsidirbinėja".

Po keleto dienų Farido šeima sėdi prie vakarienės stalo. Lūšnos durys atsidaro: Žanas stovi tarpduryje, visas jo veidas aptekęs krauju. Jis pasisveikina su šeima, padeda ant stalo pilną paketą vaistų, paaiškina, kad tai jiems. Paskui prieina prie Farido, pabučiuoja jį į kaktą ir sako, kad daugiau negrįš: rytoj išskrendąs į Damaską. Ten jis pasiūlysiąs savo paslaugas Palestinos revoliucijai, slaugysiąs sužeistus fedajus. Jis prašo šeimyną nebarti Farido — jie nieko blogo kartu nedarė.

Filmas turi baigtis tokiu tekstu, išrašytu baltomis raidėmis juodame fone prieš pat filmo pabaigą: „Daktarą Žaną Valadą karaliaus Huseino įsakymu paėmė čerkesai ir mirtinai užkankino karalystės kalėjime".

Aš niekad nebuvau rašęs scenarijų. Bet Omaras žinojo apie mano gyvenimą, apie mano meiles, mano draugystes. Jis gyveno lindynėse ir buvo Faridas. Jis įtarė, kad aš galiu skaityti Žano mintis, Žano, kurį visą buvo užvaldęs arabų kūnų geismas ir kuris galėjo jiems viską atleisti ir netgi stoti į revoliucionierių gretas; bet kiekvienas Žano gestas, kiekvienas jo poelgis dvokė judėjišku krikščioniškumu; jis ir turėjo mirti nuo arabų rankų, arabų, žudančių kitus arabus. Aš pats niekad neturėjau drąsos siūlytis bet kokiai revoliucijai.

Kerola ir Kaderas buvo paskutiniai praėjusio mano gyvenimo liudytojai. Aš pažinojau Kerolą aštuonerius me-

tus. Mudu susiėjome žiemos sporto kurorte; ji pritarė viskam — taip tarėsi mane išsaugosianti: sutiko su meile vaikinams, mano pirmaisiais meilužiais,— tais permatomais efebais ir tais, kurie sekdavo man įkandin — arogantiškais plevėsomis; su mano seksualinėm manijom, kuriomis, man regėjos, ji dalijosi su manimi, bet kurios jai buvo kaip nepakeliamas lažas. Ji žaidė rizikingą žaidimą ir pralaimėjo: daugiau mudu beveik nesusitikinėjome, ir mintis, kad ją glostau ar myliuosi su ja, man kėlė šleikštulį.

Kaderas buvo gražus aštuoniolikmetis alžyrietis. Mudu buvome pažįstami daugiau nei dvejus metus. Aš išėjau iš kino teatro Kliši aikštėje, pastūmiau duris, o jis stovėjo ten, lauke, ant šaligatvio, šypsodamas birželio saulėje. Vilkėjo gėlėtais marškiniais. Paklausė, kelinta valanda.

Apie Kaderą man išliko gražių prisiminimų: meilės naktų, kai jis mane paimdavo ir aš rėkte rėkdavau iš malonumo; uolų prie Antibų uosto, kur mudu miegodavom po žvaigždėmis; jo kūno, besigrumiančio su aštriomis bangų keteromis, ir savęs, laukiančio jo ant Meilės Kambario smėlio.

Bet aš pernelyg nekantriai laukiau tos akimirkos, kai nutolsiu nuo jo ir galėsiu įvertinti, kaip esu prie jo prisirišęs. Iš pradžių mūsų meilę įkvėpdavo seksas; vėliau seksas ir meilė sumišo išvien. Dar vėliau prisidėjo ligos baimė. Aš nieko nepasakojau Kaderui apie mane persekiojantį siaubą, bet, nieko neaiškindamas, atsiduodavau jam vis rečiau ir rečiau. Bijojau jį užkrėsti; bijojau būti jo užkrėstas, jei tai dar nebuvo atsitikę.

Pamažu trūkinėjanti mūsų meilė buvo išbandyta kelionės metu. Aš išvykau su Kaderu į Alžyrą. Grįžau be meilės; arba mano meilė buvo sulyginta su žeme, kaip kad žemės drebėjimo buvo sugriauti El Esnamo namai, kur mudu gyvenome.

Paryžiuje ką tik buvo pradėti visuotini AIDS testai. Kažkas man patarė pasilankyti pas gydytoją, konsultuojantį Nekero ligoninėje. Jis apčiupinėjo ganglijas galugerklyje ir kaklo venas. Aš žiūrėjau pro langą: diena šypsojosi, bet jos šypsena buvo pikta. Atsisukęs į gydytoją, iš jo akių pamačiau, kad jis žino. Jis pasakė: „Jums reikia padaryti testą".

Rezultatus gavau po dviejų savaičių: reakcija buvo teigiama. Mano rankomis ir kojomis plūstelėjo balta ledinė banga. Raminamus gydytojo žodžius kambaryje tarsi sugėrė tolimas ir tylus gaudesys.

Po keleto valandų aš pajutau kone palengvėjimą. Nežinia blogiau už viską. Viskas pasikeitė, tačiau viskas buvo kaip ir anksčiau.

Aš spėliodavau, kas gi mane užkrėtė, bet kaltinau tik save. Temačiau neaiškius veidus, kuriuos greitai pakeitė viruso vaizdas: kažkoks adatų prismaigstytas tumulas, viduramžiškas kautynių vėzdas.

Omaras susirado finansinę paramą filmui, kurio scenarijų mudu rašėme. Jis paprašė mane paruošti apšvietimą ir filmuoti. Sutikau su malonumu. Pasiruošimas prasidėjo. Kaderas išbandė save Chaledo vaidmeniui, bet Omaras jo nepaėmė. Ir buvo teisus. Mudviejų su Omaru sugalvotas Chaderas buvo nusikaltėlis; jis buvo nesutramdomas smurtininkas ir nežinojo mūsų įstatymų. Tačiau Kaderas, atvirkščiai, norėjo įsijungti į kolektyvą ir atsirevanšuoti vidury baltos dienos.

Aš supratau, kad šis priverstinis Kadero nušalinimas suteikia man progą visiškai nutraukti su juo ryšius.

Pietavau su Omaru; jo akys žvelgė į tuštumą; tarp lūpų ritinėjosi užgesusi cigaretė sukramtytu filtru. Jis

man pasiskundė negalįs nieko rasti, kas suvaidinų Marli, mažosios prancūzės, Chaledo bičiulės, vaidmenį. Man nereikėjo ilgai galvoti: „Paskambinsiu Laurai!" Jis blogai išgirdo, paprašė pakartoti: „Suvaidinti Marli paprašyk Laurą!"

— Tą, kurią bandėme „Marijai Terezai?"

— Taip.

Kažkas horizontalu, dirbtinis restorano horizontas staiga ėmė svyruoti ir trūkčioti. Aš vėl išvydau Lauros akis labai stambiu planu savo videokameros ieškiklyje; išblyškęs dviejų spalvų — juodos ir baltos — veidas iš vidaus tarsi paauksuotas degančios liepsnos. Aš pagalvojau apie rusvą spalvą, laukinę spalvą, susijusią su dar vienu žodžiu, nuo kurio dar nenuplėštas šydas. Laura irgi dar neatskleista, ji dar apdengta juodu audiniu, kurį tik aš galėjau matyti. Kai kurioms tautoms mėlyna spalva yra gedulo spalva; taigi juōda reiškė ne vien mirtį. Ji reiškė, kad nėra vaizdo. Po kaukėtu Lauros veidu buvo paslėptas vienas iš mano įmanomų gyvenimų.

Omaras paskambino Laurai. Ji paprašė atsiųsti scenarijų.

Ji nieko neatsakė, todėl jis vėl paskambino; aš pakėliau ragelį. Ji atrodė sutrikusi, pasakė nemananti, jog galėtų suvaidinti Marli vaidmenį. Omaras ėmė ją įkalbinėti. Galiausiai ji prisipažino, kad nenorinti jos motiną: „Arabai ir pederastai — jai to per daug!"

Vadinasi, Laura nepilnametė, ji sumelavo, kai Fransua ją paklausė, kiekgi jai metų, ir ji nedvejodama atsakė: „Aštuoniolika". Aš nujaučiau, kad ji turi polinkį meluoti, bet netikėjau, jog būtų melavusi specialiai, siekdama greito rezultato. Jos melas buvo kažkoks labiau neapibrėžtas, globališkesnis, tai buvo variacija tiesos tema, maniera tikrovei iškreipti, kad ji neatrodytų tokia blanki. Taip

pat tai buvo būdas pusiausvyrai suardyti ir išmušti visiems, įskaitant ir save, iš dvasinės pusiausvyros.

Paskutinį filmavimo dienos vakarą pagal tradiciją visi nuėjome į Levalua piceriją atšvęsti pabaigtuvių. Techniniai darbuotojai ir artistai susėdo prie stalų, sustatytų raidės „U" formą. Erikas, artistas, suvaidinęs Žano vaidmenį, tas gydytojas homoseksualistas, prisidėjęs prie Arafato dalinių, sėdėjo priešais mane. Mūsų žvilgsniai dažnai susitikdavo, tyrinėdavo kits kitą, ir mudu ilgai neatitraukdavome vienas nuo kito akių.

Aš nusprendžiau prie jo prieiti. Prispaudęs lūpas jam prie ausies, sušnabždėjau: „Aš noriu tavęs".

— Aš galvojau tą patį.

Išėjau iš picerijos pro užpakalines duris. Aplinkui — laiptai, arkados, pigūs municipaliniai namai. Erikas pasivijo mane; bučiniai, glamonės. Prisispaudę vienas prie kito, mudu raitėmės šiuolaikinių namų laiptų narvuose, blyksint oranžinei natrio lempų šviesai. Paslapčiom nusižiūrėta meilė, pavogtos akimirkos.

O paskui ir vėl viskas virto įprastu ritualu, absurdiškų susinaikinančių žodžių ir judesių seka.

Pirmoji meilės naktis; prie Halių forumo išgerta kava su Bertranu ir Džemila, Eriko draguže; Bertrano nupirkti atvirukai — vieną jis davė ir man, vaizduojantį ant sienos besišlapinantį vaikinuką baltais marškiniais ir plačiomis kelnėmis, su kepuraite ant galvos ir atsisukusį į kamerą.

Aš galvojau apie šitą vardą — Džemila. Regėjau oranžinę besileidžiančios saulės šviesą ir pamažu temstančią Kabiliją. Tai buvo tikra atviruko klišė. Bet jeigu suplėšyčiau pirmąjį šydą, išvysčiau visai kitokią viziją — joje vyrautų kraujo spalva ir sužaloti kūnai, kuriuos istorija

sumetė prie Džamilos miesto ir kuriuos mano atmintis surinko krūvon Kiukiulio griuvėsiuose.

Pirmieji kūnai krito ketvirtame amžiuje nuo „Kristaus kovotojų" padugnių, kampanijų, kurias surengė žudynių ištroškę donatistai, metu. Kiti kūnai buvo sukapoti tose pačiose vietose praėjus tūkstantis šešiems šimtams metų, 1945 metų gegužės 9 dieną; prancūzų kolonistų kūnai, apsupti nuo pažeminimo apkvaišusių alžyriečių, kurie, pasinaudoję pergalės prieš Vokietiją švente, įžvelgė galimybę apversti istoriją aukštyn kojomis. Suknežinti kiaušai, vaikai supjaustytais veidais, išprievartautos moterys, peiliu išilgai perpjautais pilvais, vyrai sukištais burnon lytiniais organais.

Ketvirtame amžiuje katalikai šaukė: *„Deo gratias!*[1]" Disidentai donatistai, puritonai, plėšikai maurai ir anarchistai valstiečiai šaukė: *„Deo laudes!*[2]*"*, bet jau 1945 metais jaunieji maištininkai skandavo: *„El Džihad,* Šventasis karas!"

Paskui prisidėjo naujų kūnų, arabų, kurių buvo šimtus kartų daugiau, nužudytų per aklas represijas 1945 metų gegužyje. Tai buvo pirmųjų 1954 metų žabangų ir ištikusio po jų karo pranašingi ženklai.

„Mes nenorime duonos, mes norime kraujo". Mane užvaldė šitas šūkis, tūkstantį kartų pakartotas, kurį šaukė maištininkai svarbiausio mišrios komunos miesto Fedž-Mzalos, įsikūrusio už aštuonių šimtų metrų nuo miestelio, prie tilto per Busla upeliūkštį, emisarams.

Aš irgi labiau troškau kraujo nei duonos. Bet šviežio kraujo, šviesaus ir lengvai tekančio, stebuklingai išvalyto nuo besidauginančių jame nuodų.

---

[1] Dėkui Dievui! *(Lot.)*

[2] Garbė Dievui! *(Lot.)*

Erikas dažnai man skambindavo, netikėtai užsukdavo manęs aplankyti filmavimo aikštelėje. Vieną dieną, grįžęs iš Lilio, radau jį laukiantį manęs kavinės terasoje, priešais Šiaurės stotį, šalia grandine prie stulpo pririšto savo motociklo.

Mudu puolėme vienas kitam į glėbį. Aš taip tikėjau mūsų meile, kad sutikau su jo pasiūlytais maršrutais: Truvilio molu, Onflero uostu, Didžiojo Kaburo viešbučio baru, Ulgatos kazino terasa rytą šviečiant rugsėjo saulei.

Bet į sostinę artėjant žiemai, mus įveikė metalinis dangus: tai buvo metalas be chrominio rugsėjo spindesio, tik pilkas ir sunkus, švininis ar skardinis dangus, po pirmojo lietaus pasiruošęs apsitraukti rūdimis.

Aš sėdėjau pas Lao Siamą, savo vienatvės prieglobstyje. Buvo sekmadienio vakaras. Galvojau apie Eriką, išskridusį į Londoną. Prie gretimo staliuko vienas priešais kitą sėdėjo vyras ir moteris ir pietavo. Jis buvo su ūsais, riebaluotais plaukais, bet atrodė simpatiškas. Ji buvo ganėtinai miela. Jis kalbėjo jai apie savo žmoną, pabėgusią nuo jo prieš trejetą metų su vienu jo vaikystės draugu. Tokia tad yra meilės amžinybė: nuolatiniai išsiskyrimai ir pokalbiai kinų baruose ar restoranuose. Buvusi žmona jį aplankė, kai jis atostogavo baskų paplūdimyje. Ji mylėjo kitą vyrą. Kalbėdama apie savo meilužį, ji pasakė: „Aš nusikračiau juo akies mirksniu!" „Vyras sušuko: „Kekše, aš dėl to tipo per trejetą metų šimtą sykių vos neišsitaškiau smegenų, o tu drįsti man sakyti, kad pametei jį praėjus kokiam pusvalandžiui!"

Mane pagavo baimė. Tai štai ko aš tesu vertas: dieną dirbti, o vakarais vogti pokalbių nuotrupas nuo gretimų staliukų. Aš norėjau juoktis, norėjau lengvumo, o ne šios mane užplūdusios depresijos ar letargiško stingulio, kuris

mane suimdavo vien pagalvojus, kad aš turiu prisiversti su kuo nors pasišnekėti.

Aš klausiau save: ar Erikas mylėjosi su Džemila? Vyriškai — Džamelis. Tai buvo vardai, kurie net atvangos būsenoje reiškė numanomą kovą ir slaptą smurtą.

Eriko kova buvo visai kitokia. Žinoma, jis norėjo atsikeršyti už skurdą, kuriame jį paliko tėvai, už dykumą, kur jam vaidenosi vienintelis jį išauginusios senos valstietės veidas iš Aukštutinės Luaros.

Bet jis ypač geidė žavėti. Jis buvo tobulas epochos atspindys; prieš dvidešimt metų jis būtų buvęs kitoks ir, žinoma, ne aktorius. Jis maišė narcizo pasitenkinimą su menininko kūryba.

Aš nieko nesakiau Erikui apie virusą, kuris tekėjo mano kraujyje. Bet aš nerizikavau jį užkrėsti. Mes masturbavomės, bet jis nedulkino manęs per užpakalį ir aš jo nedulkinau. Abudu glamonėjome prarastos paauglystės pėdsakus ant kits kito kūno.

Kaip ir turėjo būti, Erikas tolo nuo manęs per mudviejų nepabaigiamus ginčus kavinėse. Jis norėjo mane įtikinti, kad yra tik vienas būdas mylėti. Paskui jis palikdavo mane ir aš žiūrėdavau į nueinantį šaligatviu siluetą, kiek įsitempusį ir stypčiojantį mažumėlę per trumpais žingsneliais.

Paskui vieną rytą, po kartu praleistos paskutinės nakties, jis paprašė mane parvežti jį namo; tai yra į butą, kuriame jis gyveno su vienu tipu ir kurį aš jau ne sykį girdėjau raudant per telefoną. Aš atsisakiau: negalėjau pakęsti minties, kad turiu atiduoti Eriką kitam kūnui.

Jis užsimetė striukę, apsisuko. „O aš, jei turėčiau kokį transportą, parvežčiau tave namo, štai ir viskas". Jis pakėlė ragelį, išsikvietė taksi. Nežiūrėdamas į mane sušuko: „Tu nepažįsti manęs, vaikine!" Bandžiau jį sulaikyti; jis išėjo trinktelėjęs durimis.

Aš buvau pasiruošęs viskam. Tai yra niekam. Neturėjau nė skatiko. Sutikdavau dirbti bet kokį darbą. Savaitę vėl praleidau Miulhauze. Filmavau reportažus vietinei televizijos stočiai.

Pirmą vakarą, kai gulėjau išsitiesęs ant lovos viešbučio kambaryje, pamačiau galvūgaly ant staliuko padėtą Bibliją. Atsiverčiau ją ir išsiblaškęs perverčiau lapus. Paskutiniame priešlapyje aptikau egzaltuotą meilės prisipažinimą, kurį kažkoks Armanas parašė Žiuljetai ir kuri, žinoma, jo niekad neperskaitys. Užtat ją skaito kiti — tokie kaip aš įžūlūs, meilės pertekę adresatai.

Aš pagalvojau apie Eriką. Ir garsiai pasakiau: „Tu manęs nelauki, kai aš grįšiu, tavęs nebebus. Bet tai, ko tu nežinai ir ką tau norėčiau pasakyti, yra štai kas: kiekvieną kartą, kai tu atsisakysi mane mylėti, aš pulsiu truputėlį žemiau, kad įtikinčiau save, jog nėra kitų meilių, tik yra kiti susiglaudę, pilni kartėlio kūnai".

Man buvo bloga. Bet mieste, skalaujamame oranžinių lietų ir raižomame nutrūkusių metalinių linijų, kančia man priminė, kad esu gyvas; prie mano odos prilipęs įnoringas nešvarus purvas bylojo, kad skausmas man yra geriau nei nieko neveikimas. Mano užgrūdintas kūnas tebegulėjo nuketvirčiuotas ant krantinės betono. Tai buvau aš — sudaužytu kūnu ir išplėšta siela.

Vėl susitikau Eriką. Mudu nuėjome į kiną Eliziejaus laukuose. Filmo dialoguose girdėjau frazes, kurias kadaise mudu jau buvome ištarę.

Kai išėjome laukan, jau buvo naktis, dėl elektros tinklų gedimo prospektas skendėjo tamsoje. Erikas prisiartino prie manęs, švelniai mane palietė; mudu susižvalgėme, laikas sustojo. Pamaniau, kad grįžo arba mūsų meilė, arba jos iliuzija.

Bet vėl užsidegė šviesos, ir žavesys baigėsi. Erikas atsisėdo užpakalyje manęs, ant motociklo balno. Aš parvežiau jį į Monmartrą. Važiuojant jis uždėjo rankas man ant šlaunų, jo pirštai sugniaužė mano pirštinėtas rankas.

Išsiskiriant norėjau jį pabučiuoti, norėjau, kad jis mane pabučiuotų. Norėjau pratęsti šitą akimirką. Bet jis tik pakštelėjo man: „Aš tau paskambinsiu..." Pabandžiau jį sulaikyti. „O ką aš galiu padaryti?"

Aš pasijutau geriau, kai pasakiau, kad viskas baigta, kad niekad nebus kitaip. Ir jis nuėjo, nužingsniavo per Baltąją aikštę.

Sekmadienio popietė. Paskambino Erikas; įleidau jį vidun. Jis nusirengė, nurengė mane, išsitiesė ant mano lovos.

Mes pasimylėjome. Gulėjau prigludęs prie jo nuogo peties, bet tarsi pakibęs ore virš mūsų susipynusių kūnų. Netikėdamas savo akimis, stebėjau šitą sceną, kurios vienas partnerių buvau aš.

Prie tuščios savo akies, kurioje tavaravo Eriko prisiminimas, prisukau kamerą — po naktinių klajonių ji reaguodavo tik į stipriausią šviesą.

Kaip kontrastas pritemdytam videovaizdui kokainas man regėjosi gryniausio baltumo. Aštrus durklas, perveriantis nosies gleivinę ir įsišaknijantis smegenyse. Tuo metu aš pradėjau jo vartoti be galo daug.

Žingsniuodavau per miestą pasikabinęs ant pilvo savo videokamerą, ir mano nugaros raumenis ir pečius sutraukdavo spazmai, mano širdis mušdavo šimtą šešiolika dūžių per minutę.

Grįžęs namo ir toliau šniaukšdavau kokainą. Šešta valanda ryto: aš uždariau langines ir užtraukiau virtuvės užuolaidą, kad nematyčiau ryto šviesos. Jau nebepakenčiau šitos silpnos ir purvinos šviesos. Ji mane tarsi kaltino.

Norėdamas užmigti, pirma turėdavau pasidaryti malonumą. Išleisti sėklą į trumpikes, ant džinsų antuko ar beplaukio pilvo. Tai buvo ta pati šviesiai pilka spalva, kuri atakavo ir langus. Diena nusilengvins ant stiklų; aušros sperma nutekės namų fasadais, iki pat pastatų apačios.

Ar tik ne po vienos iš tų naktų aš išgalvojau paskutinę sceną su Eriku? O gal ją nufilmavau sutelkęs savo naujas kančias į patį vaizdo vidurį?

Ne, mudu tikrai ją išgyvenome. Aš regiu mažą sienelę, iškilusią virš Senos ir dešiniojo kranto greitkelio, tarp Gariljano ir Bir Hakeimo tiltų. Ant šios sienelės sėdime susiglaudę mudu su Eriku. Mūsų veidai atsukti vienas į kitą, taip arti, kad liečiasi nutvieksti garlaivio prožektorių, bet sykiu ir be galo nutolę, atskirti šaltos miglos ir įnirtusių apačioje riedančių automobilių riaumojimo.

Aš paglosčiau jam veidą. Jis krūptelėjo ir atsitraukė. Mano pirštai liko kyboti ore tarsi strėlės be taikinio. Jis sušnabždėjo:

— Liaukis.

— Aš tau šlykštus?

— Tik nepradėk.

— Turi pasimatymą? Jis tavęs laukia?

— Aš gyvenu su juo. Gyvenu pas jį... Aš taip nusprendžiau, ar tu gali suprasti?

— O aš?

— Tu daryk kaip aš. Lauk... Lauk akimirkos, ji ateis.

— Juk sekmadienį tu pats atėjai ir atsigulei į mano lovą per pačią popietę. Aš tavęs nieko neklausiau.

— Norėjau įsitikinti... Aš suprantu, kad tarp mūsų daugiau nieko nėra. Nežinau kodėl... Aš pasakiau sau, kad tai pernelyg kvaila. Tada pabandžiau.

— Na?.. Ar dar kas nors yra?

— Nežinau.

Ilga tyla, paskui aš sakau:

— Aš prarandu daugiau nei tu.

— Aš taip pat prarandu — meilės istoriją.

Kitą dieną mane pažadino telefono skambutis. Skambino Laura — norėjo pasakyti, kad pažįstanti režisierių, kuris ieško operatoriaus savo trumpametražiam filmui ir kad ji davė jam mano pavardę ir telefono numerį.

Prigludęs prie Eriko kūno, aš buvau užmiršęs Lauros veidą. Ji skambino kitą dieną po mūsų išsiskyrimo su juo, ir aš negalėjau atsikratyti minties, jog tai kažkoks ženklas.

Aš susitikau su režisieriumi, bet nesupratau, kodėl jis jaučia pašaukimą kurti filmus. Mūsų poreikiai skyrėsi. Jis veikiau neturėjo jokio: mano poreikis, vienintelis poreikis, buvo susirasti poreikį. Tikrovė man buvo kaip narkotikai; o kad ją pakeisčiau, kad galėčiau ją susileisti į venas, man buvo būtina poezija. Galvoje sukosi viena frazė: „Panteros išgyveno poezijos dėka".

Aš norėjau atsidėti didžiam reikalui, nežinodamas, nei kurį pasirinkti, nei kaip tai padaryti. Kažkas man trukdė, kažkas mane graužė. Buvau sukaustytas grandinių, šlykš-

čių naktų vergas. Kada, kokiame gyvenime aš pradėsiu gyventi kaip samdinys ar kaip bombų dėjikas?

Pinigų buvo mažai, o scenarijus manęs nedomino, bet filmavimas turėjo vykti Maroke, ir aš norėjau išvažiuoti, garbinti saulę, užmiršti Eriką. Aš priėmiau režisieriaus pasiūlymą. Mane stūmė neaiški jėga, ir Lauros vaidmuo čia nebuvo paskutinis.

Likus kelioms dienoms iki išvykimo į Maroką, buvau pakviestas į pobūvį, kurį rengė filmų gamybos kompanija. Išeidavau iš namų vis rečiau ir rečiau, bet šįkart nusprendžiau priimti kvietimą. Šventė įvyko kompanijos patalpose, prie Respublikos aikštės. Publika buvo tokia, kokią įsivaizdavau: ji susidėjo iš gausybės daugiau ar mažiau parazitiškų vabzdžių, prašmatnių, nešvarių ir blogai nusiskutusių „kūrėjų", madingų vėžiagyvių, įtikėjusių savo vidaus pasaulio lobiais ir neįmanomybe jais pasidalinti su kitais, be to, keleto buvusių kovotojų trockininkų, dabar dirbančių reklamoje arba žurnalistikoje.

Lėtai prasiskynęs kelią per minią, priėjau prie didžiulio metalinio stalo, kur buvo baras. Gerti, žinoma, be tekilos, nieko daugiau nebuvo. Aš prisipyliau stiklą ir nugirdau keletą šalia manęs stovinčių merginų pokalbio nuotrupų: „Aš tiesiog mirštu, kaip jo noriu!"

— Liaukis, Ervė žydras!

— Niekai! Stanas skleidžia šitas blevyzgas, nes bandė jį išdulkint praeitais metais Londone, o tas nė už ką nenorėjo!

— Betgi jau dveji metai, kaip jis išlaiko pakistanietį paplavūną.

— Turi galvoje „plaukiką?"

— Ne plaukiką, o vaikiną, kuris plauna indus restorane!

— Tai paaiškink, kaipgi Ariana galėjo praleisti su juo naktį jo lovoje Normandijoje? Negirdėjau, kad būtų skundusis!"

Toliau nesiklausiau ir nuėjau šalin. Nužingsniavau į kambario vidurį, kur zulinosi šokėjai. Ėjau vingiuodamas tarp susispaudusių kūnų. Ir staiga plote, atsilaisvinusiame pasitraukus į šalį dideliam tipui su baltu švarku, pamačiau jį, mirtinai nusigėrusį, šokantį kažką panašaus į anemiškąjį pogą; jis buvo mažas, kresnas, gražiu pederasto snukiu. Apsimečiau, kad nematau Seržo, lipančio man ant kulnų, piranijos akutėm ir manierom bei šerno kūnu: „*Ciao bello*... tai negali atitraukt akių nuo Samio? Profo patarimas: užmiršk jį. Žinau viską atmintinai — prieš trejetą metų jis buvo gardus kąsnis, bet jam dabar devyniolika, jis jau per senas... Užpakalis jo dar gražus, bet kadangi apsimovęs plačiomis kelnėmis, tai nieko nesimato..."

Aš burbtelėjau kažką Seržui, jis pamėgino mane paglamžyti. Kaip paprastai tokiais atvejais, negalėjai susigaudyti, kas jo kalboje tikra, kas išgalvota, kaip ir nežinojai, ar jis mulkina tave, ar šaiposi iš savęs.

— Aš susukau filmą Reno kompanijai, ir jie man padovanojo seną kledarą. Tu nė nesapnavai, koks jo numeris... FLN 75[3]! Nė negali įsivaizduoti, kaip smailina į jį akis arabai, kai su juo lakstau po priemiesčius. Beje, ar aš tavęs niekad nepavėžinau su juo po rūsius? Turbūt nė nenutuoki, kad tuose rūsiuose, tuose namuose apie Paryžių mažiausios kainos? Reikia žinoti vietą ir valandą, ir nors tenai vaikinai daugiausia dulkina merginas, bet kartais jie prasideda ir su žydraisiais.

Seržas tebekalbėjo, o aš spoksojau į Samį.

---

[3] FLN — *Front de Libération Nationale* — Alžyro nacionalinis išsivadavimo frontas.

— Jis iš tikro, regis, tau patinka. Aš tave su juo supažindinsiu.

Pobūvis ir toliau ėjo savo vaga, visąlaik vienoda, bet man jis buvo nušviestas susitikimo su Samiu. Jo akyse žybsėjo vylingos, kupinos ironijos ir smalsumo ugnelės, lūpos buvo mėsingos, rūsčios, labai gražios. Įsivaizdavau, kaip jį užlieja išdavystės banga.

Mes gėrėme ir šokome. Tekila sykiu yra skaidrus ir metalinis alkoholis. Taigi tas metalas, pervarytas per mūsų kraują ir sumišęs su mūsų prakaitu, merkte permerkė mūsų marškinius. Gal dėl to metalo dalelyčių, pakibusių šviesos mirgesy, švytėjimo, man atrodė, kad iš manęs, apsigobęs aukso ir gintaro aureole, kyla vienintelis žodis, ir tas žodis vadinosi „laukinis". Samis buvo laukinis. O tvyranti aplink tą žodį aureolė buvo tarsi šventumo ženklas.

Aš negalvojau apie didelius laukinius žvėris, stovinčius ant aukštų kojų; mano laukinukai buvo maži, tvirti, raumeningi, atsirėmę į sieną, vieną koją sulenkę, kita stovintys ant betono, mažumėlę pasukę ir nuleidę galvą, nejudą, tačiau įbedę akis į dangų. Arba — nors ne taip dažnai — tai buvo nenustygstančios vietoje merginos. Jos tolsta nuo manęs, staiga sustoja, pakelia galvą, ir jūs sugaunate jų akių žvilgsnį pro dar tebesiplaikstančias plaukų garbanėles.

Laukinių šiurkštumas sutramdytas, sumazgytas, suraizgytas, susivijęs aplink save. Jis yra tarsi jų karčiai: prie jų galima prisiglausti skruostu ir pajusti iš jų sklindančią jėgą.

Dėl alkoholio išgarų ir šokančių kulniukų kaukšėjimo mane pagavo poetinis įkvėpimas ir žodį „laukinis" aš susiejau su savo pažeminimo naktimis.

Mano nusileidimas į pragaro gelmes tebuvo šešėlių

žaismas; užpakaliai, krūtys, lytys, čiupinėjami pilvai nepriklausė niekam. Žodžiai, ypač jie, buvo išguiti, be tų, įsakmių žodžių, kurie reikalavo nedelsiant patenkinti geismą; kiti žodžiai man skambėjo netikrai, nelyginant išorinių pokalbių parodijos.

Mes buvome šešėliai tarp šešėlių, ir reikėjo kažko daugiau nei mūsų subtilių pojūčių, kad išskirtume ir susirastume kūnus pragariškoje tamsoje. Reikėjo, kad mūsų kūnų šešėliai būtų tamsesni už pačią naktį. Jeigu taip, tada reikėjo, kad geidžiamo kūno masė mestų šešėlį ir kad jis išsiskirtų iš ne tokios tamsios aplink tvyrančios atmosferos. Bet jeigu jau buvo šešėlis, tai todėl, kad ten, paviršiuje, buvo šviesos šaltinis. Tą šviesą, man prilygstančią saulės šviesai, mums siuntė laukiniai kūnai. Samis ir kiti jo rasės padarai švytėjo. Aš juos dievinau tarsi Heliogabalas [4].

Kai laukiniai šviesuliai nusileisdavo, kai jie pavargdavo ar jų išvis nebūdavo, tada vėl cikliškai sugrįždavo iškrypėliškos naktys. Bet ar Samis ir kiti laukiniai turėjo nuosavą saulę, ar jie susišildydavo savo skleidžiamoje šviesoje, kurią jiems kaip atspindį siųsdavau atgalios? O gal jie turėjo kažkokį išnykstantį tašką, kažkokį šelmenį, prie kurio mane traukė?

Horizontas man tebuvo liga. Virš tos plokščios linijos aš mačiau vien save, tapusį mikroskopiniu taškeliu. Horizonte aš tebuvau virusas.

Aš buvau girtas. Man pasiregėjo, kad prie manęs artinasi Gotfrydo Beno [5] šmėkla. Jis paėmė man už peties, sušnibždėjo: „Poezija negimsta iš jokios prasmės ir nėra

[4] Trečiojo amžiaus romėnų imperatorius, ištvirkimu prilygęs Kaligulai.
[5] Vokiečių rašytojas, Nyčės pasekėjas, nacizmo pradininkas.

jokios vertės atspindys. Nieko nėra nei prieš ją, nei po jos. Yra tik daiktas".

Aš norėjau, kad jis atsikabintų, sušukau, kad jis nėra joks poetas, bet šmėkla neatstojo: „Dvigubas gyvenimas, kurį aš patvirtinau teoriškai ir išgyvenau praktiškai, yra sąmoningas, sisteminis, tendencingas asmenybės susiskaidymas".

Išėjome iš pobūvio, pasijutome esą beginkliai. Samis išsivėmė į nutekamąjį griovį. Aš daužiausi į automobilius. Seržas nuėjo šalin laikydamas už rankos jaunąjį kabilą — vedėsi jį nakčiai į kaimo namą, kurį buvo išsinuomojęs iš draugo.

Beno šmėkla išniro gatvėje ir šaižiu balsu suriko į ausį: „Gyventi reiškia eksperimentuoti su gyvenimu ir išgauti iš to eksperimento kažką dirbtina".

Visa, ką aš gavau iš gyvenimo, buvo mirties nuosprendis. Šmėkla mane spaudė prie savęs. Aš skeryčiojau rankomis norėdamas išsivaduoti iš jos glėbio. Mano matymo lauke pasirodė veidas ir pasilenkė man tarp mentikaulių. Tai buvo Samis. Jis egzistavo iš tikro. Jis suspaudė mane glėbyje.

Aš gyvenau mažoje studijoje, bokšto, esančio prie pat penkioliktosios apygardos, aštuonioliktame aukšte. Mudu su Samiu nužingsniavome prie lifto, prilaikydami kits kitą. Aš atidariau duris ir iškart nugriuvau ant lovos.

Samis nusirengė, ir aš žiūrėjau į jo nuostabų, raumeningą kūną. Jis pajuto mano žvilgsnį ir paklausė:

— Tu myli vaikinus?

— Yra tik viena lova, bet gali gultis, aš tavęs neprievartausiu!

— Kai man buvo trylika metų, Amsterdame mane iš-

krušo vienas tramvajaus vairuotojas... Aš nesu žydras, bet tai manęs nė kiek negąsdina.

Nuogi, išsitiesę lovoje, mes pamažu slinkome vienas prie kito. Samis didžiavosi savo kūnu. Iš pradžių jis leidosi glamonėjamas. Pirma susijaudino jis, paskui aš. Po to mes pasibučiavome, ir jo ranka nušliaužė mano oda, mano peniu, mano užpakaliu. Mano akys užsimerkė, bet lūpos ėmė slysti žemyn jo krūtine, liemeniu, pilvu, varpa. Šaukdamas iš pasitenkinimo, jis išsiliejo man į burną.

Pabudau skaudama galva, bet išsiropščiau iš lovos ir ėmiau krautis lagaminą. Samis dar miegojo. Gulėjo ant pilvo, pro paklodes matėsi strėnų įlinkis ir atsikišęs stuburgalis.

Aš klausiau save, ką šitas vaikinas veikia mano lovoje. Jo kūnas, oda, jo judesiai, jo lūpos aiškiai priklausė vaikinui, kuris atiduoda pirmenybę moterims. Bet nors ir kaži kaip pabrėžčiau savo moteriškumą, jo vis tiek nesuviliočiau.

Aš žinojau: jei mano meilė Samiui bus atskleista, aš būsiu pasmerktas. Bet ta neįmanomybė mane žavėjo. Tai, kas nužudys mano meilę, šį kartą neturėjo nieko bendra su įprastinėmis priežastimis: gestu, žodžiu, balso tonu, kūno detale, rengimosi stiliumi, kvailumu ar godumu vaikinų, kurių homoseksualumas pernelyg krinta į akis.

Geisti Samio ir jį mylėti buvo būdas dalyvauti planetų kare, įeiti į istoriją. Ši kova, maniau aš, įtrauks mane į kitas kovas dėl didžiųjų dalykų, kuriems aš taip norėjau tarnauti, bet kurių dar nebuvau atradęs.

O galbūt aš vyliausi, kad kažkokio psichosomatinio mechanizmo pagalba įmanoma prisiveisti išganingųjų genų, kurie pašalintų mirtinus chromosomų, kuriuos nešiojau savo kraujyje, pakitimus?

Samis pabudo. Jis paprašė nuvežti jį pas tėvus, į pietinį Paryžiaus priemiestį. Aš pasakiau, kad po dviejų valandų turiu sėsti į lėktuvą, skrendantį į Kasablanką, ir kad išsikviesiu taksi ir nuvešiu jį prie Italijos vartų. Jis kažką suniurzgėjo po nosimi ir neištarė nė žodžio, kol išgėrė kavą, kurią jam išviriau.

Sėdėdamas taksi į mano klausimus atsakinėjo išsisukinėdamas; prieš jam išlipant, man pavyko sužinoti tik tiek, kad jis grįžo į Paryžių prieš du mėnesius, ištarnavęs Alpių šaulių daliniuose. Iš pradžių buvo pasirašęs sutartį penkeriems metams, bet po pusės metų pasitraukė iš kariuomenės. Dabar dirba ne visą darbo dieną prie viešųjų darbų Bastilijos operoje. Iš motinos pusės jis buvo ispanas, o iš tėvo pusės — arabas. Gyvena su trisdešimt penkerių metų moterimi, kuri dirba kairiosios pakraipos laikraštyje. Samis nuėjo, o aš nusiskubinau į aerouostą ir įlipau į lėktuvą, skrendantį į Maroką.

Aš nustebau, kad dabar, kylant lėktuvui, manęs jau nebegąsdina pakilimas, kaip būdavo anksčiau; nepagydomos ligos grėsmė tarsi slopino mano baimingas nuojautas.

Man toptelėjo, kad praeitą naktį aš regėjau keistas vizijas: regėjau viena prieš kitą stovinčias Samio ir Gotfrydo Beno pamėkles. Paprastas, saule spinduliuojantis, įsitempęs nuo tramdomo šiurkštumo metiso kūnas, o prie jo — ciniškas, veidmainiškas, iškreiptas protas, pasmerktas kaip formalistinis tiek nacių, tiek jo priešų ir vis dėlto artimesnis pastariesiems — ir ne todėl, kad tikėjo Hitlerio doktrina, o dėl to, kad jo išsigimėliškos kultūrinės pažiūros pagimdė nacizmą.

Susitikau su režisieriumi Mohamedijoje, ir mes pradėjome žvalgytis natūros. Jis nežinojo, ko nori, bet jo dvejonės neturėjo nieko bendra su kūrybiniu blaškymusi.

Jis siaubingai mane nervino, ir aš turėjau dėti didžiules pastangas, kad to nepastebėtų. Jis norėjo mane įtikinti, kad filmų kūrimas yra tolesnė logiška mirštančios stambiosios buržuazijos nuopuolio išraiška. Jis norėjo užpildyti tuščią kameros regėjimo lauką klišėmis.

Mes apsigyvenome Sintijoje, prabangiame aštuntojo dešimtmečio viešbutyje, pamažu prarandančiame savo spindesį. Jis retai būdavo pilnas žmonių, išskyrus tuos atvejus, kai jį apguldavo turistai. Pastatas atrodė liūdnas, bet tas liūdnumas skyrėsi nuo kitų žlungančių rūmų liūdnumo: jis neturėjo jokios praeities. Jo kambarių durys vėrėsi į balkonus, žvelgiančius į didžiulę dengtą kiemo pragarmę, tokią pat tuščią kaip ir atmintis. Žąsies išmatų spalva dažytos sienos ir siaubingi apelsinų spalvos kilimai buvo tarsi ženklas, kad žmogus įžengia į jį pasiglemžiantį liūdesio vandenyną.

Viešbučio tuštumas buvo kone metafizinis, ir aš užsiminiau režisieriui, kad čia mes galėtume nufilmuoti keletą scenų. Jis buvo girtas kaip pėdas nuo bulauano vyno ir ilgai dvejojo, kol pasakė: „Tai nenumatyta scenarijuje, be to, aš atsitrenkiau į Maroką ne tam, kad filmuočiau viešbutyje, kurį galėjau rasti Paryžiuje ar Hamburge".

Aš gulėjau išsitiesęs drobiniame krėsle prie viešbučio baseino. Man regėjosi, kad aš keliauju per gyvenimą, kaip tie amerikiečių turistai keliauja per svetimas šalis: greitu žingsniu, norėdami aplankyti kiek įmanoma daugiau miestų. Buvau visiškai vienas.

Daugiau nebeieškojau nuotykių. Kadaise turėjau sugebėjimą prisitaikyti prie bet kokios situacijos — tai ne sykį man išgelbėjo gyvybę. Aš sugrįždavau be jokio įdrėskimo iš vietų, kur turėdavau mirti. „Grįždavau", kaip kad grįžtama iš pragaro ar iš anapus: grįždavau dėl sekso, dėl

meilės iliuzijų, šiurkščios įvairių žmonių gyvenimo tikrovės. Norėdamas pamatyti, sužinoti, leisdavausi į bedugnes, kol užmiršdavau, kuris kelias veda atgal. Pačioje prarajos gelmėje aš nieko neteisiau nelyginant šuo, kuris užuodžia, kad žmogus jo bijo, ir dažnai jam įkanda; plevėsos meilužiai atpažįsta tą, kuris nėra atsidavęs jiems kūnu ir siela, kuris vis dar kabinasi į savo pasaulį kokiu gestu, žodžiu, žvilgsniu, drabužiu arba įsitempusiu kūnu.

„Kūnu ir siela"— nelaimingi žodžiai; kūnas ir siela sudaro viena. Kai Kaderas mane dulkindavo, netgi El Esname, kur mūsų meilė gyveno paskutines dienas, jis įsiskverbdavo pirma į mano kūną, paskui be jo, bet per jį, savo peniu jis perverdavo ir mano sielą.

Anksčiau aš dar galėdavau neskubėti, leisdavausi per gyvenimą laisvai, o paskui, kai patirdavau, ko norėdavau, dar viską apmąstydavau. Bet dabar buvau įsuktas amžino judėjimo: gimusieji po Šaulio ženklu nori visada būti kitur nei ten, kur jie yra. Aš žvelgiau į tai kaip į apsauginį refleksą ir bėgdavau nuo žmonių ir vietų, vos tik juos pagaudavo konformizmas ar nusistovėjusi tvarka. Jei kas mane užvaldydavo jėga, aš kraustydavausi iš proto; man būdavo daug maloniau, kai primesdavau savo valią kitiems.

Mane ginė priekin kažkoks įniršis, naujovių troškimas, ir galiausiai viskas man tapdavo nepasiekiama. Šis polinkis judėti, kuris man buvo kaip savisaugos instinktas, turėjo mane atvesti prie visiško sustingimo: kurgi tu eisi, jei manai, jog jau esi išbandęs visus kelius?

Mes baigėme filmavimą, ir aš nieko apie jį neprisimenu. Žmonės tikriausiai judėjo aplink ir prieš kamerą afrikietiškų peizažų fone, po melsvai blyškiu dangumi.

Mūsų komanda išsiskirstė, marokiečiai grįžo namo, prancūzai — į Paryžių. Aš nusprendžiau pasilikti, išsinuo-

moti automobilį ir pasivažinėti. Po trijų dienų paskambinau į laboratoriją: bandomasis filmo demonstravimas, regis, praėjo be jokių problemų, bet dviejų juostų negatyvuose buvo įbrėžimų. Vaizdo kokybė buvo mano darbas, ir mane apėmė siaubas, pagalvojus, kad kokia nematoma dulkelytė ar koks smėlio grūdelis, kažkur nepastebėti kameros kamputyje, galėjo paversti niekais ištisas meilės, mirties, kovų ir išdavysčių scenas. Dailininkas gali nutrinti ar net suplėšyti savo drobę ir iš naujo pradėti kurti savo pasaulio viziją, o režisierius yra prirakintas prie sunkaus savo darbo įrankio. Sykiu su dešimtimis tarpininkų, darbininkų, technikų ir stambiomis pinigų sumomis.

Aš važiavau tolyn, bet jaučiausi nelyginant amerikiečių artistas, Holivudo studijoje vaidinantis sceną automobilio viduje. Mačiau slenkant kelio juostą, dangų, peizažą, bet jie nebuvo tikroviškesni už tuos tarsi grienele aptrauktus vaizdas, nufilmuotus pro šoninį „Plymouth 1950" automobilio kėbulo stiklą.

Galop pasiekiau Atlasą, ir viskas pasikeitė. Diena ėjo vakarop. Juodi debesys kaupėsi virš Tizi en Tiškos kalnų, į kuriuos važiavau.

Pavėžėjau autostopu keliaujantį jauną ametistų pardavėją. Važiavau greitai, ir jis įsikibo į savo sėdynės kraštus. Tarp jo kupinos nerimo tylos ir staugiančio žurnalisto, kurio balsas per autoradiją komentavo Pasaulio futbolo čempionato varžybas, nusidriekė ištisas pasaulis. Kopdamas laiptais, vedančiais šio pasaulio stogo, stūksančio po debesimis, link, aš buvau tikras, kad kitame kalno šlaite manęs laukia kiti ženklai.

Kai būna labai karšta, Tamlalte jūs galite pamatyti uolų įskilimuose tekant medų. Rožinės gėlės ten žydi

žiemą ir vasarą. Birželyje moterys ten dirba laukuose; paskui jas pakeičia vyrai.

Vietiniai gyventojai, pavargę laukti, kol valstybė, kuri kiekvienais metais vis žada ir neįveda elektros, įvykdys savo pažadą, susidėjo pinigų ir nusipirko elektros generatorių.

Tai jo skleidžiamoje silpnoje šviesoje vieną vakarą aš pasileidau žemyn siaura musulmonų gyvenvietės gatvike, vedamas ausų būgnelius draskančios muzikos. Buvo paskutinė Ramadano diena, ir ta proga mažoje aikštėje vyko šventė.

Vaikinai ir merginos šoko; merginos vilkėjo geriausiais drabužiais, buvo apsikarsčiusios papuošalais ir išsidažiusios; vaikinai mušė plačius ir plokščius būgnus ar perpus perpjautus bidonus; vaikai lakstė kas kur; šokėjai buvo išsirikiavę dviem lygiagrečiom linijom, o priešais juos šoko merginų eilė. Mažais žingsneliais jie čia kartu suartėdavo, paskui po tam tikro laiko tarpo apsisukdavo. Vaikai, kurie nemušė ritmo, buvo pavaryti šalin.

Koks nors vaikėzas sugalvodavo kokią nors frazę ir skanduodavo, po to ją pagaudavo ir kiti. Tuojau pat ją pakartodavo merginos. Atsakydami daininінkai kartais pakeisdavo vieną kitą pirminės frazės žodį. Frazė buvo sudaryta iš paprastų žodžių; vaikinas, ją sugalvojęs, sudėdavo į ją visą savo gyvenimą, kasdienius sunkumus, savo nelaimingą meilę. Jeigu du vaikinai geisdavo tos pačios „gazelės", jiedu mesdavo iššūkį kits kitam: abu apdainuodavo savo gerąsias savybes ir varžovo trūkumus.

Iš pradžių pamaniau, kad tas frazes jie kuria čia pat. Paskui sužinojau, kad iš tikro jos būdavo apgalvojamos. Ne, jos nebūdavo parašytos visos iš anksto, bet jų negalėdavo ištarti bet kas: vaikinai, kurie jas skanduodavo, būdavo parinkti. Dėl to išskirtinumo kiti duaro gyventojai juos laikydavo poetais.

Kaip ir bet kuriame pasaulio mieste, kur kaimynas, gyvenantis aukščiau, ima belstis į jūsų duris, nes šventės vakarą jūs per garsiai leidžiate muziką, taip ir čia šokiai buvo nutraukti seno kvailio, kurį erzino triukšmas. Jis užlipo ant stogo, išsuko vienintelę elektros lemputę, kuri švietė šokių vietą blyškia šviesa, ir numetė ją ant žemės. Pasigirdo keletas šūksnių, bet niekas ant senio nesupyko. Patys tapę šešėliais, šokėjai išsiskirstė. Aš nuėjau gulti.

Grįžęs į Kasablanką, apsistojau viešbutyje, „Linksmajame šerne". Viešbutis atrodė tuščias, beveik apleistas. Graži penkiasdešimtmetė prancūzė ilgais ir žilais plaukais mezgė tuščiame valgomajame. Paprašiau ją kambario; ji pakėlė akis, pareiškė, kad visi kambariai tušti, ir pasakė juokingą kainą. Įėjo marokietis vaikinas, prisiartino prie moters iš už nugaros ir uždėjo rankas jai ant pečių. Ji pasisuko į jį. Jie žiūrėjo vienas į kitą šypsodamiesi. Jis buvo daugiau nei gražus: jo švytėjimas pripildė visą kambarį. Jų kits į kitą mesti žvilgsniai irgi buvo nuostabūs. Kokią šventą laimę, nepaisydamas dievaižin kokių tabu, aš sudrumsčiau?

Kai atsiguliau savo kambaryje, man prieš akis vienas po kito ėmė slinkti gyvi sumišę vaizdai: mezgimo virbalų balętas, šliaužiančio kopa, vis slystančio smėlio grūdeliais vabzdžio kojos, Tamlalto muzikantų rankos, mušančios būgnus. Užmigau ir prabudau aštuntą valandą vakaro.

Vakarieniavau vienas, stebimas negyvų prikimštos šerno galvos akių. Šis medžioklės trofėjus, ta laukinės kiaulės galva pribloškė mane kaip paskutinė kolonijinė agresija prieš musulmonų pasaulį. Tai buvo bergždžios pastangos: Prancūzija iš čia buvo nupūsta tornado, tikriausiai vadinamo meile tarp moters pražilusiais plaukais ir marokiečio vaikino.

Ji priėmė mano užsakymą ir perdavė jį maždaug jos metų arabei moteriai, stovinčiai priešais virtuvės duris. Paskui prancūzė — ji vadinosi ponia Tevenė — vėl nuėjo ir atsisėdo priešais jaunąjį marokietį, ir vakarieniavo toliau. Arabė moteris įėjo į virtuvę.

Patiekalai, kurie buvo patiekti, taip pat nebeturėjo nieko prancūziška. Aš valgiau arbūzą vietoj deserto, kai atsidarė durys ir vidun įėjo apie trisdešimties metų vyras, nešinas lagaminu ir kelionės krepšiu.

Viskas bylojo, kad jis vakarietis: rimtas, atsakingas, atvirai rodąs savo kilmę ir savo galią ir be galo nuobodus. Jis pasuko prie stalo, kur vakarieniavo žilaplaukė moteris ir jaunasis marokietis, ir garsiai tarė:

— Kaip gyveni, mama?

Ji atsistojo, atkišo jam pabučiuoti skruostą, labai švelniai atsakė: „Ačiū, gerai, o tu? Ar gerai suvažinėjai?"

Jis atsakė jai tokiu pat garsiu balsu. Ir nė žodžio, nė žvilgsnio į marokietį, kuris, nors ir sėdėjo, stelbė jį savo grožiu ir spinduliuojančiu kūnu.

— Sėskis, Keira ką nors tau paruoš.

— Ačiū, mama, aš jau pavalgiau.

Jis pasisveikino su manim iš tolo. Tada, tarsi pagautas kokio idiotiško impulso — turint omenyje tai, kad iš pradžių jis man atrodė antipatiškas,— užuot linktelėjęs galvą, aš jį paklausiau:

— Labas vakaras, jūs atvažiavote iš Paryžiaus?

Mano klausimas man pasirodė juokingas, ištartas taip, tarsi aš būčiau ištūnojęs „Linksmajame šerne" daugelį savaičių, tarsi revoliucijos kovos būtų užspeidusios mane spąstuose prie pat džiunglių pačiame pasaulio pakraštyje ir tarsi tam, kad jis pasiektų mus, jam būtų reikėję išvengti kulkų ir pereiti lavonų lauką.

— Iš Paryžiaus? O Dieve, ne iš Paryžiaus! Aš ten niekad negalėčiau gyventi. Aš gyvenu kaime prie Biarico.

Kalbėdamas jis priėjo prie manęs, prisistatė: „Patrikas Tevenė".

Aš mostelėjau ranka kviesdamas jį atsisėsti prie mano stalo.

— Ar norite ko nors išgerti?

Jis paprašė viskio. Keira pastatė ant stalo apdulkėjusį butelį.

— Jūs lankotės čia pirmą kartą?

— Maroke?

— Ne, „Šerne".

— Taip.

— Jums neteko jo matyti šlovės dienomis. Viešbutis priklausė mano tėvui, Rolanui Tevenė. Jo akyse per jį perėjo visa Kasablanka. Norėdami pas jį pavalgyti, žmonės stovėdavo eilėse... O kokios orgijos būdavo! Mano tėvas, žinote, buvo svarbi figūra!

— Jis grįžo į Prancūziją?

— Ne, jis mirė čia, apsinuodijęs kažkokiais ispaniškais konservais, kažkokiu jovalu, kurį suvalgė pakeliui iš Prancūzijos.

— Atsiprašau...

— Jis mirė tarp mūsų. Skausmai jį surėmė vos atvykus, mes valgėme kuskusą. Iškvietėme gydytoją prancūzą, bet jis nieko negalėjo padaryti. Tėvas mirė nuo siaubingų skausmų. Jis sakė, kad jam dega viduriai, kad jo pilvas jį ryja...

Po šių žodžių stojo tyla, ir aš sugavau Keiros žvilgsnį, mestą į Patriką Tevenė. Po jo migla slėpėsi neapykanta. Jis pridūrė, bet daug tyliau:

— Motina pasiliko... Jūs, manau, supratote kodėl?

Jis pasakė „kodėl", bet galvojo, aš buvau tikras, „dėl ko". Tikriausiai jaunasis marokietis jam buvo ne žmogus, o paprasčiausias standus penis, perveriantis jo motiną kiekvieną naktį.

Aš vaidinau toliau:

— Kuo jis vardu?

— Man regis, Mustafa... Galima būtų prirašyti romanų apie tokius žmones kaip mano tėvas.

Vėliau, išgėręs nemažai stiklų viskio, Patrikas Tevenė papylė keletą frazių, kokių aš ir tikėjausi: apie savo nuostabią karjerą prie viešųjų darbų, apie savo neapykantą Alžyrui, „patekusiam į rankas rusams", apie Palė Ruajalio sodus, subjaurotus Brizeno darbais, apie Prancūzijos nuopuolį... Viena jo drauguže apžiūrinėja spinteles Marakešo krautuvėlėse. Norėdama baigti ginčą su pardavėju, ji pasako, kad jos per brangios. Žmogus jai atsako: „Tai jūs viena tų naujų Fransua Miterano vargšių?" Ir Patrikas Tevenė baigia tokia išvada: „Anksčiau nė vienas marokietis nebūtų išdrįsęs taip pasakyti. Prancūzijos įvaizdis užsienyje gerokai pašlijo, ar ne?"

Aš atsistojau nuo stalo, atsisveikinau su Patriku Tevenė ir jo motina. Ji pasakė:

— Keira paruoš kuskusą rytdienos pietums. Jei dar būsite čia, kviečiu papietauti su mumis.

Aš jai padėkojau ir pasakiau, kad nežinau, kur būsiu rytoj per vidurdienį. Mano ir Keiros akys susitiko, aš žvilgtelėjau į Mustafą ir išėjau.

Nusirengiau, išsimaudžiau po dušu. Šluostydamasis pamačiau rausvai violetinį spuogą ant kairės rankos raumens. „Ne, tai neįmanoma, negali būti..."

Atsiguliau, bet negalėjau užmigti. Jaučiau, kaip artinasi mirtis; regėjau du sumišusius vaizdus: abstraktų, glotnų mirties vaizdą ir jame tarsi inkrustuotas Lauros akis. Ir tai nebuvo mano mirtis, net jei jos kvapas priminė man, kad ji laukia manęs išskėstomis rankomis, apnuoginta lytimi. Kraujo gėlė po mano oda.

Mano atmintin vis sugrįždavo Laura, tarsi jausdama, kad turi nutikti kažkas nepaprasta; tarsi ji būtų tampiusi nematomus siūlus, rašiusi mano likimą.

Nusibloškiau paklodes ir atsisėdau ant lovos krašto. Užsimoviau trumpikes, džinsus ir marškinėlius. Mano varpa buvo pusstangrė. Buvau besimasturbuojąs, bet apsigalvojau. Išėjau laukan.

Žengiau keletą žingsnių po žvaigždėmis. Staiga išgirdau kažkokį triukšmą, sklindantį iš anapus viešbučio. Pasislėpiau už krūmų gyvatvorės. Automobilių stovėjimo aikštelėje pasirodė tamsus siluetas. Mėnulio šviesoje atpažinau Keirą. Ji žingsniavo plento link. Išgirdau, kaip užsitrenkė durelės, suburzgė variklis. Užsidegė žibintų šviesos ir dengtas brezentu „Pežo 404" ėmė tolti.

Užpakalinėje džinsų kišenėje užčiuopiau raktus. Nubėgau prie savo automobilio, atidariau dureles, paleidau variklį ir nusekiau paskui sunkvežimį, kuriuo nuvažiavo Keira.

Mes riedėjome plentu. Orientyras man buvo raudonos „Pežo" ugnys. Pro šalį lėkė medžiai. Mes kirtome miestelį. Po paskutinių namų 404-asis pasuko į kairę ir ėmė kopti kylančiu aukštyn keliu. Aš užgesinau šviesas ir nuvažiavau įkandin. Jie sustojo prie kapinaičių. Sustojau ir aš, išjungiau variklį. Keira išlipo, paskui ją išlipo ir vairuotojas, taip pat apsirengęs juodai, su kastuvu rankoje. Jie įėjo į kapines.

Žengiau į priekį nekeldamas triukšmo. Pamačiau juos atsiklaupusius prie kapo. Paskui vyras atsistojo ir ėmė kasti uolėtą žemę. Kapinaitės buvo ant apvalaus, vėjo plakamos kalvos šlaito. Buvo paprastos, su paprasčiausiomis stelomis, po kuriomis gulėjo vargo įkapėsna įvyniotì mirusieji; nuo erozijos žemės sluoksnis, dengiantis kapus, kiekvieną dieną darėsi vis plonesnis, mirusiųjų dulkės

vėl artėjo prie atviro oro, prie dangaus, bet ką reiškia keli centimetrai prieš dangaus begalybę?

Negalėjau patikėti savo akimis: vyras, atvežęs Keirą ir laikantis kastuvą, rausė žemę tiesiai kapo vietoje, ir kastuvo plienas atsitrenkė į lavono kūną. Pagal Koraną kūnas buvo palaidotas tiesiai žemėje, tik įvyniotas į drobulę.

Kol vyras laikė lavoną, Keira nutraukė drobulę. Laidota tikriausiai buvo tą pačią dieną, nes kūnas buvo sustingęs, bet dar švarus.

Vyras numetė drobulę į išraustą duobę. Paskui užpylė kapą. Po to padėjo kastuvą, ir jiedu paėmė lavoną — jis už pažastų, Keira už kojų. Nunešė jį į sunkvežimį ir paguldė kėbule ant lentos, po brezentu. Keira įlipo sunkvežimin, vyras nuėjo, grįžo su kastuvu ir paguldė jį prie lavono. Paleido variklį, padarė pusę posūkio ir nuvažiavo į viešbutį. Aš nusekiau jiems įkandin.

Palikau savo automobilį kelkraštyje prie įvažiavimo į stovėjimo aikštelę ir nubėgau į viešbutį. Pamačiau du juodus vertikalius pavidalus, nešančius horizontalų pavidalą; priėjau arčiau. Keira atidarė užpakalines viešbučio duris: ryškus šviesos ruožas iš virtuvės apšvietė ant žemės gulintį kūną.

Jiedu nunešė lavoną į virtuvę. Susirietęs dvilinkas, nubėgau prie lango ir pamačiau, kaip vyras guldo jį ant grindų.

Keira paėmė nuo šiaudinio čiužinio didelį indą, pilną kruopų. Pamaišė kruopas trindama jas tarp pirštų. Paskui pastatė indą ant grindų, prie lavono. Vyras truputėlį kilstelėjo kūną ir Keira pastūmėjo indą arčiau.

Tada Keira lavono rankomis ėmė maišyti kuskuso grūdus, kuriuos ruošėsi mums patiekti pietums. Ir kol grū-

deliai byrėjo pro sustingusius pirštus, Keira tyliai kalbėjo užkeikimus, kur dažnai girdėjosi tas pats vardas: Patrikas Tevenė.

Staiga ji atsisuko į langą, už kurio stovėjau; ji pajuto, kad esu čia. Aš leidausi į kojas ir ilgai tūnojau pasislėjęs už aikštelės krūmų. Pamaniau, kad ji nespėjo manęs atpažinti.

Keira su vyru vėl įkėlė lavoną į brezentu dengtą „Pežo 404" kėbulą. Jie paleido variklį ir pasuko kapinių link. Ten tikriausiai vėl paguldė lavoną į kapą.

Aš grįžau į savo kambarį, nusirengiau ir išsitiesiau lovoje. Laimei, dar nebuvo išaušę. Keirai irgi reikėjo užbaigti savo darbą, kol auštančio ryto spinduliai dar nespėjo atmiešti nakties tamsio.

Prieš užmigdamas staiga pagalvojau, kad, važiuodami į kapines, Keira ir vyras, be abejo, matė stovintį kelkraštyje mano automobilį. Vadinasi, jie suprato.

Aš užmigau ir kažką susapnavau. Kai pabudau, teprisiminiau kažkokius vyrus ant Rifo kalvų, kurie, ilgai ruošęsi, pasiekia ekstazę ir valgo žarijas ar ištisus kaktusus. Ir ne todėl, kad skausmas jiems atrodo dieviška palaima, kaip kad būna man, kai mano naktų budeliai skausmingai apraizgo man kūną virvėmis ir pririša mane prie betoninių stulpų; ne, skausmas jiems neegzistavo.

Papusryčiavau valgomajame. Ponia Tevenė man patarnavo. Jos sūnus dar miegojo. Ji paklausė, ar pareisiu vidurdienį valgyti kuskuso. Pasakiau, kad pareisiu.

Stalas buvo padengtas tiesiai po šerno galvos iškamša. Įrankiai padėti penkiems asmenims: poniai Tevenė, jos sūnui, Mustafai, Keirai ir man. Aperityvą gėrėm tik mudu su Patriku Tevenė.

Ponia Tevenė pakvietė mus sėstis. Keira atnešė paplo-

tėlių. Paskui padavė kuskusą. Aš buvau svečias, todėl didžiulis medinis šaukštas buvo atsuktas į mano pusę ir panardintas į kuskuso kruopas. Aš paėmiau jį nedvejodamas, bet, prieš iškrėsdamas jo turinį į savo lėkštę, žvilgtelėjau į Keirą. Įsmeigtos į mane jos akys buvo kupinos iššūkio, aš irgi žiūrėjau į ją su iššūkiu. Bet mudviejų žvilgsniai ir mūsų iššūkiai skyrėsi: jos akys bylojo apie tikrą mirtį, bet ne jos; mano — apie galimą mirtį, bet ne mano.

Aš įsidėjau kruopų ir atsisukau į ponią Tevenė. Ji matė, kaip mes susižvalgėme. Pamaniau, kad ji suprato, kad žinojo, bet tylėdama su tuo sutiko.

Mes valgėme kuskusą. Patrikas Tevenė ėmė kosėti. Jo kosulys pasidarė kimus, paskui liovėsi. Jis pasakė, kad jam skauda pilvą ir kad skausmas labai greitai aštrėja. Jis susilenkė dvilinkas, ėmė urgzti, kad tai nepakeliama: kažkoks šlykštus gyvulys drasko jam vidurius, gremžia jo skrandžio sieneles ir žarnas, tarsi norėtų ištrūkti laukan, pirma sudraskydamas jam pilvą.

Ponia Tevenė nuėjo kviesti gydytojo, bet aš pamačiau Keiros žvilgsnį, kuris bylojo: „Nieko nebus, jau per vėlu". Patrikas Tevenė nugriuvo nuo kėdės, šaukdamas ėmė blaškytis ant grindų. Šlapimo ir skystų išmatų balutė prasisunkė per jo kelnes ir pasiliejo ant grindų plytelių. Kambarį užplūdo puvimo dvokas. Paskui žmogus liovėsi mostagavęs rankomis ir sustingo. Tevenė buvo negyvas.

Įėjo gydytojas. Keira valė grindis toje vietoje, kur Patrikas Tevenė buvo išsituštinęs. Mes paguldėme lavoną ant stalo. Gydytojas apžiūrėjo jį, pasakė, kad nežino, ką pasakyti; tai esą panašu į nunuodijimą, bet tokį stiprų, kurio jam dar niekad netekę matyti. Jis paskambino policijai ir į Kasablankos ligoninę — paprašė, kad jie atvažiuotų pasiimti lavono.

Mes sėdėjome valgomajame ir laukėme atvykstant policijos. Mustafa bandė paguosti ponią Tevenė, bet nuo kokio liūdesio? Ji neapraudojo savo sūnaus, tarsi jo šlykšti mirtis būtų buvusi neišvengiama ir visiškai normali. Ji įsispoksojo į ant sienos pakabintą šerno galvą, paskui tarė: „Mustafa, prašau išmesti šitą šlykštynę į šiukšlių dėžę".

Mustafa pasižiūrėjo į medžioklės trofėjų: „Aš negaliu jos liesti".

.— Gali, gali. Padaryk tai dėl manęs... Tegu čia nieko nelieka.

Tada Mustafa užsilipo ant kėdės, nukabino galvą ir nuėjo į virtuvę. Mes išgirdome, kaip šerno makauza krinta į šiukšlių kibirą. Paskui išsyk — Mustafos viauksėjimą. Savo vėmalais jis subjaurojo šiaudų prikimštą galvą.

Vakare aš susikroviau daiktus į krepšį ir išėjau iš kambario. Susimokėjau sąskaitą ir atsisveikinau su ponia Tevenė.

— Ką jūs dabar darysite?— paklausiau.

— Aš dar turiu laiko. Kai Mustafa išvažiuos, tada bus baigta.

Aš nužingsniavau prie savo automobilio, atidariau dureles, numečiau krepšį ant užpakalinės sėdynės ir atsisėdau. Jau ketinau paleisti variklį, kai prie lango pasilenkė veidas. Tai buvo Keira. Aš nuleidau stiklą.

— Aš nieko nesakysiu.

— Žinau, kad tu nieko nesakysi, užtat aš turiu tau kai ką pasakyti.

Ji puikiai kalbėjo prancūziškai. Apėjo automobilį. Aš atidariau dešiniąsias dureles. Ji atsisėdo šalia manęs. Ji mane tujino:

— Tu tikriausiai numanai, kaip mirė Patrikas Tevenė. Tu nesupranti, bet žinai, ką aš padariau, kad jis mirtų.

Praėjusiais metais lygiai taip pat mirė jo tėvas. Aš prisiekiau, kad šis žmogus dings amžinai kartu su savo palikuonimis. Dabar viskas.

— O jo žmona?

— Tai visai kas kita. Aš ją myliu; be to savo metuose ji neturės vaikų. Ji visiškai skiriasi nuo Rolano ir Patriko Tevenė. Dabar tau pasakysiu, kodėl juos nužudžiau... Prieš porą metų aš dar gyvenau Ain Seboje, Kasablankos priemiestyje. Turėjau dvidešimtmetį sūnų. Jis buvo vardu Muniras. Tai buvo vienintelis mano vaikas. Jau daugelį mėnesių viena prancūzų firma norėjo pastatyti fosfatų perdirbimo gamyklą mūsų kvartale. Taigi mus reikėjo iškeldinti. Tada ir atvažiavo Rolanas Tevenė. „Linksmasis šernas" visą laiką tebuvo priedanga. Tevenė čia gyveno nuo prancūzų laikų, bet jis išsaugojo gerus santykius su Maroko vyriausybe; jis buvo nekilnojamojo turto ir narkotikų perpardavinėjimo tarpininkas. Buvo paprašytas išspręsti Ain Sebos problemą. Reikėjo surasti gerą priežastį, kad vyriausybė galėtų iškeldinti visus. Ir tą problemą sukurpė Tevenė. Jis užmokėjo agitatoriams, kurie pastūmėjo kvartalo žmones vis labiau ir pikčiau demonstruoti. Kai iškilsianti grėsmė tvarkai ir riaušių galimybė, užteksią tik įsikišti ir ištuštinti kvartalą. Muniras suprato: jam tai buvo kraujyje, toji politiko nuojauta. Mes neturėjome pinigų, bet jis mokėsi ir ketino stoti į universitetą. Žinoma, jis norėjo viską išaiškinti, bet žinojo, kad kvartale kažkas ne taip ir kad tai blogai baigsis. Jis pasikalbėjo su žmonėmis, ir jo įtaka jiems išaugo. Agitatorių žmonės vis mažiau klausėsi. Tada Rolanui Tevenė šovė paprasta mintis: vieną naktį jis išsivedė Munirą, kankino jį ir nužudė. Rytą jis buvo rastas kvartalo pakraštyje, su lytiniais organais burnoje. Tai buvo simbolis, perimtas iš Alžyro istorijos, ir visi tai suprato. Kad nuramintų kvartalo žmones, agitatoriai paskleidė gandą, jog Muniras buvo prancūzų pramonininkų apmokamas

išdavikas. Staiga vėl prasidėjo demonstracijos, tik daug piktesnės. Po dviejų dienų atvyko kariuomenė. Kareiviai apsupo kvartalą ir atidengė ugnį iš sunkiųjų pabūklų. Žuvo apie trisdešimt žmonių. Žinoma, tarp jų nebuvo nė vieno agitatoriaus. Kvartalas buvo nušluotas nuo žemės paviršiaus, žmonės evakuoti. Po keleto mėnesių buvo pradėta statyti prancūzų gamyklą.

— Kaip jūs sužinojote?

— Po Muniro nužudymo mane aplankė ponia Tevenė. Ji žinojo, ji man viską papasakojo. Ji pasiūlė man atvažiuoti čia ir dirbti „Linksmajame šerne". Aš atsikeršijau. Tevenė mirė, o su juo — ir jo palikuonys.

— Ar ji žino, kad jūs nužudėte jos sūnų ir vyrą?

— Aš jai nieko nepasakojau, bet ji įtaria. Aš žinau dalykų, kurių tu negali suprasti, o ji — juo labiau. Ji niekad man nepadarys nieko blogo. Ji mano, kad tai likimas. Mektubas.

— Nes ji myli Mustafą?

— Tai ženklas... Tai, kad tu esi čia, kad mane matei ruošiant kuskusą ir kad aš tau viską papasakojau — irgi ženklas... Tu esi čia dėl moters arba veikiau dėl merginos. Gal ne dėl jos tiesiogiai, bet tu esi dėl jos todėl, kad taip susidėjo faktai. Tau regis, kad įvykiai nesusiję, nepriklausomi vienas nuo kito, o aš įžvelgiu tarp jų ryšius, kurių tu nematai.

— Laura?

— Aš nežinau, kuo ji vardu, bet tu neklysti, tai gali būti tik jinai. Jos veidas kaip kūdikio. Ji daug sykių kirto tavo kelius, bet dabar ji taps tavo gyvenimo dalimi. Ji turės tau galios — beribės meilės galios. Ji tave įskaudins, bet visąlaik skatins tave eiti vis toliau ir toliau. Tave nuolat persekios arabo kraujas, mano sūnaus Muniro vaizdas su nupjauta varpa burnoje. Tu ieškojai kažko, dėl ko privalai gyventi. Ir radai.

— Aš sergu.

— Nesvarbu. Tai, kas parašyta, nėra tavo mirtis, bet mirties artumas, kiekvieną dieną vis labiau tave slegiantis jos svoris.

Aš nuvažiavau į Kasablanką, sėdau į lėktuvą, nusileidau Orli aerouoste. Nusipirkau laikraštį: vakar mirė Žanas Žene.

Aš prisiminiau jo sakinį, kuris vis neišėjo man iš galvos: „Panteros laimėjo poezijos dėka". Jis mylėjo „Juodąsias panteras". Visa kita Amerikoje buvo vien keliaklupsčiavimas.

Perskaičiau, kad Žene gimė 1910 metų gruodžio 19 dieną. Aš gimiau 1957 metų gruodžio 19-ąją. Vis dėlto iš to sutapimo nepadariau išvados, kad galbūt ir aš turiu kokį nors talentą. Bet aš, kaip ir jis, pasakiau sau, kad vieną dieną turiu pradėti veikti, uždegti sprogdiklį, ištraukti granatos kaištį, nuspausti automato gaiduką. Aš buvau pakerėtas dar vienos, sykį Žene, to stambaus vyro buldogo veidu, pasakytos frazės: „Tiktai smurtas gali padaryti galą žmonių brutalumui".

Iš aerouosto paskambinau Laurai. Ragelį pakėlė motina. Laura gyveno pas ją, ji priėjo prie telefono. Aš padėkojau už pasiūlymą filmuoti Maroke. Pakviečiau ją papietauti su manimi po dviejų dienų.

Grįžęs namo pasiklausiau, ką buvo įrašęs automatinis atsakiklis. Buvo ką tik skambinęs Samis. Paskambinau jam.

Vakare nuvažiavau jo parvežti iš regbio treniruotės. Apytamsiame mieste Panteno stadionas atrodė kaip šviesi venerinė opa; stiprios vaikinų šlaunys, besibaigiančios sportinių batelių grifais, smingančiais į žalią aikštelės žolę; šūksniai ir iš burnų besiveržiantys garai, kai žaidėjų

iškvepiamas oras susimaišydavo su šaltu nakties oru.

Paskui vaikinai stovėjo rūbinėse, tarp suolų ir dušų, apsimesdami, kad jiems nė motais, jog kažkas žiūri į jų tabaluojančius penius, demonstruojamus raumenis. O aš mačiau vien jį, Samį.

Stadionas priklausė policijos sporto klubui. Treneriai buvo jauni, stambūs, ūsuoti, pasitikintys savimi policininkai, garsiai kalbantys pietryčių Prancūzijos tarme.

Žaidėjai baigė rengtis. Treneris paklausė, kas nori eiti su juo pas Andrė. Vaikinai dvejojo, perimti baimės ir noro. Samis pasakė „ne" ir parodė į mane smakru: „Aš pietauju su šituo vaikinu".

Trys vaikinai sutiko. Jie susėdo su dviem policininkais į neturintį numerių „Reno 18" ir išvažiavo iš stadiono.

Kai lėtai važiavome Paryžiaus link, aš paklausiau Samį: „Kas tas Andrė?"

— Pas jį nuolat renkasi faraonai. Andrė organizuoja dulkinimosi seansus. Aš dar nebuvau. Man regis, vertėtų tenai nusitrenkti.

Mudu buvome susitarę susitikti kavinėje Blomė gatvėje, senajame „Negrų dansinge". Aš truputį pavėlavau. Laura manęs laukė prie baro, atsirėmusi nugara į skardinį prekystalį; ji sėdėjo nugara į barą, ir kai aš stūmiau stiklines duris, mudu kits kitam nusišypsojome. Mes atsisėdome prie staliuko bilijardo salėje.

Sėdėjome vienas priešais kitą. Virš jos ėjo galerija, kuri antrame aukšte žiedu juosė salę. Užsisakėme salotų. Aš ne kaži ką pamenu iš tų pietų, tik kokiais drabužiais vilkėjome ir kokios jie buvo spalvos.

Aš mūvėjau ankštais trumpais džinsais, kurių klešnių galai buvo kutuoti, juosėjau bordo spalvos diržu ir buvau užsitempęs marškinėlius juodais ir pilkais dryžiais. Ji

mūvėjo apyrankes. Aš atsistojau, nuėjau į tualetą; ji apžiūrinėjo mūsų salotas. Kai grįžau prie staliuko, ėmė apžiūrinėti mane — pirmiausia veidą, paskui žvilgsnis nuslydo žemyn ir sustojo ties antuku.

Šįkart Laura mane trikdė mažiau. Ir pati jautėsi laisviau. Buvo švelni, jaunatviška, gundanti. Jos geisdamas geidžiau jaunos merginos, dar beveik mergaitės, o ne kažkokios paslapties ar neaiškaus atmintyje įstrigusio veido, amžinai sumišusio su nakties ar mirties vaizdais.

Išėjome ant šaligatvio. Ji paklausė, kam aš nešiojuosi tą mėlyną krepšį. „Rengiuosi sportuoti". Užsispyriau ją pavėžėti motociklu, nors ji gyveno už šimto metrų nuo kavinės. Mums buvo sunku išsiskirti: mes kalbėjome tuščius žodžius tiesiog norėdami atitolinti išsiskyrimo laiką.

Per kitus du mėnesius tiktai aš skambindavau Laurai. Mudu susitikinėdavome po pietų ar vakare ir vaikštinėdavome po Paryžių. Tai priminė mano pirmąją merginą, mano pusseserės iš Fontenblo draugę... Man penkiolika metų. Aš dar skaistus. Važinėju pas ją su Marko skuteriu. Jis draugauja su mano pussesere, aš — su ta mergina. Aš su ja nesimyliu. Jos vardas Loransa...

Buvau dešimt metų vyresnis už Laurą, bet mes flirtavome kaip vaikigaliai. Buvo gal tik vienas skirtumas: mūsų žvilgsniai kartais kiaurai perverdavo drabužius ir atspėdavo tikslias mūsų kūnų formas.

Samis kartais užsukdavo pas mane permiegoti. Mes dulkindavomės; kartais aš jį čiulpdavau, o kartais jis mane. Jis išleisdavo sėklą man į burną, ir aš išspjaudavau ją į kriauklę. Jei vonioje užsidegdavau šviesą ir žiūrė-

davau į veidrodį, daugiau neišvysdavau savo liūdno paryžietiško veido, taip įjunkusio į penį, kaip kad narkomanas — į savo narkotikus: nuo oranžinių sienų jis atrodydavo tarsi su aureole. Bet rausvai violetinis spuogas ant kairės rankos didėjo. Aš nenorėjau tuo patikėti.

Mes nesimylėjome pro užpakalį, bet labiau ne dėl to, kad nenorėjome, o todėl, kad aš pasisakiau turįs teigiamą ŽIV reakciją ir kad mudu privalome saugotis; jam, regis, buvo visiškai į tai nusispjaut.

Samis mirtinai nuobodžiavo Bastilijos operoje. Jis pildė korteles ir dėliojo į dėžutes nuotraukas. Norėjo keisti darbą. Tad aš jį pasiėmiau kaip asistentą filmuoti videoreportažo apie studentus, atliekančius istorinius kasinėjimo darbus Pirėnuose. Mudu nuskridome į Perpinjaną lėktuvu, o toliau keliavome automobiliu iki Vilfranšo de Konflan. Aš nufilmavau vaikinukus, kurie leido laiką kasinėdami ir restauravo senas sugriuvusias koplyčias. Mums būnant kalnuose, Samis vieną vidurdienį kažkur pradingo. Suradau jį pakibusį virš prarajos ir ketinantį ropštis uolos siena. Aš sušukau: „Tu visiškai trenktas!" Bet žiūrėjau į jo įtemptus raumenis, į pirštus, įsikibusius į akmenis, ir staiga jo užsimaniau. Mano varpa iškart sukietėjo.

Tai atsitiko baigiantis birželiui, vakare, per muzikos šventę. Laura man paskambino iš vakaro: ji pažinojo *Taxi-Girl* muzikantus ir pasiūlė man nuvažiuoti jų pasiklausyti į Nacijos aikštę.

Pirmiausia užsukome į vieną Halių kavinę, kur kultūros ministras buvo suorganizavęs šokių vakarėlį. Aš paklausiau Laurą: „Tu nusišviesinai plaukus?" Ji mūvėjo džinsus, juodus vėžlio odos batus, vyriško fasono marškinėlius

ilgomis rankovėmis ir kaulinę apyrankę. Plaukus buvo susipynus į kasą.

Nacijos aikštėje mudu įėjome pro scenos užkulisius. Grupės bosisto ten nebuvo, ir Darkas su Mirve grojo be jo. Aš žiūrėjau tik į Laurą. Ji sėdėjo ant judančio metalinio barjero. Mudu mylėsimės, pagalvojau.

Važiavome motociklu žiediniu keliu, De la Vijetės vartų link. Laurai buvo šalta. Ji apkabino rankomis man pilvą ir spaudėsi prie nugaros. Valandėlę pasėdėjome „Zenite" ir pasiklausėme senų aktorių, dainuojančių pagal įrašus, paskui nuėjome į afrikiečių restoraną Tiketonės gatvėje pavalgyti viščiuko su citrina. Aš nusimoviau batus ir pasakiau: „Aš myliu ir vaikinus".

Mudu ilgokai sėdėjome ant suolo. Priešais, scenoje, buvo ištapyta didžiulė freska — spalvų dėmės ant pilkų suskilusių akmenų.

Laura pasakė:

— Aš noriu važiuoti pas tave.

— Pas mane nėra į ką žiūrėti ir maža vietos. Bet tau nesvarbu, ar ne?

Aš uždėjau seną *Cure* plokštelę, regis, *Seventeenth Seconds,* ir mudu pasiglamonėjome lovoje. Ji glamžė pro džinsus man penį, aš čiulpčiojau jos krūtų spenelius. Jos gakta buvo standi, apaugusi trumpais plaukeliais. Ji atsagstė antuką, norėjo nutraukti džinsus, bet viena nevaliojo — jie buvo pernelyg aptempti, ir aš turėjau jai padėti. Aš nusimoviau trumpikes. Jau seniai nebuvau taip susijaudinęs. Laura nušliuožė žemyn mano krūtine, apsižiojo varpą, ėmė čiulpti, ir iš tikro atrodė, kad jai tas patinka.

Aš ketinau išdulkinti šitą merginą. Jai buvo septyniolika, ji man patiko, jaučiausi su ja gerai. Vėl prisiminiau paauglystės metų geidulius, kurių niekad nepatyriau su

Kerola. Moters geidulius. Iš šalies tai atrodė paprasta: aš užmiršau vaikinus, kuriuos mylėjau, tuos, su kuriais trumpam susitikdavau per laukines savo naktis ir kurie atiduodavo man tik savo kūnus, spermą arba myžalus. Prisiminiau Keiros balsą; bet dabar iš jos pranašysčių prisiminiau tik tai, kad su Laura mus susies ilgas meilės nuotykis. Aš negalėjau rizikuoti ir sugadinti viską pirmiau, nei tai prasidės. Šiaip ar taip, namuose neturėjau nė vieno prezervatyvo ir nevaliojau prisipažinti, kad esu užsikrėtęs AIDS virusu.

Tada apverčiau Laurą aukštielninką, užguliau ją; ji paėmė mano penį; mylėjomės ilgai; aš nesupratau, kodėl man taip gera. Ji mylėjosi šaukdama, suleidusi nagus man į kūną. Aš išdulkinau ją dar sykį, paskui išsiliejau šaukdamas gerkliniu balsu, ir man regėjos, kad patiriu malonumą, kokio niekad nebuvau patyręs.

Nusiritau ant šono. Man nebuvo nejauku, aš nepajutau to keisto pilkumo ir kartėlio, kuris užplūsta po organzmo, kaip buvo su Kerola. Aš dvejojau žinodamas, kad ištryškinau į ją mirtinu virusu užkrėstą savo spermą, bet taip pat jausdamas, kad viskas bus gerai, kad nieko neatsitiks, nes mudu pradėjome tai, ką būtų galima pavadinti „meilės istorija".

Kitą rytą atsikėliau ir užsimoviau marškinėlius su užrašu „University of California", kimono kelnes ir šlepetes. Tai prajuokino Laurą. Ji tikriausiai pagalvojo: „Kas gi čia per vaikinas?"

Turėjau pasimatymą su Chaime. Visi trys nuėjome pasižiūrėti filmo „Runaway Train". Papietavome „Hipopotamo" kavinėje Eliziejaus laukuose. Man tai priminė laikus prieš dešimt ar penkiolika metų, kai girtuokliaudavome su Marku „Velizi 2" ar „Parly 2"— studentų kavinėse.

Laura paskambino motinai, kuri nieko apie ją nežinojo

ištisą parą ir nerimavo. Pokalbio tonas įkaito. Laura riktelėjo: „Eik po velnių!" ir padėjo ragelį.

Chaimė pasiūlė nusitrenkti kartu su juo pas vieną bičiulį parūkyti marihuanos ir patraukti kokaino. Man tai buvo neįdomu, aš vėl užsimaniau pasidulkinti su Laura. Pasiūliau jai permiegoti pas mane. Ji norėjo grįžti namo, tai yra pas motiną. Galop tarė: „Gerai, tebūnie tai paskutinė naktis tavo namuose!" Aš nesupratau, ką ji turėjo omenyje sakydama „paskutinė naktis", bet nutylėjau. Chaimė išėjo vienas, aš sėdau ant motociklo balno. Laura prigludo prie manęs.

Mudu pasimylėjome — daug lėčiau nei praėjusią naktį. Aš vis dar nedrįsau jai pasakyti, kad esu užsikrėtęs AIDS, bet kadangi apie tai galvojau, man nieko neišėjo, ir tai dar buvo geriau. Po to, kai ji patyrė malonumą, aš pasimasturbavau ir išliejau viską sau ant pilvo.

Nuėjau pas Šaman Video direktorių ir paprašiau, ar jis negalėtų priimti Samio. Jis įdarbino jį pasiuntiniu ir pažadėjo pamokyti videorežisieriaus asistento amato.

Samis gyveno pas Marianą, savo draugę žurnalistę. Vieną vakarą aš susitikau su ja, kai užsukau pakviesti jo pietų. Mudu apžiūrėjome vienas kitą kaip du šunys, uostydami tą patį kaulą; man ji pasirodė graži, ypač mėlynos, kone violetinės akys. Ji susitiko su Samiu metro, kai jam buvo šešiolika. Po dviejų dienų, važinėjantis riedučiais Monparnaso bokšto papėdėje, esplanadoje, Seržas pasičiupo Samį.

Samis kurį laiką buvo susidėjęs su Seržu vien iš narcisizmo, savinaudos, noro žavėti: nuotraukos nuoga krūtine ir su odiniais šortais, videofilmai, kur jo užpakalis buvo nutrauktas įvairiais rakursais, kyšąs iš po paklodžių

Londono viešbutyje ar aptemptas mėlynais džinsais ir tarsi kaifuojantis su blizgančiu plaukmeniu.

Aš žinojau, kad Mariana nekenčia Seržo. Ar ji suprato, kad aš guliu su Samiu? Seržas kažkur išsidangino, ir štai Samio gyvenime pasirodžiau aš. „Po velnių, ar šitie pederastai negali manęs palikti ramybėje?"

— Tu nori eiti su mumis?

— Ne, aš lieku čia, turiu darbo.

Uždariau duris. Mariana liko viena, ji redagavo straipsnį.

Nulėkiau laiptais paskui Samį. Mudu patraukėme į „Pasifiko" kavinę.

Mes gėrėme tekatą ir meskalį. Samis nusilesė. Šį kartą aš jį prašnekinau... Jis tarnauja kariuomenėje; gauna leidimą į miestą.

Mariana jo laukia stoties perone. Jo plaukai nuskusti, jis įdegęs, pilnas jėgų, visas švytintis. Ji rėkia iš malonumo po jo judančiom strėnom. Jam septyniolika, jis grįžta į kareivines. Kapitonas jį pasitinka žodžiais: „Kokių turite tikslų stodamas į Alpių šaulių batalioną?"

— Po velnių, koks šiknius! Aš palaidojau save armijoje todėl, kad daugiau neturiu ko veikti, kad vienas pederastas prilipo man prie užpakalio kaip koks lapas, todėl, kad aš įsilaužiu ir švarinu butus ir kad tai blogai baigsis, o šitas išsigimėlis klausia mane: „Kokių turite tikslų". Aš norėjau muštis, užversti kanopas, ar to dar maža?

Samis norėjo viena: ristis stačia galva žemyn, čiuožti ledynais ant kulnų. Tai buvo slydimas, kuris prasidėjo seniai... Jam devyneri. Jis grįžta iš Kaoro, iš internato. Traukinys įvažiuoja į Tulūzos stotį. Kalėdų atostogos. Jis nematė tėvų nuo vasaros. Tėvas tuojau pakels jį nuo žemės; jis pajus, kaip jo rankos stipriai spaudžia jam alkūnes. Įsivaizduoja po marškiniais pūpsančius tėvo raumenis. Atsistoja ant suolo. Kažkoks tipas padeda jam

nusikelti krepšį nuo bagažo tinklelio. Jis jaučia, kaip šaltas ir drėgnas oras žnaibo jam krūtinę. Užsisega striukę. Bet jam baisu: rožinį miestą tarsi nutvilko kažkoks tamsos gūsis. Ant žemutinio vagono laiptelio jo nelaukia nei tėvas, nei motina. Tik sesuo, viena. Jos veidas rūstus, bet akys sudrėkusios. „Kodėl neatėjo tėtis?" Ji nežino, ką atsakyti.

— Negalėjo, jis šiandien dirba.

— O motina?

— Ji irgi negalėjo.

Jie įlipa į autobusą. Pradeda krapnoti lietus; už vertikalių vandens dryžių ant stiklų Samis pastebi kitus dryžius, horizontalius ir rožinius, ir tarsi guašo taškelius ant drobės — fasadų fragmentus. Jam šalta. Jis išsigąsta, pradeda verkti. Tada Lidija apkabina jį už kaklo ir stipriai prispaudžia prie savęs. Ji kvepia vanile. Sesuo ketveriais metais už jį vyresnė, ji žiūri tiesiai jam į akis. „Faraonai atėjo šįryt ir suėmė tėtį".

— Prisiekiu tau, tada aš pradėjau daug sverti, labai daug. Ir pagalvojau, kad vėliau, kai man bus aštuoniolika ar dvidešimt metų, tiek kiek dabar, aš irgi sversiu daug. Bet tai bus raumenų svoris, kaip ir tėtės, o ne liūdesio svoris...

Autobuse, vežančiame juos namo, Lidija ir Samis daugiau nesikalba. Ji spaudžia jį prie savęs. Prie skruosto jis jaučia jos stangrias krūtis. Paskui ji vėl prabyla. Pasakoja, kaip buvo suimtas tėtis. Ji miegojo; ją pažadino motinos riksmai. Ji bėga į jų kambarį, sustoja ant slenksčio. Faraonai išlaužia duris, nutraukia lovos paklodes, nutempia tėvą ant kambario grindų. Motina užsidengia paklode, šaukdama ir keikdamasi ispaniškai. Tėvo penis pasistojęs per miegus. Jaunas policininkas mato tą jo stangrų gaidį ir tyčiojasi: „Neišdegs tau ryto smagumė-

lis, arabuk!" Lidiją trauko spazmai. Vėliau ji išgeria kavos su pienu ir išvemia į pamazgų kibirą...

— Supranti, Lidija šito neturėjo pasakoti, bet ji žinojo, kad aš jau galiu suprasti, ir man viską papasakojo... Motina grįžo vėlai namo, aš žiūrėjau televizorių, prisimenu, buvau išsitiesęs ant kanapos, padėjęs galvą ant Lidijos šlaunų. Ji mane pabučiavo ir pasakė: „Tavo tėvo nebus namuose per atostogas, jis susirado naują darbą su elektronika ir dabar važinės po Šiaurės Prancūziją iki sausio". Aš pažiūrėjau į Lidiją, nusišypsojau, po to paklausiau: „Ar tai geras darbas? Ar gerai apmokamas?", o kiek vėliau, per vakarienę: „Velniai rautų, tėtis turėtų būti čia, jei aš jau esu namie!"

„Pasifikas" buvo kimšte prisikimšęs žmonių; juokai, glėbesčiavimaisi, meilės priesaikos, šlykštūs anekdotai apie antrą galą prancūziškai, angliškai, ispaniškai. Mes dar išgėrėme tekatos, aš paklausinėjau Samį apie jo tėvą, bet jis nenorėjo nieko daugiau pasakoti, netgi iš kokios Magrebo salos buvo kilęs.

Išleidau jį prie pastato, kur gyveno Mariana. Jų kūnai suartės, ir tai mane žeidė. O regis, viskas galėtų būti taip paprasta: aš turėjau Laurą, ryškėjo meilės apybraižos.

Norėdamas įveikti širdgėlą, turėjau nusileisti iki pažeminimo, kurį nuolat šaukiausi į pagalbą. Po Grenelės tiltu driekiasi Gulbių alėja, tačiau jokia balkšva švieselė neapšviečia jos nakčia. Ten susitinka žmonių pavidalai, žinoma, jei jie nėra juodosios gulbės, Australijos gulbės.

Skustagalvis vaikinas, apsivilkęs kanapinėmis kelnėmis ir apsiavęs kavaleristo batais, mane prispaudė prie tiltą laikančio stulpo. Jis įrėmė savo kelį man į kiaušius. Kai tik pienburnis sujudėdavo ir pakreipdavo galvą, man į akis tvoksteldavo Radijo rūmų šviesos. Jis man ap-

spjovė lūpas. Aš apmyžau jam rankas, jis ištepliojo šlapimu man veidą. Ir aš pamiršau.

Bet pas Laurą grįždavau skaistus. Galėjau su ja irgi nueiti iki pačių sekso kraštutinumų, kaip ir su tais, su naktiniais, ir niekas nebūtų pasikeitę. Purvas, spjūviai, šlapimas, sperma ar šūdas — viskas nuplaunama vandeniu ir muilu.

Man patiko jos krūtys, prigludusios prie mano krūtinės, ir mano penis joje. Aš nedažnai ją bučiuodavau ar tyrinėdavau jos kūną. Man patiko glamonėti tik Samį, jis buvo vienintelis, kurį norėjau bučiuoti, bet jis mylėjo moteris.

Aš mylėjau Samį, mylėjau Laurą, mylėjau savo laukinių naktų ydas. Ar aš gimiau toks padalintas perpus? O gal buvau pamažu supjaustytas į gabalus, nes vientisas aš būčiau buvęs pernelyg pavojingas, nekontroliuojamas?

Buvau bailys; maniau, kad ateinu pas Laurą nusiplovęs savo laukinių naktų apnašas, bet tylėdamas nuodijau ją savo sugedusiu krauju. Aš spjaudžiau savo virusą į ją ir nieko nesakiau. Ši tyla mane įkyriai persekiojo.

Kai norėdavau jai prisipažinti, negalėdavau: jai ką tik sukako aštuoniolika metų, ir tai, ką aš mačiau, tebuvo išniekinta nekaltybė, sumaitotas gyvenimas.

Filmas, kurio scenarijų parašėme mudu su Omaru, buvo parodytas Šveicarijos kultūros centre. Po peržiūros įvyko diskusija. Omaro žmona ką tik pagimdė mergytę, jis sėdėjo jos galvūgalyje ir paprašė mane nueiti į diskusiją vietoj jo.

Aš nusivedžiau Samį. Mes kalbėjomės ir juokėmės, kol

salėje užgeso šviesa. Į mus dažnai atsigręždavo mergina, sėdinti priešais mus už kelių eilių. Ji mums šypsojosi. Samiui ji patiko. Po peržiūros ir diskusijos susidūriau su ja gatvėje. Prisiartino Samis — netikėtai sumišęs ir nedrąsus. Ji buvo šveicarė iš Lozanos, vardu Silvi. Paryžiuje ji lankė dailės mokyklą.

Ji turėjo kambarį Menų miestelyje, bet dažniau miegodavo draugės bute. Tą vakarą jis buvo tuščias, ir ji parsivedė mus. Du didžiuliai kambariai su čiužiniais, ištiestais tiesiog ant grindų; ant kažkokio baldo, panašaus į prekystalį ir stovinčio priešais virtuvę, buvo krūva nešvarių indų; lėkštė šaltų ir raudonų spagečių pomidorų padaže; piešiniai ir drobės kabojo ant sienų arba buvo sumesti krūvon ant grindų.

Silvi glamonėjome drauge. Kartais mano pirštai nuslysdavo jos kūnu ir aš paliesdavau Samį. Jis irgi glostė mano kūną. Mūsų glamonės ją nustebino. Norėdamas merginą paerzinti, Samis pasakė: „Tai mano vaikinas". Aš įsitraukiau į žaidimą, bet jaučiau, kad Silvi nori mylėtis tik su vienu iš mūsų ir nežino, katrą pasirinkti. Glamonėdamas mane, Samis stūmė mane nuo jos, nes žinojo, kad aš geidžiu jo labiau nei jos ir kad jaudindamas mane jis traukia mane prie savęs ir stumia tolyn nuo merginos. Po keleto minučių jiedu apsikabino, Samis įrėmė savo statų gaidį jai į pilvą, o aš gulėjau šalia.

Nuėjau į gretimą kambarį ir atsiguliau. Netvarka, čiužiniai ant grindų, toji nešvara man priminė devinto dešimtmečio pradžią... Aš grįžtu iš Porto Riko, apsvaigęs nuo saulės ir sekso. Taksi važiuoja pro pilkus prancūzus, apsukai Paryžių, o aš dar tebejaučiu ant kūno trijų praėjusios nakties meilužių kvapą; Edsono, kuris vairuoja be teisių Džo, advokato, kadilaką ir pardavinėja *queeludes* Santulčės landynėse; Makso, kuris švarina tu-

ristus Kondado prospekte, Orlando, švelnaus ir mielo ūsočio, kuriam aš paprasčiausiai atsiduodu, nes jis jau seniai nori su manimi mylėtis. Taksi mane išleidžia priešais Marko namus. Skambinu į butą, kuriame jis gyvena kartu su bičiuliu, naftos kompanijos inžinieriumi. Markas dar studentas. Prieš keletą mėnesių ir aš buvau Inžinerijos mokyklos studentas.

Marko butą sudaro du kambariai; čiužiniai ant grindų, nešvarūs drabužiai kampe, skersvėjų nešiojami dulkių gumulai, iš lauko pusės suodžių išteplioti stiklai ir palangės, įsigėrę dviejų vaikinų kvapai ir kiek efemeriškesni — moterų. Visi šitie vaizdai vėl iškilo man akyse praėjus dešimčiai metų bute, kur Samis dulkina Silvi ir kur aš gretimame kambaryje laukiu ateinant miego... Markas nebuvo girdėjęs apie mane jau daugelį mėnesių, bet kai pamatė durų stačiakampyje, pasijutome tarsi vakar išsiskyrę. Aš nežinau, kur man miegoti, jis siūlo patiesti čiužinį abu kambarius jungiančiame koridoriuje. Aš sutinku. Ir gyvenu ten mėnesį ar du.

Vieną vakarą Trokadero susitinku jauną vaikiną, kuris pasisako esąs Žeraro Mažakso fokusininkas ir asistentas. Parsitempiu jį į savo koridorių. Pamanau, kad Markas ir inžinierius miega. Išvynioju čiužinį, mudu nusirengiame, ir vaikinas mane dulkina. Man rėkiant iš malonumo, atsidaro inžinieriaus kambario durys; nuoga krūtine, tik su trumpikėmis, jis priverstas mus peržengti, kad galėtų nusišlapinti. Grįždamas iš tupyklos, apžiūrinėja mus ir atrodo nuoširdžiai pasišlykštėjęs. Fokusininkas leipsta juokais. Inžinierius pasibeldžia į Marko duris, ir šis pakviečia jį vidun. Išvystu galvūgalyje užmestą ant lempos rankšluostį ir ant Marko tupinčią merginą. Inžinierius klausia:

— Ar aš tau trukdau?

— Nė kiek! Tu laiku užėjai. Arletė mane ką tik klau-

sinėjo, kuriuo ten momentu iš rafinuoto gryno aliejaus pasidaro parafinas!

— Atsiprašau...

— Tau ko reikia?

— Ne, nieko... Patikėk manimi, nieko...

Kitą dieną per pusryčius inžinierius pasako Markui, kad išsikrausto iš buto ir kad man belieka užimti jo kambarį. Aš klausiu, ar jis išeina dėl scenos, kurią matė šią naktį. Jis suniurna: „Taip, ne, galbūt". Šiaip ar taip, jam siūloma vieta Dubajuje. Jis išvykstąs tenai penkeriems metams: trigubas atlyginimas, kurio dalis bus deponuota ir užšaldyta banke iki jo sugrįžimo; tokių dalykų neatsisakoma...

Kai man juokiantis įėjo Samis, aš akies mirksniu nutaisiau palikto meilužio veidą, ir Samis atsigulė šalia manęs. Prisispaudė, kelissyk pakštelėjo man į kaklą, atsikėlė ir išėjo. Du tris kartus suvaikščiojo iš vieno kambario į kitą norėdamas pasižiūrėti, ar aš giežiu apmaudą, o paskui vėl išėjo mylėtis su Silvi. Bent taip aš maniau — iki pat ryto blogai miegodamas, nuolat išbudinamas pasitenkinimo šūksnių, kurie iš tikro buvo vien mano vaizduotės padarinys.

Ryte mudu gėrėme kavą stovėdami prie bufeto Gobelenų prospekto kavinėje. Aš paklausiau Samį, ar jis gerai praleido naktį. „Buvau ją užgulęs, ji čiulpė mane sukišusi pirštus man į užpakalį, bet niekaip nesileido išdulkinama!"

— Jei būtum miegojęs su manimi, būtum mane išbarškinęs.

Laikas man atrodė suaustas iš dviejų nesuderinamų medžiagų: fatališkosios ir nuolat trūkinėjančios. Aš gyvenau

istoriją, parašytą mano praeities, ligos ir Keiros pranašysčių; bet taip pat išgyvenau daugelį kitų istorijų: tai buvo mano norai ir troškimai, salelytės įvykių, niekad vienas su kitu nesusijusių.

Laura gulėjo ant nugaros, o aš — ant jos. Aš pasakiau: „Mylėjausi su daugeliu vaikinų ir, žinai, jie ne visada buvo aukščiausios prabos, dažniausiai dešimties minučių meilužiai". Norėjau, kad ji suprastų man nieko nepasakojant.

— Aš trankiausi su šimtais vaikinų,— pakartojau.— Gal vis dėlto man reikėtų užsimauti gumelę. . .

Neišdrįsau jai pasisakyti, šlykštėjausi savo bailumu. Bet aš taip ilgai svajojau apie ramią meilę. Išsiėmiau prezervatyvą iš pakelio ir užsitempiau.

Pasimylėję mudu sutarėme, kad daugiau nesimausiu sargio. Laura norėjo pajusti mano penio odą; aš irgi norėjau pajusti ją visą. Šitas skverbimasis į kits kitą būdavo mūsų gyvenimo viršūnė: mes neleisime, kad skiautelė latekso sumažintų malonumą.

Vieną sekmadienį nuėjau su Samiu papietauti pas jo tėvus. Jie gyveno pietiniame priemiestyje. Jo motina buvo budėtoja ir saugojo vieno vartotojų poreikių tyrimo instituto patalpas. Jo patėvis rūpinosi sodais; jis buvo čilietis, vardu Pablas.

Sienos buvo iš gryno betono, kambariai keturkampiai ir labai aukšti. Viduržiemiškos virtuvės kvapų buvo prisigėrę kanapa, krėslai, kilimai; jie kvepėjo česnaku, pomidorais, baziliku ir alyvų aliejumi. Samis gyveno šitame bute tarsi cementiniame akvariume; jam patiko šis namas, kuris tramdė jo padrikų judesių polėkius.

Niekas nekalbėjo apie tėvą, bet visi jautė slegiantį jo

nebuvimą. Dėl tos žiojinčios tuštumos Samis buvo viskam pasiruošęs.

Automobilyje, grįžtant į Paryžių, sustingęs Samio žvilgsnis buvo nukreiptas į įsivaizduojamą horizontą, atitvertą pastatų ir automobilių. „Mano tėvas dar labai gražus. Jis ilgai dirbo su Pablu. Čilietis galėjo tvarkytis su sprogmenimis kaip niekas kitas. Joks seifas negalėjo atsilaikyti. Jie buvo dieviški profai, kurie negaišdavo laiko, kad pavogtų tris šimtus frankų iš senų damų, sėdinčių krėsluose ant ratukų. Jie galvodavo dienom ir naktim, ruošdamiesi savo operacijoms".

Samis man kėlė baimę; jo susižavėjimas buvo tvirtas ir nepalenkiamas, jis daugiau negalvojo. Akimirką išvydau jame fanatiką. Aš paklausiau: „Tai ar jis paliko tavo motiną, ar ji pametė?"

— Jiedu jau nesutarė, ir jis buvo sučiuptas vagiant brangenybes. Gavo aštuonerius metus. Ir ji juo atsikratė.

— Ir susidėjo su Pablu?

— Vėliau. Ji persikraustė į Paryžių, dirbo Pigalio aikštės baruose. Prie jos prisidėjo ir čilietis. Kurį laiką buvo puiku, paskui jai viskas atsiėdė, jie niekad neturėjo nė skatiko; ji pardavinėjo gėrimus bare, bet niekad nesutiko eiti su lankytojais į kitą aukštą; o jis buvo labai solidus. Jis nedirbo. Tada ji susidėjo su olandu, atsitiktinai atvažiavusiu į Paryžių, pilnu pinigų mėsininku, kuris gerdavo restoranuose iš indų, skirtų skalauti pirštams! Mes nusekėme paskui jo uodegą į Amsterdamą, man buvo trylika metų, ir mane išdulkino tramvajaus konduktorius — jau tau pasakojau. Po šešių mėnesių motina neišlaikė; grįžom į Paryžių, ji vėl susiėjo su Pablu, ir jie rado darbą, kurį ir dabar turi.

Mes praleidome popietę ir vakarą gerdami Pigalio baruose, išsidrėbę ant kėdučių. Į mus spoksojo merginos. Kalbėjomės mažai. Samis pasakė: „Jeigu pasiseks, mudu

pataikysime ant kokios mano motinos bičiulės, kuri mane šokdindavo ant kelių".

Paskui, po kiek laiko, pridūrė:

— Kiek tau buvo metų, kai pirmą kartą sugulei su mergina?

— Septyniolika. Aš nebuvau labai ankstyvas.

— O su vaikinu?

— Dvidešimt vienerių.

— O aš praradau nekaltybę su viena iš motinos draugių. Ji atėjo prižiūrėti mano sesers, ir kai mažylė užmigo, ji įėjo į mano kambariūkštį ir pamokė, kaip reikia mylėtis... Tai buvo žmona vaikino, kuris padirbinėjo dviejų šimtų frankų vertės banknotus, kol pasirodė tikrieji...

Su Laura kalbėjausi mažai. Ji man rinko žinias apie afrikiečių muzikantus, gyvenančius Paryžiuje. Buvau paprašytas juos nufilmuoti. Bet pasikeitė valdžia: „kultūrinė asimiliacija" jau nebuvo madinga, ir to sumanymo reikėjo atsisakyti.

Kai būdavome kartu, mes negaišdavome laiko žodžiams ir bereikšmėms glamonėms, bet eidavome tiesiai prie neišvengiamo orgazmo. Išvažiavome į Lijoną. Rašidas, dainininkas su žalia emigranto kortele, pakvietė mane dalyvauti vakare, skirtame palaikyti dviem bado streikininkams, kurie kovojo prieš naująjį tautybių įstatymą. Stotyje Laura man nupirko pliušinį šuniuką, pavadintą „Hasanu Seefu[6] ". Traukinio tualete ji mane čiulpė. Par Djė ieškojome atidaryto restorano. Buvo sekmadienio vakaras, ir mes ėjome per tuščius prekybos centrus. Skausmas nesiliovė: išvakarėse dantistas man įdėjo keturis dirbtinius dantis. Tas pats kraujas, kuris sukietindavo man

[6] Žodžių žaismas: skamba kaip SNCF — Prancūzijos nacionalinės geležinkelių asociacijos inicialai.

penį, kad galėčiau įeiti į Laurą, pulsavo mano dantenose, dar skaudančiose nuo elektrinės adatos.

Gydytojas pasižiūrėjo į rausvai violetinį spuogą ant mano kairės rankos: „Tai į nieką nepanašu, reikia padaryti biopsiją, nes niekad nežinai..."

Aš gulėjau ant apžiūros stalo Tarnjė ligoninėje, dermatologė pakėlė man ranką ir prikišo prie jos švirkštą, pilną vietinio nuskausminimo vaistų, paskui padarė keletą dūrių po oda aplink rausvai violetinį spuogą; dar vėliau padarė dvi elipsės formos įpjovas aplink žaizdą. Ji nuplėšė įpjautą epidermį, dviem dygsniais susiuvo žaizdą ir ją aptvarstė.

— Mes ištirsime biopsijos mėginį, rezultatus sužinosite po keleto dienų.

Temo, Medono kalvą apgaubė oranžinė aureolė. Pietvakarių vėjas atnešdavo iki mano langų iš šiukšlių deginimo gamyklos šlykščią smarvę: pusiau česnako, pusiau vanilės. Mano kraujyje buvo daug kokaino. Aš laukiau Lauros. Igis Popas dainavo „Tikrą laukinį kūdikį". Buvau susijaudinęs; kokainas sužadina geismą, bet atitolina orgazmą. Aš dulkinsiu Laurą tol, kol sudirginto kūno skausmas virs malonumu. Žiūrėdamas į veidrodį vonioje, aš čiupinėjausi penį pro aptemptų ir suplėšytų džinsų antuką.

Įjungiau televizorių. Žinios: į kalėjimo sargą septynis kartus trenkė žaibas. Jo plaukai užsidegė, jis prarado antakius ir kojos nykštį — viskas virto dūmais. Tai štai: mano liga — kalėjimas be sargų. Vėl prisiminiau Ženė: „Liga yra mano katorga, mano asmeninė velnio sala. Lygiagretus pasaulis, kuris niekina visuomenę iš pirmųjų

laikraščio puslapių, bet kartais susiduria su ja, kai kraujas ir sperma nutiesia virusui oro tiltą. Žinoma, meilė pereina per vienučių sienas, ir pasivaikščiojimų metų menkiausias žvilgsnis, menkiausias prisilietimas tampa tuo pačiu, ką jie turi išorėje: kartšligiškiausiu meilės prisipažinimu, po kurio eina gražus tyras orgazmas. Anksčiau tuos prakeiktuos tropikuos labiausiai užkietėjęs žudikas laukdavo, kol išrinktas vaikinas, virpėdamas visu kūnu, jam parodys savą meilę. Nieko nedarydamas, nė nekrustelėdamas jis galėdavo trokšti vaikino iki ašarų arba, priešingai, tą pačią akimirką viską pasiimti jėga: jo išangės skylę, jo gaivias lūpas ir jaunus metus".

O aš laukiau Lauros; mano meilė irgi išlaužė mano katorgos duris. Aš negalėjau daugiau meluoti, užmerkti akių ir nematyti žaizdos, kurią nešiojausi savo kūne.

Ji paskambino į duris. Aš atidariau. Mudu pasibučiavome. Eidamas koridoriumi priešais, išgirdau ją sakant: „Šitie džinsai tau gerai tinka, juose tavo užpakalis atrodo puikiai!" Aš atsisukau, žengiau prie jos, ji nuleido akis: „Šita pusė nė kiek ne blogesnė!" Aš pagloščiau jos krūtis po gelsvai pilku megztiniu, suėmiau delnais užpakalį, prispaudžiau savo lytį prie jos lyties. „Laura, aš pasidariau ŽIV testą,— pasakiau,— mano reakcija teigiama".

Ji praryja šlykštų gyvulį, išsprūdusį man iš burnos. Jis sulenda į ją jai nė nepajudėjus, ji neatsitraukia, nepasiduoda. Mes mylėsimės. Užsimaunu prezervatyvą; Laura jį nuplėšia ir numeta į peleninę. Bet nuo šios akimirkos aš niekad nepatirsiu malonumo jos viduje.

Laura viena pas savo motiną. Ji negali užmigti; ji rauda savo lovoje, visa perimta baimės. Ji paskambina draugei, ir ši ateina jos aplankyti nešina videokasetėmis.

Prisispaudusios viena prie kitos, jos žiūri „Geismų tramvajų".

Kitą dieną ji man sako: „Aš bijojau dėl tavęs, ne dėl savęs". Bet vėl ima raudoti, tiesiog springsta ašaromis. Paskui pamažu nurimsta, ištaria: „Aš negalėjau atsikratyti minties, kas man buvo nutikę su Frenku. Ėjau iš proto dėl to vaikino, jis išvažiavo į Jungtines Valstijas, man tebuvo šešiolika. Vieną naktį, apie antrą valandą ryto, jis man skambina ir sako, kad grįžo į Paryžių ir kad užvažiuos manęs po dešimties minučių. Aš apsirengiu, susibaru su motina, kuri nenori manęs išleisti. Susiieškau jį, laukiantį BMW su pakeliamu viršumi. Buvo vasara, mudu pasivažinėjome aplink Paryžių visu greičiu, o paskui — nė nežinau kaip — atsidūrėme tarnaitės kambaryje Bulonėje. Aš norėjau jo, taigi mudu nusirengiam, aš pradedu jį čiulpti, ir nežinau, kaip ten atsitinka, bet įkandu jam į penį. Ima trykšti kraujas, jis nesiliauja kraujavęs, kraujo prisirenka pilna burna, jis išteplioja man veidą, ima tekėti mano pilvu. Mudu nueiname į mažytę vonią, ir Frenkas ima plautis savo gaidį blankioje šviesoje. Bet kraujas tebebėga, o jis staiga atsisuka į mane ir sako: „Aš sergu AIDS". Ir aš juo patikiu, sakau sau, kad jis grįžta iš Jungtinių Valstijų, kad jį susigavo tenai ir todėl taip kraujuoja, nes pasidarė hemofilas ar dar kas... Aš matau save veidrodyje visą kruviną ir imu staugti ir verkti, ir negaliu sustoti, o jis man sako: „Aš tau sumelavau, aš neturiu jokio AIDS, gal tu, kale, pamišai, ar ką?" Bet aš ir toliau rėkiu ir verkiu, prašau jį parvežti mane namo ir negaliu naktį užmigti galvodama, kad man galas, kad aš padvėsiu, ir nesustoju verkusi. Kitą dieną viską papasakojau motinai".

Laura pažiūri į mane ir sako: „Tik pagalvok, nuo to laiko, kai tu pasakei, jog sergi AIDS, aš bijau tik dėl tavęs. Apie save net negalvoju".

Aš skambinu į ligoninę norėdamas sužinoti biopsijos rezultatus. Paprašiau pakviesti gydytoją. Jis sako: „Aš ką tik grįžau iš laboratorijos, jie nėra tikri. Aš žiūrėjau pats, labai gali būti, kad tai yra Kapozio sarkoma, atsiradusi dėl viruso".

Pas mane užsuko Samis. Mes pašniaukiam kokaino, Laura laukia manęs apačioje, savo namuose su lagaminu. Rytoj mudu skrendam į Korsiką. Aš ją paimsiu; kol manęs nėra, paskambina Kerola. Samis atsako: „Jis išvažiavo parsivežti savo draugužės..."

Grįžtu su Laura. Dar pašniaukiam kokaino. Laura ir Samis kvailioja. Jis uždeda Beriurjė Nuaro plokštelę ant platinos ir paleidžia ją visu garsumu. „Ak nelaimingasis lapine, kareiviai tave matė... Ak nelaimingasis lapine, tavo pyktis ne veltui..."

Samis ima dainuoti visa gerkle kartu su plokštele. Kai užmiršta žodžius, staugia: „Tai Tokijo apačams, Paryžiaus mohikanams ir Dižono raudonodžiams!" Staiga prisimena: „O velnias, pamiršau tau pasakyti, skambino Kerola".

Aš susinervinu: „Parše, ar tu negalėjai jai pasakyti ko kito užuot pasakęs: jis išėjo parsivežti savo draugužės?"

Vėliau Samis pareiškia išeinąs. „Aš einu guosti Kerolos, aš ją gerai padulkinsiu". Pritariu jam tarsi pro miegus: „Tu teisus, ji klitorinio tipo, Laura — vaginalinio, tai jeigu nori ją paguosti, turi savo pimpį įvaryti giliai!" Laura sako: „Koks rafinuotumas", bet ji juokauja — pokalbis apie seksą jos nešokiruoja.

Prieš keletą savaičių mylėjomės trise: „aš, Samis ir Kerola. Nuo tol jis susitikinėja su ja. Pasakiau, kad aš nenoriu žaisti šito žaidimo, kad dėl jo per daug prisikentėjau. Bet aš žinau: tai tik dingstis; aš daugiau negeidžiu Kerolos. Galvodamas apie jos glamones, įsivaizduoju gličius aštuonkojo čiuptuvus.

Samis pasiima šalmą.

— Dabar tu turi kledarą? Kur tu jį nuknisai?
— Ne tavo reikalas! Aš dirbu, aš garbingai užsidirbu algą!

Samis išėjo. Mes einame ieškoti laktos Versalyje, pas mano tėvus, kambaryje antrame aukšte, po nuožulniu stogu. Aš dulkinu Laurą, bet mano kraujyje tiek kokaino, kad, nepaisant orgazmo, negaliu užmigti. Praryju vieną leksomilį ir du dolsonus. Lova labai siaura. Pagaliau ateina miegas.

„Fokeris" nusileidžia Figario aerouoste. Ten jau mūsų laukia Mišelis. Jis nuveža mus į Porto Vekjį. Jis vis dar tebedirba laiškininku ir, išnešiojęs ryto paštą, visą dieną būna laisvas. Jo žmona prižiūri milijonieriaus iš žemyno dvarą; ji dresuoja vokiečių aviganius ir moko juos pulti. Mišelis kiekvieną dieną mankštinasi šaudyti į konservų dėžutes iš „Magnum 357". Vieną dieną jis kliudys olandų turistą, pasistačiusį palapinę dvare. Mes važiuojame per „silpnapročių miestelį", kur, regis, visi gyventojai yra mongoloidai, nes gimė iš tėvų giminaičių. Mišelis mus išleidžia uoste. Mes sulipame į visiškai naują trisdešimt penkių pėdų burlaivį, kurį man paskolino.

Pagaliau turime keletą ramių dienų — tartum plauktume per ciklono centrą. Mes plūduriuojam, oda įrunda saulėje, Laura graži. Mylimės: aš paimu ją sėdinčią ant laiptelių, nusileidžiančių nuo kokpito, pakėlęs mini sijoną, suplėšęs kelnaites. Jūros vanduo graužia žaizdą ant mano kairės rankos, bet aš pradedu užmiršti ligoninės eterio kvapą, daug šlykštesnį už mano laukinių naktų, netgi Samio kūno, kvapus.

San Rafaelyje mudu išsiskiriam: aš grįžtu į Paryžių. Laura apsistoja Sen Tropeze. Ji sėda į laivą, plaukia per įlanką verkdama nakties tamsoje po žvaigždėmis.

Iš Paryžiaus aš jai paskambinu: „Man tavęs trūksta, aš noriu tavęs". Paskambinu Samiui. Mariana atsako, kad jis iki mėnesio galo išvykęs pasikarstyti po kalnus. Aš vėl paskambinu Laurai.

Bet dabar rugpjūtis. Paryžius atostogauja, jis tuščias su visiems atlapais šiltais viduriais, pilnais susipynusių kūnų. Užsitempiu mėlynus džinsus, megztinį ir striukę ir einu prisidėti prie tų kūnų raizgalynės.

Didelis brunetas ežiuku kirptais plaukais, su odinėm kelnėm: mūsų rankos be žodžių tiesiasi prie antukų. Jis prispaudžia mane prie betoninio stulpo, parklupdo, prispaudžia mano lūpas prie savo penio, stačio po kelnių oda. Aš nuslystu palei jo kojas, išsitiesiu ant nugaros, raitausi dulkėse. Jis maigo batų padais mano šlaunis, krūtinę, antuką. Aš išsitraukiu penį ir onanizuojuos dulkėse, kurias sukėliau raitydamasis iš malonumo, paskui išsilieju sau ant pilvo. Jis išlieja savo malonumą ant manęs, ir jo sperma ištrykšta man ant veido ir plaukų. Jis nueina, dingsta šešėlyje. Aš atsikeliu ir žingsniuoju palei krantinę išorinio pasaulio link.

Laura parvažiuoja automobiliu iš Sen Tropezo sykiu su tipu kvaila šypsena, panašiu į reklamų manekenus. Man nepavyksta sužinoti, ar jie miegojo kartu. Ji tyčia neišsklaido mano dvejonių.

Mudu vakarieniaujame Mont Pikė prospekto restorane. Pastalėje mūsų kojos susiliečia, aš glamonėju jos krūtis po marškinėliais; nuo kaimyninių staliukų į mus atsisuka galvos. Ji užsimerkia, pakelia ranką prie smilkinio, vėl atsimerkia. Mus supa geismo aureolė. Ji paprašo sąskaitos. Mes važiuojame mylėtis.

Po trijų dienų Laura turi susitikimą vienoje įstaigoje Eliziejaus laukuose. Ji tenai susitinka tipą, kuris vieną vakarą buvo prilipęs prie jos ir motinos Sen Tropezo restorane. Jie nuvažiuoja paimti vaikino daiktų Fošo prospekte, paskui vyksta į Buržė aerouostą, kur sėda į jo privatų lėktuvą, pakyla ir skrenda į pietus. Sen Tropezo aerouoste juos pasitinka Lauros motina.

Samis vėl grįžo į Paryžių ir man paskambino. Susitinkame pas Chaimę.

Šniaukščiame koką ir geriame J. B. Samis pasakoja, kad aplankė tėvą Tulūzoje: „Dabar jis dirba elektronikos kompanijoje. Mudu pasitrankėme boso „Poršu!"

Chaimė leidžiasi į savo pamėgtą temą, ir aš išklausau tolesnę jo šneką nepraverdamas burnos. „Maištininkas yra pažymėtas likimo, ir jo orumas yra jo viduje. Jūsų tėvas yra toks kaip visi niekšai, jis netiki, kad žmogus yra gerbiamas tik dėl išorinių dalykų, todėl jo gestai ir poelgiai yra beprasmiai".

— O tu esi toks didžiųjų kelių plėšikas, kuris plėšia turčius, kad atiduotų vargšams.

— Bet dabar likusios tik autostrados.

— Tai buvo geri laikai... O įsivaizduok, kaip tada reikėjo mylėtis: vienas sijonas, antras, trečias, ketvirtas...

— O ant nekaltybės diržo spyna, mat jos vaikinas išvykęs į kryžiaus žygį...

— O jei jis ten galą gauna, įsivaizduok, kaip turi jaustis mergina... Ar bent galėdavo pasikrapštyti pirštu, ką?—

— Pro užrakto skylutę!

— Matai, Chaime, dabar, kai dirbu, galiu šį tą įrodyti savo tėvui. Aš jam pasakiau: „Tėti, aš dirbu video srityje", ir jis jau nevadina manęs krušiku, jis jau nelygina manęs su žemės kirminu, kaip paprastai darydavo.

— O ką jis įrodė savo įsilaužimais ir aštuoneriais metais, praleistais cypėje?

— Jis pateko ne vienas, jie atsikratė juo, tai tik tuščias oro burbulas, tik šnekos, šnekos.

— O viskas dėl skatiko. Ak tie pinigai, pinigai.

— Aš visada sukinėjausi prie žmonių, kurie jų neturėjo, o norėjo turėti. Mano motina buvo prasiskolinusi, bet visada skolas atkišdavo, nors mes nieko kito, be lakštinių, nespringdavom... Aš didžiuojuosi, kad paskutinį mėnesį galėjau jai paskolinti tris tūkstančius frankų.

— Bet tu esi skolingas savo tėvui vieną dalyką, ir aš manau, kad niekad neišsimokėsi.

— Kokį dalyką?

— Ogi tas mintis, kurių jis tau prikimšo pilną galvą!

Laura susirado darbą — ji pardavinėja brangius drabužius krautuvėje Pergalės aikštėje. Bet neilgai: savininkė negali pakęsti, kai ji aptarnauja klientus kramtydama gumą.

Laura skambina man: „Mane atleido, o motina nenori kad aš gyvenčiau pas ją, rytoj rytą mane grūda laukan".

Aś niekad nebuvau didelis genijus atsiliepti į kitų žmonių skundus, ir šiuo požiūriu darausi vis blogesnis ir blogesnis — mano širdis visai surambėja nuolatinių nesėkmių akivaizdoje. Aš sakau jai, kad, atvirkščiai, nesu nė kiek nustebęs, jog jai nesiseka išsaugoti darbo: „Kai man rinkai informaciją apie afrikiečius muzikantus, atlikai trijų žmonių darbą per tris ar keturias dienas, o paskui tau viskas nusibodo, tu nieko daugiau neveikei, todėl kaipgi tas, kas tave samdo, gali suprasti tokius dalykus?" Ji ima verkti: „Tau nusispjaut, kad aš kaip paskutinė kvailė atsidūriau gatvėje!"

Aš nepakenčiu ašarų, nuo jų man darosi šlykštu. Ypač jaunos merginos ašarų — tokių banalių ir tikėtinų. Blo-

giausiu atveju mane dar gali sujaudinti vaikino ašaros, jei jos nekasdienės. Aš padedu ragelį.

Laura vėl skambina: ji dar apsižliumbusi, bet stengiasi tvardytis. Ji sako: „Štai tau ir dovana gimimo dienos proga: jokio darbo, motina mane grūda pro duris, mano vaikinas užsikrėtęs virusu, bet nieko nesako, tikriausiai ir mane pripumpavo to mėšlo. Po galais, ar tu bent supranti, kad man tik aštuoniolika? Aš esu dar visai vaikas, o tu dešimt metų vyresnis už mane! Tu neturi teisės naudotis tuo ir mane skaudinti".

Bandau pasakyti keletą meilesnių žodžių, bet spaudžiu juos iš savęs sunkiai, mano lūpos vos vos juda, jie atsitrenkia į lygią stačią sieną, pernelyg seniai iškilusią, kad Lauros bėdos galėtų ją sudaužyti. Pasiūliau jai ateiti pas mane permiegoti kitą naktį.

Vos padedu ragelį, pajuntu šleikštulį. Šlykščiuosi pats savimi. Esu kažkokia sugedusi mašina, jautri tik savo kančiai. Ir ši kančia dar turi būti dirbtinai sukelta, pagal ritualą, siejantį ją su malonumu. Užsitempiu striukę ir išeinu.

Važiuoju per Paryžių. Kaire ranka laikau videokamerą, dešine — vairą. Miestas ir naktis slenka lygiagrečiai iš abiejų pusių — tarsi du keleiviai, kuriuos sustabdo raudonos šviesos saugomos sankryžos.

Pačiame Renė Koti prospekto viduryje mušasi vyras su žmona. Vyras paima žmoną už pečių, stumia ją atbulą; ji šaukia, graibstosi už jo; jis vėl pastumia; ji atsitraukia, jis nužingsniuoja vienas, ji pasiveja jį, trenkia rankinuku per nugarą. Jis atsigręžia, sugriebia jai už rankos, apsuka aplink save, paleidžia ranką; ji krinta ant asfalto, išsisuka riešą, norėdama sušvelninti kritimą, nusibrozdina kelį. Aš sustoju ir filmuoju ją, išlipu iš automobilio, prieinu.

— Kas čia darosi?

— Nieko, palikit mane ramybėje.

— Jis skriaudžia jus?

— Atsikabinkit nuo manęs, eikite po velnių!

Ji mato, kaip tolsta vyras; tada atsistoja, pasižiūri į kelį ir eina paskui vyrą šlubčiodama. Pašaukia jį, bet nerėkdama; jis sustoja, ji kūkčioja, ištaria keletą žodžių gergždžiančiu balsu, lėtai prieina prie jo, bet ne per arti — tarsi bijodama smūgio; ji neprieina taip arti, kad galėtų jį paliesti. Jis vėl nužingsniuoja; ji eina šalia; pasisuka į jį, jis žengia tiesiai į priekį, į beprotišką horizontą.

Jiedu girti. Aš filmuoju jų nugaras, kai jie nunyra į tamsią naktį, nuspalvintą oranžinės ir žalios žibintų šviesos, tarsi iškoštos pro medžių lapus.

Italijos aikštė, Vensano Oriolio bulvaras, antžeminis metro; einu link upės, betono, šlapimo kvapo vasaros pabaigoje.

Kažkieno rankos atsagsto man antuką, pakelia marškinėlius, žnaibo ir sukioja krūtinės spenelius. Už tų ilgų rankų, kurios kankina mano kūną — vyro kūnas. Šis skausmas priklauso man — tai būtinas blogis.

Aš patraukiu vyrą į šviesesnę vietą — vietą, apšviestą ryškaus spindulio, kuris sklinda nuo paviršiaus, pereina ventiliatorių, išpiešia ant sienos grotelių formą. Mes smaginsimės įsivaizduojamam narve, celėje su grotelėmis, nukaltomis iš šešėlių ir tamsos.

Aš tempiu vyrą į labiau apšviestą vietą ne tam, kad pamatyčiau jo veidą ar sužinočiau, koks jis: gražus ar bjaurus, lygiaodis ar ligos deformuotas. Aš tempiu jį tam, kad jis matytų mano kūną. Aš esu ekshibicionistas, bet dar labiau — didysis smalsūnas, žiūrintis į save.

Vyras mūvi gumines kelnes. Jis žliaugia prakaitu, nuo jo tarsi žnyplių pirštų, nuo pjūklinių dantų mano spenelių oda plyšta ir nubėga keletas raudonų lašų. Kraujo perlai, reti perlai.

Laura gyvena pas mane nuo to laiko, kai motina išvarė ją pro duris. Ji įstojo į kino meno mokyklą. Paskaitos kainuoja brangiai, bet jos seneliai iš Kanų sutiko už jas mokėti. Dvi savaitės ramybės gyvenant su mergina viename kambaryje — maniau, kad tai neįmanoma. Aš jai pasisakiau, koks esu nustebęs. Su ja man ne taip baisu; aš jaučiuosi gerai, dažnai užmirštu ligos grėsmę.

Laura man atrodo stipri; ji nekalba apie savo baimę, kad aš galbūt ją užkrėčiau. Man patinka jos pomėgiai, jos nuomonės, tai, kaip ji kalba apie filmą ar kokią dainą. Ji man regisi dar stipresnė dabar, kai aš jaučiuosi toks silpnas kaip niekada.

Laura vonioje. Suskamba telefonas, ir aš atsiliepiu. Olivjė. Jis klausia, ar negalėtume susitikti. Sutariam susitikti tą patį vakarą. Olivjė man paskambina vieną du sykius per mėnesį; aš pasikviečiu jį vakarienės, mes grįžtame pas mane ir kartu miegam. Tai jau trunka ketverius metus. Pirmą kartą mudu susitikome, kai jam buvo šešiolika; jis gyveno eksperimentinės mokyklos bendrabutyje Ivri. Aš tada sukau trumpametražinį filmą, kuriame vaidino bendrabučio vaikinai; tai buvo pirmas filmas, kurį dariau kaip vyriausiasis operatorius. Po pirmojo bandymo mane purtė drebulys. Aš sėdėjau ant suolo ir tyliai kartojau ir kartojau: „Mėšlas, aš jį sugadinau, šitas darbas ne man. . ."

Olivjė irgi vaidino filme. Jis buvo pamišęs dėl fotografijos ir visą laiką slankiojo apie mano kamerą, norėdamas pamatyti, kaip aš dirbu. Pasibaigus filmavimui, jis paklausė mane, ar negalėtų susitikti su manimi ir gauti patarimų, kad paskui galėtų tapti operatoriaus padėjėju. Aš daviau jam savo telefono numerį.

Jis paskambino po savaitės ir atėjo pas mane. Aš gyvenau vienam kambary su Marku. Olivjė nenorėjo grįžti į bendrabutį ir paklausė, ar negalėtų permiegoti pas mane.

Kambaryje tebuvo viena lova: jis nusirengė ir atsigulė į ją.

Jo tėvai buvo arabai, bet jį išauklėjo Burgundijos valstiečiai. Jis laikė mane vyresniuoju broliu. Reguliariai man skambindavo, ateidavo pas mane. Mudu miegodavome kartu, bet nieko neatsitikdavo. Aš laukiau, kol jis žengs pirmą žingsnį.

Praėjus trejiems metams, jis atsidūrė mano glėbyje su kietu peniu. Aš jį paglosčiau ir pačiulpiau. Jis gulėjo ramus ir nesipriešino. Tik pasimasturbavo ir išsiliejo. Ir tik po to išdrįso mane paglamonėti.

Laura išeina iš vonios. Ji nuoga, oda dar drėgna. Ji priglunda prie manęs. Aš spaudžiu jos užpakalį delnais. Paskui man topteli, kad liepiau ateiti Olivjė, o ji dar čia. Ji klausia: „Ką mudu veiksime popiet?"

— Laura, šį vakarą aš turiu vieną reikalą, todėl tu negalėsi čia pasilikti, aš pasikviečiau vieną bičiulį nakvynės.

Ji išsižioja. Nesupranta. Jaučiasi gerai, yra laiminga, ir mano žodžiai krinta tarp mūsų kaip užnuodyti meteoritai. Ji apsimeta ir sako:

— Patiesk jam čiužinį ant grindų...

— Aš jo neturiu, be to, tai visai ne tas, ką tu manai.

— Aš nieko nemanau, aš esu čia, štai ir viskas.

— Po velnių! Čia mano namai, ir aš dar galiu kviestis ką noriu, ar ne?

Laura išblyškusi. Užsitempia marškinėlius ir džinsus, susiieško adresų knygelę, paskambina draugei: „Ar aš galiu pas tave pernakvoti? Mano vietoj, lovoje, gulės vaikinas".

Laura išėjo. Šį vakarą Olivjė gulės šalia manęs. Skambina Samis: rytoj ateis jis. Aš esu pasyvus. Įvykiai keičia vienas kitą, o aš jiems paklūstu.

Guliu padėjęs galvą ant Olivjė pilvo. Jis onanizuojasi, mano lūpos liečia jo penį. Jis išsilieja ant mano lūpų. Aš nusišluostau veidą ir sakau: „Tau patinka tai, ar ne?" Jis neatsako, užsidega cigaretę, pasikelia priegalvį ir atremia jį prie sienos. „Ivri gyveno toks vaikinas, mums jis atrodė senas, jam buvo mažiausiai dvidešimt metų, jis dažnai užsukdavo į bendrabutį, bet jame negyveno. Turėjo aukščiausios klasės automobilį: „Reno 30 V6", jis pastatydavo jį priešais vartelius, ir mes visi eidavome paspoksoti į tą dėžę. Tas vaikinas vogė magnetofonus advokatų panosėje. Jis vertėsi heroino kontrabanda, ir niekas jam nieko nesakė, niekas nė šnipšt. Aš esu tikras, kad jis duodavo pinigų bendrabučiui, ir todėl visi užmerkdavo akis. Mane jis mylėjo. Duodavo man narkotikų, ir aš siųsdavau juos draugui į kalėjimą, priklijavęs ant voko po ženkliukais. Prisiekiu tau, jis prieš nieką nedrebindavo kinkų — vieną dieną, kai buvo pas mus, policininkai norėjo apieškoti namą. Jis išėjo laukan, ėmė laidyti gerklę, užlipo ant jų kledaro rėkdamas iš visų plaučių, žmonės aplink atsidarė langus norėdami pasižiūrėti, o faraonai buvo taip papirkti, kad išsinešdino. . . Tas vaikinas vadinosi Mikis, retkarčiais jis praleisdavo naktį bendrabutyje. Jis visada miegodavo tokio nedrąsaus keturiolikmečio vaikino kambaryje. Vaikinukas buvo jau toks bėdžius, tik niekas jam nieko nedarė, nes visi žinojo, kad už jo nugaros stovi Mikis. Man atrodo, kad jiedu dulkindavosi.

Kitą dieną turėjau susitikti su Laura „Newstore" bare Eliziejaus laukuose. Aš atplerpiu motociklu, Samis sėdi užpakalyje, apkabinęs mane per liemenį. Laura jau laukia; ji mato mus pro stiklines duris.

Aš užsakau airiško alaus. Jaučiu artėjant katastrofą. Ieškau žodžių Laurai, bet nerandu. Ji puola pirmoji:

— Tai gerai praleidai naktį?

— Nepradėk, prašau tave.

— Nesinervink. Beje, o ką aš pasakiau?.. Ką, po velnių, tau pasakiau? Tu turi humoro jausmą, garbės žodis, kokia palaima!

Žiūriu į Samį. Jis tikras gražuolis. Vėl prisimenu praėjusią naktį. Daugiau negaliu pakęsti Olivjė dantų. Laura uždeda ranką ant manosios. „Kodėl tu į mane niekad taip nežiūri, kaip žiūri į Samį?" Laimei, atsako jis: „Tu kliedi, Laura. Jis atrodo kaip pamuštas šuva, nes turi problemą, štai ir viskas".

Stovime ant šaligatvio priešais mano motociklą. Įtampa didėja. Mes nežinome, ką daryti. Aš negaliu pasisodinti Lauros ir Samio užpakalyje savęs. Atvažiavau motociklu, o ne automobiliu todėl, kad būčiau priverstas pasirinkti, ir dabar, kai tą reikia padaryti, mane ima šleikštulys, kojos dreba, atrodo, esu baisiausiai pavargęs.

Mes sukame ratus, mes nieko nenorime. Šį nepatogumą sukūriau aš. Kad nereikėtų pasirinkti, aš bėgu: „Mano galva tuščia, ir aš nenoriu, kad ji būtų pilna, bet kadangi jūs irgi tuštut tuštutėliai, aš važiuoju!"

Užsidedu šalmą, sėdu ant motociklo ir paleidžiu variklį. Aš pažįstu Samį — jis pasinaudos proga.

Aš nesuklydau: Samis parsivedė Laurą pas Marianą, kuri buvo išvykusi ruošti reportažo į Lenkiją; Laura verkė, vis norėjo skambinti man. Samis liepė jai to nedaryti. Jis užpylė žolinės. Ji atsigulė ant grindų. Jis ėmė masažuoti jai nugarą ir pečius. Ji nusimovė marškinėlius; gulėjo nuoga krūtine, tik su kelnaitėmis.

Samio rankos — ant pamažu rimstančio Lauros kūno. Jis paglostė jai krūtis. Ji tebegulėjo ant pilvo ir jautė stangrėjantį Samio penį per kelnaites, besitrinantį jai į užpakalį, kai jis pasilenkdavo pamasažuoti jai sprando.

Laura apsivertė aukštielninka. Samis nutraukė jai mėlynus džinsus, paglostė gaktą pro šilkines kelnaites. Jie-

du įslinko po paklodėmis; jis prisiglaudė prie jos, o ji tarė: „Mudu nesimylėsime, Sami, atleisk man".

Visą savaitę ji gyveno Marianos bute — Mariana vis dar buvo Lenkijoje. Samis ją tebemasažavo ir girdė žolių arbata, bet Laura neatsileido. Kai paskambindavau, ji imdavo verkti, nes aš su ja tik pasisveikindavau, o paskui ilgai šnekėdavausi su Samiu. Ji jautė, kad aš geidžiu jo, o ji tėra kliūtis. Du ar tris kartus aplankiau juos, bet į ją nė nežvilgtelėjau.

Visa tai man pasakoja Laura. Ji sako, kad Samis žaidžia dvigubą žaidimą: „Jis tau padlaižiauja, kai esi čia, ir šaiposi iš tavęs, vos išeini pro duris".

Taip būna prieš mums mylintis; aš įsivaizduoju, kaip Samį įjaudrina nepasiduodantis Lauros kūnas. Ji žiūri į mano žvėrį ir juokdamasi sako: „Tavo toks didelis kaip arklio, nesu dar tokio mačiusi". Aš skverbiuosi į ją ir sakau: „Aš nežinau, kaip tu galėjai atsispirti Samiui".

— Todėl, kad aš myliu tave, štai ir viskas!

Aš pagalvoju, bet nieko nesakau: „Kaipgi jis galėjo užmigti neišsiliejęs, niekad taip negalėčiau!"

Kaip visada — gera kaip niekad. Kiekvieną kartą malonumas vis kitoks, kiekvieną kartą — didesnis. Mūsų kūnai juda kartu. Aš priglaudžiu lūpas prie Lauros ausies. šnabždu: „Viešpatie, dabar noriu, kad tu patirtum malonumą!" Aš tai pakartoju tris ar keturis kartus, ir ji ima šaukti. Paskutinę akimirką ištraukiu penį, suimu jį rankomis ir išsilieju jai ant krūtų.

Laura gyvena pas Marianą paskutinę dieną. Aš atėjau pasimatyti su Samiu apie aštuntą valandą vakaro. Laura krovėsi daiktus į krepšį; ji kraustėsi, motina sutiko, kad ji vėl grįžtų pas ją gyventi. Mudu prasilenkėme; slegianti tyla, nusuktos į šoną akys.

Aš miegojau su Samiu. Mudu nesimylėjome, jis apsi-

metė pavargęs; jaučiau, kad jam trūksta Lauros kūno. Auštant mane pabudino rakto girgždesys spynoje. Tai buvo Mariana. Ji pažiūrėjo į mane kaip į nukritusį į jos lovą meteoritą. Ji grįžo iš Lenkijos sunkvežimiu. Buvo išvykusi rengti reportažo apie ginkluotas „Solidarumo" grupuotes ir grįžo namo anksčiau. Išsimaudė po dušu, palindo po paklodėmis. Samis apkabino ją ir pamylėjo, o aš žiūrėjau atviromis akimis į šviesias lubas.

Pusę aštuonių sučirškė žadintuvas; Samis atsikėlė, apsirengė, aš prisiartinau prie jos, paglosčiau krūtis. Jos lūpos nuslydo mano pilvu žemyn, ir ji pačiulpė mane.

Mes vėl užmigome.

Aš nemačiau kaip praėjo ruduo. Štai ir žiema, slegianti ir šlapia, bet vis dėlto gelianti; švininės skiedros purvo upėje. Aš nedirbu. Išleidžiu visa, ką turiu, kokainui. Spuogas ant kairės rankos po truputį didėja; jo rausvumas darosi tamsesnis. Šaltis sterilizavo nakties kvapus, mažiau kūnų miesto pusrūsiuose; tie, kurie pasilieka, įsigūzoja į šiltus drabužius. Adata reguliariai sminga į mano veną kairės alkūnės linkyje, traukdama sugadintą kraują analizėms; bergždžiai, nes nieko nežinoma apie ligą. Mes manome, kad žinome vis daugiau ir daugiau, o iš tikrųjų — mažiau ir mažiau.

Aš esu sudarytas iš išskaidytų, paskui bet kaip surinktų gabalų, nes, šiaip ar taip, žmogus privalo turėti kažkokį kūną. Aš tesu terorizuojamų ląstelių sankaupa.

Viena lova, kita lova, granato spalvos fotelis su ranktūriu, ant kurio guldau kairę ranką, kad sanitaras suvarytų švirkštą, prašmatnūs kambariai, slaugės kambariai, gruoblėtos sienos, į kurias atremiu savo sužalotą kūną: meilės ir sekso vietos susimaišo, bet aš niekur nerandu atilsio daugiau nei keletui nuvogtų minučių.

Aš dar tebevaikštau ten, kur žmonės tėra vogčiomis praslenką šešėliai, kur kūnai ir žvilgsniai susitinka nepavargdami ir eina į savo žūtį. Kai palieku už savęs laukinių naktų šešėlį, kaulėtą stebuklo skeletą, mano nugara būna išvagota raudonų linijų, krūtinė paženklinta kareiviškų batų puspadžių, krūtys dega, trumpikės permirkusios, spjauduliai išdžiūvę ant veido, šlaunys niežti nuo jomis nubėgusio šalto šlapimo.

Aš kalbu apie praeities spalvas. Tamsios ir greit išnykstančios striukių, brūžinančių betoninius stulpus, pastelės, švelnėjanti niūrių veidų pilkuma, mėlynų džinsų, aptempusių užpakalius, penius ir kiaušius fragmentai. Dulkės, vilgšnos dėmės, ašaros po vokais — nieko nėra spalvingiau už tamsų nakties mėlį, lygų upės juodumą ar išsklaidytą oranžinių natrio žibintų šviesą kitame upės krante.

Prisiminimuos belieka ant baltų sumišusių kūnų rausvos fovistinės dėmės: auksinio Samio ir panašių į jį spalva, kurios negali užgesinti tamsa.

Šviečia televizorius, bet garsas išjungtas. Ant platinos sukasi plokštelė: Klešas dainuoja dainą „Brikstono šautuvai". Aš pasiruošęs sugriauti, sudeginti miestą, bet sėdžiu nejudėdamas. Šalmuotas faraonas staugia: „Pasitraukite, nieko nematyti!" Išskyrus kruviną Maliko Usekino, nužudyto vakar, veidą. Aš nesuprantu, ką laikraščiai turi omenyje, kai jie rašo apie „dorovingą kartą"; aš tematau baimės kupiną kartą, kuri sukyla ir priešinasi, kai grasinama asmeninei laimei. Sučirškia telefonas. Tai Laura: „Mudu susitinkame šį vakarą?"

— Nežinau...

Ir į visus Lauros klausimus atsakinėju: „Nežinau"— su begaliniu pasišlykštėjimu, kuris ją varo iš proto. Aš ne-

galiu nieko padaryti, tai stipriau už mane, aš šneku bet ką, sakau: „Užmiršk mane..."

— Tu sakai nerimtai?

— Ne, nerimtai... Bet aš nieko nenoriu daryti, nenoriu tavęs matyti.

— Tu klysti.

— Kodėl klystu? Ar neatidėliotinai užsimanei kieto pimpalo?

— Jo ir dar kai ko... Argi tu nenori patirti malonumo?

— Aš mirštu, Laura.

— Tau nieko neatsitiks, aš žinau, kad tau nieko neatsitiks.

Aš padėjau ragelį. Negalėjau pajudėti, nei kur eiti, nei skaityti, nei masturbuotis. „Nieko tau neatsitiks". Kaip užtikrintai Laura tai pasakė. Aštuoniolikametė mergiščia nieko nežino. Akimirką ji man pasivaidena kitokia; matau, kaip jos švelnus grožis darosi šlykštus. Raganos veidas: mėlyni ratilai po akimis didėja, auksinės akys tampa tarsi stiklinės, riebaluoti plaukai susukti į šinjoną, skruostai įdubę ir blyškūs. Matyti moteryje raganą, vadinasi, atmesti moteriškumą.

Išeinu į koridorių išmesti šiukšlių maišo į šiukšliadėžę. Mano kaimynė laukia lifto; jis atvažiuoja, ir durys atsidaro tą akimirką, kai aš įeinu jai įkandin. Ji šūkteli: „Po paraliais, aš užmiršau batelius!", atsisuka į mane ir suburkuoja: „Ar negalėtumėte palaikyti durų, aš greitai grįšiu!" Aš žiūriu, kaip ji bėga į savo butą; ji labai graži, aukšta metisė be galo ilgomis kojomis. Atsirėmęs į lifto duris ir prilaikydamas, kad jos neužsidarytų, aš stebiuosi, kaip čia yra, kad ši mergina gyvena su barzdotu, pusplikiu tipu, pašto tarnautoju, kuris, vos tik suranda laisvo laiko, bando išmokti groti smuiku, o iš to nelaimingo instrumento tesugeba išgauti netikras gaidas. Kaimynė už-

daro buto duris, bėga prie manęs laikydama porą pasidabruotų batelių ir sako:

— Aš gi einu į spektaklį!

— Kur?

— Žiuvizi.

— O ką jūs ten žiūrėsite?

— Aš nieko ten nežiūrėsiu, aš ten dirbu... aš esu reviu šokėja!

Ji paliečia mane žengdama į liftą. Kai durys užsidaro, ji šaukia: „Reiks vieną dieną ir jus tenai pasikviesti!"

Išmetu savo maišą. Žiūrėdamas į juodą šiukšlių latako angą, pagalvoju: „Jeigu aš būčiau toks pat lieknas kaip metisė, galėčiau įšokti vidun. Tai būtų neblogas būdas viską baigti..."

Tysau lovoje ir negaliu užmigti. Kažkas paskambina į duris. Atsistoju, užsitraukiu trumpikes, einu atidaryti. Samis — išblyškęs kaip paklodė.

— Ar galiu įeiti... Tu ne vienas?

— Vienas... Įeik.

Jis atsisėda ant lovos krašto, vėl atsistoja, nusivelka striukę, eina į virtuvę, išgeria stiklinę vandens iš čiaupo. Aš niekad jo tokio nemačiau.

— Kas tau? Sergi?

— Ne, nieko.

Jis užsidaro vonioje, ir aš girdžiu, kaip vemia į unitazą. Išeina, ir eina nusiplauti lūpų kriauklėje. Aš vėl išsitiesiu lovoje, ir jis atsigula šalia manęs; aš jam glostau sprandą. Jis sako: „Aš nenoriu".

Vos nesurinku: „Po velnių, čia tau ne ligoninė!", bet užsičiaupiu ir atitraukiu ranką. „Ko tu nenori?" — paklausiu.

— Nenoriu kruštis po taip praleisto vakaro.

— O argi aš negaliu tavęs paliesti šiaip sau, be jokios minties apie krušimąsi?

Jis apsiverčia ant pilvo ir ima raudoti į priegalvį. Aš švelniai jį apkabinu, ir jis nesipriešina. „Kas atsitiko?— klausiu.— Per daug išgėrei? Kodėl tau bloga?"

— Aš nesergu, aš vemiu nuo paties savęs... Supranti, aš taip šlykščiuosi savimi, kad man norisi vemti!

Tada Samis ima pasakoti. Jis buvo regbio treniruotėje. Rūbinėje po dušo faraonai treneriai pasiūlė žaidėjams nueiti pas Andrė. Samis sutiko. Jis sėdo į „Reno 18" be numerių, ir jie nuvažiavo iki šešioliktosios apygardos. Sustojo Žoržo Mandelio prospekte ir išlipo. Paskambino vidaus telefonu; moteriškas balsas pasakė: „Labas vakaras".

Tipas, vairavęs automobilį, atsakė:

— Mes regbininkai.

— O, tada prašom. Ar žinote, kuriam aukšte?

— Taip, ačiū.

Duris jiems atidarė maždaug penkiasdešimties metų moteris. Jie nusekė jai įkandin į didžiulį, kone be baldų kambarį. Jame buvo apie dvidešimt nuogų merginų įvairiausiomis pozomis; kažkokie tipai, taip pat nuogi, daugiausia vyresni už jas, aukšti ir raumeningi, jas dulkino, po vieną ar grupėmis, ėjo nuo vienos prie kitos, leidosi žindami, arba tiesiog vaikštinėjo rodydami savo įspūdingų dydžių penius.

Faraonai treneriai ir žaidėjai, kurie buvo atėję anksčiau, pradėjo nusirenginėti. Samis negalėjo nė krustelėti. Automobilio vairuotojas jam pasakė: „Ko lauki? Traukis skudurus!"

Jų buvo šeši: du treneriai ir keturi žaidėjai. Samis truputį gėdinosi: jis buvo mažiausias. Šiaip jis labai raumeningas, bet kiti buvo kone dukart už jį sunkesni. Antrasis treneris jau buvo įsimaišęs tarp kitų. Vienas žaidėjas paklausė: „Jau galim pradėti?"

— Palauk, pradėsim kaip paprastai.

Ir faraonas paaiškino Samiui: „Ponas Andrė aprūpina merginomis, tu galėsi daryti viską su tomis, su kuriomis tai darysi, bet prieš tai reikia jam padaryti vieną paslaugėlę... Eime su manim".

Jie nužingsniavo tamsiu koridoriumi, atėjo prie uždarytų durų; faraonas pabeldė. „Prašom!" Policininkas ir keturi žaidėjai įėjo į kambarį ir uždarė duris. Kambario viduryje stovėjo tvirtai suręstas keturiasdešimties metų vyras geležimis surakintomis kulkšnimis, o rankos, sudėtos raidės V pavidalu, buvo ištemptos ir prikaustytos grandinėmis, nukarusiomis nuo lubų. Jo šviesūs, kone balti plaukai buvo labai trumpai nukirpti, kūnas beplaukis, gakta ir kojos nuskustos. Jaunas vaikinas juoda nailonine striuke, kanapinėmis kelnėmis ir kareiviškais batais, čaižė prirakintą vyrą odiniu diržu. Pamatęs įeinančius kitus vyrus, jis liovėsi. Vyras pasakė: „O, regbio žaidėjai! Tai, kas man labiausiai patinka!" Jaunasis vaikinas atsitraukė keletą žingsnių atgal. Faraonas pasakė: „Pone Andrė, mes turime naujoką — tai Samis, kitus jūs pažįstate".

Kambario kampe, prie stalo, kur buvo pridėta šmaikščių, virvių, odinių pakinktų, žnybtuvų krūtims, chromuoto plieno žiedų, žvakių, vienuolių gobtuvų ir odinių trumpikių, sėdėjo kitas vyras. Ponas Andrė jam pasakė: „Pjerai, eikite, pasilinksminkite truputį ir netrukus grįžkite". Vyriškis atsistojo ir išėjo išsivesdamas jauną vaikiną kanapinėmis kelnėmis. Nieko nelaukdamas, Andrė paliepė: „Pradėkim. Aš pasiruošęs..." Faraonas stumtelėjo vieną žaidėją į priekį: „Na, Tjeri..."

Ponas Andrė užsimerkė, Tjeri užėjo jam už nugaros ir keletą sykių jį kumštelėjo; paskui sugniaužė kumščius ir kumščiojimai virto smūgiais: į užpakalį, į nugarą, į inkstus. Samis nusuko akis, norėjo išeiti, bet faraonas jį sulaikė:

— Būk čia ir žiūrėk.

Samis matė, kad faraonui pradėjo stotis. Tjeri priėjo prie sukaustyto vyriškio, trenkė keliu jam į vidurius, keletą sykių vožtelėjo per veidą, davė niuksą galvą į pilvą ir iš visų jėgų smogė į krūtinę. Ponas Andrė tebestovėjo užsimerkęs, jo lūpos šypsojosi; jis kabojo nelyginant lavonas ant grandinių, prirakintų prie riešų. Staiga atsimerkė, pažiūrėjo į Samį, tarė:

— Aš noriu išbandyti naujoką.

Faraonas paliepė:

— Sami, eik pasiimk savo daiktus.

Samis grįžo su drabužiais ir sportiniu krepšiu. Ponas Andrė davė jam ženklą prisiartinti ir švelniai tarė:

— Užsitempk šortus ir striukę, be to, užsimauk batelius su kapliukais.

Samis apsirengė. Andrė tarė: „Eikšen... Tu gali daryti su manimi viską, ką nori. Viską, ką tik nori..." Tada Samis priėjo prie jo ir spjovė jam į veidą. Kurį laiką stovėjo nejudėdamas, paskui prasiveržė pyktis: kaip girtas ėmė jį daužyti kumščiais ir spardyti.

Kambarin sugrįžo Pjeras. Samis pasinaudojo ant stalo padėtais instrumentais, paskui atkabino grandines ir liepė ponui Andrė atsigulti visu ūgiu. Tada užlipo ant jo ir perėjo juo bateliais su kapliukais. Ponas Andrė dešine ranka masturbavosi, grandinės žvangėjo judinamos aukštyn žemyn slankiojančio riešo. Jis patyrė orgazmą, jo sperma susimaišė su regbio aikštelės purvu, kuriuo tebebuvo aplipę batelių kapliukai. Pjeras pasižiūrėjo į Samio šortus. Samio varpa buvo sustandėjusi.

Pjeras tarė: „Kaip naujokui — neblogai. Tu turi vaizduotę", paskui faraonui: „Neįprasta, kad naujokui pašistotų iš pirmo karto". Policininkas linktelėjo galva ir tarė Samiui: „Dabar *okay*, eik pasižiūrėti mergšių". Samis atsitraukė prie durų tarsi pabudęs iš sapno, atsitrenkė į sieną, nusimovė batelius, atidarė duris, išėjo į koridorių;

išgirdo Pjero balsą: „Viliuosi, kad vėl susitiksime... Ar tu ką nors žinai apie alchemiją?.." Samis perėjo kambarį, kur ką tik įvyko orgija, nudrožė tiesiai prie buto durų, atidarė jas, atsidūrė priebutyje, apsirengė ir nulipo laiptais. Ant šaligatvio susverdėjo, žengė keletą žingsnių, pasižiūrėjo į dangų, pamatė juodą, teršalų aureolės apgaubtą naktį, pasilenkė prie žemės, atsiklaupė ir išsivėmė į griovelį prie chromu blizgančio „Harlio Davidsono". Jis nežinojo, kur jam eiti, ir atėjo pas mane.

Mudu tebegulime šalia. Samis man sako: „Ar tu supranti, kodėl man bloga?" Aš nieko neatsakau, neturiu ko atsakyti; net nežinau, ar esu nustebęs. Galvoju apie savo naktis. Galvoju apie Laurą: kur prasideda ir kur baigsis mūsų meilės brutalumas? Samis vėl kalba: „Po velnių, aš tai padariau... Ir man pasistojo, tikra teisybė — pasistojo".

Išjungiu telefoną, įjungiu automatinį atsakiklį, užgesinu šviesą, ir mes miegame atsukę vienas kitam nugarą, neliesdami kits kito, atskirti begalybės baltų paklodžių, išteptų mano ir Lauros lytinių organų išskyromis.

Kitą rytą Samis atsikelia anksti — turi eiti į darbą. Išsiverda kavos virtuvėje; aš dar guliu lovoje. Aš neužsimenu jam apie tai, ką jis man pasakojo vakar vakare. Jis skambina Marianai, ir jiedu susiniauna; ji norėjo, kad jis būtų buvęs šalia jos praėjusią naktį, o jis negrįžo. Samio tonas baisus, šaltas ir bejausmis. Jis padeda ragelį. „Šita bjauri ragana man įgriso iki gyvo kaulo!" Jis pabučiuoja mane ir sako, kad išeina. Aš klausiu:

— Mudu galėtume gyventi kartu, ar ne?

— Čia?

— Ne, aš paieškosiu didelio buto.

— O kodėl ne?

Kai Samis išeina, aš matau raudoną skaičių „1" automatinio atsakiklio skaitiklyje. Atvynioju juostelę ir klausausi: „Čia Laura, dabar antra valanda nakties, aš negaliu užmigti, atsakyk man... atsakyk man, aš žinau, kad esi namie... man nusispjaut, kad tu ne vienas, nagi atsakyk man... aš gerai žinau, kad tu esi su vaikinu, netgi galiu pasakyti, kad su Samiu, aš tai jaučiu, bet leisk man pasikalbėti su tavimi... kodėl tu taip elgiesi?.. tau nuo to nieko nebus geriau... nieko gero iš to nelauk... *Pypt*" Laura nutilo, o atsakiklis sukonstruotas taip, kad pats automatiškai išsijungia po keleto sekundžių, jeigu pašnekovas nieko neatsako.

Apsilankau bute, devynioliktojoje apygardoje, pačioje Menilmontano kalvos viršūnėje. Man patinka šitie pavadinimai — Belvilis, Švenčių aikštė, Krymas, Žoresas. Tai visiškai nepanašu į tą vietą, kur aš gyvenu. Pastatas priklauso draudimo kompanijai. Butas didelis, trečiame aukšte, virš *Prisunic* parduotuvės. Ganėtinai niūrus ir triukšmingas, bet nuomos mokestis už šimtą kvadratinių metrų nėra didelis.

Skambinu draudimo kompanijai. Paaiškinu, kad nuomojuos butą.

Jie viską lieps perdažyti, bet dėl triukšmo nieko negalį padaryti: aš pats turįs įsidėti dvigubus stiklus. Paskambinu Samiui ir sakau, kad mudu galime persikraustyti sausio pirmąją. Jis klausia:

— Ar ten du kambariai?

— Žinoma! Aš gi žinau, kad tu ne pedas!

Skambina Chaimė. Jis labai nori mane pamatyti, tai esą svarbu, ir jis geriau apie tai nekalbėsiąs telefonu. Aš nesuprantu, ko jis toks paslaptingas.

Susitinku su juo kavinėje, stovinčioje ant Gi Mokė

gatvės ir Sen Uano prospekto kampo. Aš ne sykį ten jo laukiau gerdamas viskį ir trypdamas prie baro į dienos pabaigą sumėtytas nuorūkas, spjaudalus ir dulkes; pragariškos minutės, kai braukydavausi ranka per kaktą, skruostus ar nosį ir dairydavausi visur, bene pamatysiu jį ateinant. Pagaliau jis ateidavo su kokainu, mudu užlipdavom pas jį sušniaukšti po porciją, bet prieš tai Chaimė gerdavo alų, ir taip būdavo visą laiką; tai trukdavo be galo be krašto, kodėl jis negalėdavo plempti to alaus greičiau?

Mes paruošdavome dvi porcijas kokaino ir uostydavome; praėjus kone valandai, pradėdavome iš naujo, o paskui vis dažniau ir dažniau, kas pusę, kas ketvirtį valandos, paskui negalėdavome sustoti, regėjos, mudu tuoj sprogsime; kalbėdavomės, klausydavomės Kriso Aizako ir flamenko — klasikinio ir *Los Chungitos*. Uždėdavom kokius penkis kartus dainą *„Ay que dolor*[7] *"*, kurią dainuodavo *Hot Pants*, ir aš pakvaišdavau. Ant kambarių sienų buvo prikabinėta Brando, Morisono ir Džeimso Dino plakatų, ir Chaimė imdavo kalbėti apie savo neišsipildžiusias svajones: apie iširusias draugystes, apie kalėjimą, apie skudurų pardavinėjimą Sendaikčių turguje. Tai buvo nelyginant flamenkas: nostalgija, fatališkumas, praeities, dabarties ir ateities tragedija; bet niekad nieko niūraus, jokios pilkumos, jokios depresijos, slogučio ir įspūdžio, kad mūsų gyvenimas kada nors pasibaigs. Norėdami sušvelninti kokaino poveikį, mes vėl nulipdavome į barą išgerti džino ar viskio.

Šį kartą Chaimė atėjo pirmas. Jis man pasakoja miglotą istoriją, kalba, kad aš turįs būtinių būtiniausiai eiti su juo į susitikimą prie Alyvų vartų. Sako: „Paleisk automobilį, aš tau paaiškinsiu".

---

[7] Ai, koks skausmas! *(Isp.)*

Septinta valanda vakaro, Šampjonė gatvėje — kamštis. Aš riaumoju. „Nusiramink, prisiekiu, kad verta nueiti į šį susitikimą... Aš čia esu reklamos viršininko asistentas, gerai pažįstu kino režisierių, jis ieško jauno operatoriaus, kuris suprastų, ko jis nori. Klientai siūlo anglus, šitos profesijos meistrus, bet jis visiems atsakinėja, ir tau gali nuskilti".

Bildėdami aukštyn Gambetos prospektu, mudu pravažiuojame pro Žano Marko, draugo scenaristo, namus. Chaimė paprašo: „Sustok, mudu užlipsime pas jį penketui minučių, aš turiu jam kai ką perduoti".

Chaimė paspaudžia mygtuką, Žanas Markas atidaro duris, atrodo, nustemba išvydęs mane ir pakviečia mus vidun. Mudu nusekame paskui jį į svetainę. Aš sustoju ir galutinai priblokštas žiūriu į tokį vaizdą: kambaryje padengtas stalas, dvidešimt ar trisdešimt žmonių stovi ir juokdamiesi sveikina mane. Jie bičiuliai, ir Žanas Markas sukvietė juos kartu atšvęsti mano, kaip vyriausiojo operatoriaus, sutarties pasirašymo dėl ilgametražio filmo su Luji P.— filmas turi būti sukamas Lisabonoje. Praeina keletas minučių, kol aš atsipeikėju iš nustebimo ir visiems sakau, kad tai man tikrai malonu.

Tarp svečių Markas, jo draugė Marija, mano tėvai, Omaras, daug kitų žmonių. Laura atvažiavo su Samiu, kuris buvo užsukęs jos paimti iš namų.

Aš kalbuosi su Luji. Ir vėl jis nenori patikėti, kad aš užsikrėtęs ŽIV. Jis papasakoja, kaip Paryžiaus spaudos atstovas švebeldžiuodamas jam pasakė: „Betgi ne, jis neužsikrėtęs! Jis tai šneka dėl pozos, norėdamas pasirodyti ekscentriškas... Šiaip ar taip, tai neįmanoma, jis gi aseksualus". Aš pratrūkstu juoku.

Pirmą kartą dalyvavau kuriant filmą, ir tas filmas buvo su Luji. Buvau antrasis operatoriaus asistentas. Jis mane visko išmokė, niekad suvis nekalbėdamas apie kiną. Aš

išklausydavau jo nusiskundimų, kai jis imdavo siusti kaip senas pamišęs dailininkas, pasišlykštėjęs madomis, bukumu, visu tuo devinto dešimtmečio šlamštu ir atžanga prancūzų kino kūrėjų, kurie dabar filmuoją vien tuščias bejausmes erdves. Luji niurzga šitoj dykroj ir renčia savo kūrybos bei išminties statinį kaip iššūkį visokiems konformizmams. Jis neturi vaikų; daugelį sykių per keletą minučių man buvo trumpai topteleję, kad aš esu jam tas niekad negimęs sūnus. Aš žinau, kad tokių žmonių kaip Luji retai pasitaiko mūsų gyvenime.

Vakaras bėga, aš einu nuo vieno svečio prie kito, daug geriu ir šniaukščiu kokainą Žano Marko kambaryje. Žiūriu į Laurą, ir man toks įspūdis, kad ji tiesiog keičiasi mano akyse. Ji kalba su Veronika ir blykšta. Marija ją stebi neapykantos kupinu žvilgsniu, Laura žiūri į mano motiną, kuri juokauja su Samiu, prisiartina prie manęs ir sako: „Tavo motina manęs nemėgsta, pasižiūrėk į ją, ji artimesnė Samiui nei man, ji mane tiesiog stumia nuo savęs. Jai labiau patiktų, kad tu gulėtum su vaikinu nei su mergina, ar ne?" Aš prašau ją nusiraminti, kad čia mes visi šventėje, kad dabar ne laikas ieškoti problemų ten, kur jų nėra.

Samis girtas, jis mane nusitempia koridoriumi, įsitraukia į vonią. Mudu uždarome duris, bučiuojamės, prisispaudžiam vienas prie kito, aš paliečiu jo gaidį per džinsų audinį. Išeiname iš vonios juokdamiesi ir susiduriame su stovinčia priešais duris Laura. Ji prasižioja, nori šaukti, bet susilaiko ir surinka man: „Tu iš tikro esi kalės vaikas!", o Samiui: „Nešdinkis po velnių, kvailių maiše! Ar tu patenkintas, kad visur drabstai savo mėšlą?" Jis nueina šalin šaipydamasis, murmėdamas: „Užsičiaupk tu, pusprote!.."

Laura verkia Žano Marko miegamajame. Vero bando ją nuraminti, galop susiranda mane. „Tu vienas čia gali kaip nors padėti".

Įeinu į kambarį, pamatau apsiašarojusią Laurą ir sakau:

— Ar tau tikrai reikėjo sukrušti man tokį vakarą?"

— Kodėl tu toks? Vero man sakė, kad tu išvarei iš proto Kerolą. Ar tikrai? Regis, ji susigavo kažkokią nervų ligą ir liko visam laikui paralyžiuota.

— Kam tu šneki visas tas nesąmones?

Vero žengia prie durų, ir aš sugriebiu ją už rankos:

— Kam tu visa tai pasakoji?

— Argi ne taip buvo?

— Tai visiškos nesąmonės. Eik iš čia po velnių!

Matydama, kad einu prie jos, Laura truputėlį nusiramina. O aš tenoriu viena — išeiti iš šio kambario, ji tai žino ir paniekinamai sako: „Ar tu žinai, ką Marija man papasakojo? .. Kad ji tau pirmoji parodė, kas yra moteris, kad kol tu nesugulei su ja į lovą, neturėjai apie tai nė menkiausio supratimo... Tai dėl to ji apgavo ir Marką? Kad pamokytų tave, kaip reikia dulkinti merginą?"

Visi išėjo, liko tik Samis, Laura, Chaimė, Markas ir Marija, Silvenas ir Vero. Žanas Markas pradeda tvarkytis. Aš nunešu nešvarius stiklus į virtuvę, Samis eina man įkandin. Jis bučiuoja mane, aš ryte ryju jo lūpas, paskui atsisuku: į mus žiūri Laura. Ji šokteli atgal, atidaro duris, nulekia laiptais, kurie girgžda po jos kojomis, sustunga kaip sužeistas žvėris, aš išbėgu jai iš paskos ir pasigaunu ją ant šaligatvio. Ji uždususi, vis tebeurzgia, bet ne sakiniais, o greičiausiai tariamais žodžiais: „Kodėl... tu manęs niekad nemylėsi, aš gatava... Tau labiau patinka šitas mažas paleistuvis. Aš noriu numirti..." Ji ištrūksta man iš rankų, bėga prie automobilio, spiria į žibintą, ir šis sprogsta. Atsidaro langai, žmonės piktinasi. Ji tebešaukia. Vidury sankryžos sustoja policijos automobilis.

Jie nori ją įsodinti į savo automobilį, bet įsikiša Chaimė. Jis aiškina, kad ji daug išgėrusi, kad tai niekis, kad aš parvešiąs ją namo.

Įstumiu Laurą į automobilį; paleidžiu variklį ir nuvažiuoju, palikdamas kitus ant šaligatvio krašto — net neatsisveikinau su jais. Vežu Laurą pas motiną. Ji nusiramina: „Atleisk man, bet aš negaliu to pakęsti, tu jį bučiuoji taip, kaip niekad nebučiavai manęs... Ar negalėjai būti atsargesnis ir pasižiūrėti, ar aš matau, ar ne?"

— O tu? Ar tu negalėjai parodyti didesnės pagarbos šiam vakarui?

— O tu? Tu manai, kad pagerbei mane šį vakarą?

Aš žiūriu, kaip Laura įeina į namą. Ji neberanda raktų, paspaudžia vidinio telefono mygtuką ir pažadina motiną.

Ji negali užmigti, vemia visą naktį. Išvemia truputį alkoholio, prakeiktos šventės pyragaičius, paskui tulžį ir dar sykį tulžį — vienintelę medžiagą, užpildančią jos kūno tuštumą.

Filmų gamybos sąjunga man pasiūlė būti vyriausiuoju operatoriumi klipo, kuris filmuojamas iš dalies Paryžiuje, iš dalies Lijone. Aš sužinau, kad priimti mane paprašė dainininkė; ji matė keletą mano filmų ir jai patiko apšvietimas.

Mes filmavome šešiolika valandų iš eilės, ir aš jaučiausi išsunktas. Šamano video viršininkas išlaikė žodį: Samis jau nebe pasiuntinys, jis tapo asistentu. Jis dirba su manim. Labai stengiasi, ir aš džiaugiuosi. Sakau sau: dar sykį padariau gerą darbą. Jis daug geriau elgiasi čia nei tuomet, kai įsilauždavo į butus su savo buvusiais

draugužiais iš Stalingrado bulvaro. Mudu išsiskiriame ant šaligatvio, ir jis grįžta pas Marianą.

Žingsniuoju prie durų į bokštą, kur aš gyvenu. Miestas tuščias, oras žvarbus. Vėjyje į sienas daužosi langinės. Važiuoju liftu, atidarau duris; tamsoje pamatau šviečiant raudoną skaičių automatiniame atsakiklyje: aštuoni skambučiai. Klausausi jų rengdamasis; Lauros balsas paskutinis: „Manau, kad tavęs čionai nėra, kad tu suki filmą, todėl naudojuosi proga ir sveikinu tave su gimimo diena... Štai. Iki pasimatymo. ... *Pypt*".

Ji kalbėjo trūkčiojančiu balsu. Gerai, kad Laura manęs neužmiršta. Darbas, butas, Samis — beveik ją pamiršau. Rytoj jai paskambinsiu.

Dar viena gruodžio naktis. Laura guli aukštielninka ant mano lovos, mano galva jai tarp kojų. Aš suplėšiau jai kelnaites dantimis. Įstumiu penį pro audinį ir skverbiuosi į ją. Vėl tas jausmas, kad niekad dar nebuvo taip gera. Bet mums pasimėgavus, aš vis negaliu jos apkabinti — įsivaizduoju, kad jai skauda. Aš glėbesčiuojuos tik su vaikinais.

Mudu po meilės, studijoje, apšviestoje melsvos šviesos. Laura užsidega cigaretę, atsistoja, žengia keletą žingsnių. Ant grindų prikrauta pilnų kartoninių dėžių. „Tu išsikraustai?" Aš užuodžiu spąstus, bet kokia prasmė meluoti? Tačiau atsakau nelabai užtikrintai. „Susiradau kitą butą, daug didesnį".

— Kur?

— Dvidešimtojoje apygardoje.

— Toli.

— Žinai, aš jį nuomoju ne vienas, man reikėjo dar su kažkuo pasidalinti nuomos mokestį.

— Ir tu pagalvojai apie Samį!

— Iš kur žinai?

— Nežinau, bet spėju.

Lauros akys blizga nuo siaubo ir įniršio. „Jis gavo, ko norėjo, Samis labai stiprus. Stipresnis už mane".

— Ko „jis norėjo?" Tai aš jam pasiūliau gyventi drauge.

— Tik pamanyk!

Viena paskutiniųjų gruodžio dienų, šaltis kandžiojasi, dangus pilkas ir geltonas. Tuoj pradės snigti. Aš esu Vanve, pas kamerų nuomotoją. Tikrinu medžiagą, kurią turiu rytoj pasiimti su savim, kad galėčiau filmuoti Lijone.

Vakarieniauju vienas. Atidarau savo studijos duris. Iš pradžių, prieš uždegdamas šviesą, žvelgiu į automatinio atsakiklio skaičius. Tai jau tampa manija; esu raudonų skaičių nelaisvėje. Laukiu balsų, išorinio pasaulio ženklų, Lauros žodžių, tam tikro nejudamo taško, plūduro, kurio galėčiau nusigriebti, kad išlaikyčiau galvą virš vandens, perplaukčiau siaubo vandenyną.

Keturiolika skambučių. Aš juos išklausau vis greičiau ir greičiau, kol išgirstu balsą, kurio laukiu: „Alio, čia Laura... *Pypt*".

„...*Pypt*".

„...Taigi čia vėl aš, man regis, kad tu esi namuose... *Pypt*".

„...*Pypt*".

„Tau iš tikrųjų nusispjaut, kai tau sakau, jog man tavęs trūksta. Aš nesiruošiu tau įkyrėti, aš žinau, kad rytoj anksti keliesi ir išvyksti į Lijoną, tad atsiliepk, jei esi. Gal aš klystu ir tavęs iš tikro nėra namuose... *Pypt*".

„Aš tikrai atsiprašau, kad skambinu tau taip dažnai, bet kadangi negaliu kalbėti su tavimi, kalbuosi su tavo atsakikliu, jis ištikimesnis už tave, jis neapsisprendė gyventi su Samiu. Ar tu supranti, kaip tau pasisekė? Tu turi mergaitę, kuri yra namuose, skambina tau ir galvoja

apie tave visą laiką, o tau nusispjaut. Daugelis vaikinų norėtų būti tavo vietoje... Žinoma, teisybė, kad tau labiau patinka vaikinukai, bet tu privalai padaryti viską, ką gali, dėl tos, kurią turi!.. Tai gali užtrukti valandų valandas, aš kalbuosi su tavo aparatu, todėl man nebereikia kalbėtis su savimi. Kitą kartą aš įsirašysiu į kasetę ir nusiųsiu ją tau, taip bus paprasčiau. Ką aš šiuo metu veikiu? Skaitau Vladimiro Nabokovo „Tironų sunaikinimą". Labai puiki knyga. Be jos — ką aš daryčiau? Ne kaži ką, iš teisybės. Aš tuoj pradėsiu krautis lagaminą — išvykstu į Kanus pas savo senelius. Ką aš veikiu dar? Nieko... Nieko daugiau... *Pypt*".

„Ką aš dar veikiu? Daug rūkau... Rūkau, kad užmirščiau... jog tu geri! Ne, ne kad geri, bet kad tavęs nėra čia... Tai tampa manija, jau nebėra jokio geismo, todėl taip sunku... Tu skambini, skambini, galiausiai imi skambinti šiaip sau, iš įpročio... Tada aš laukiu, laukiu, o tavęs kaip nėr, taip nėr... O jeigu ir būtum, ar kas pasikeistų? Aš taip bijau... Bijau... Aš bijau visko... Bijau blogio... *Pypt*".

Aš guliu ant lovos su trumpikėmis. Telefonas skamba, bet aš neatsiliepiu. Klausausi sklindančio iš atsakiklio Lauros balso paralyžiuotas, klausausi jo, bet man nešauna mintis pakelti ragelį. Lėtai atsistoju ir pagarsinu. Tuo metu Laura kalba: „Taigi tu matai, tai istorija kažkieno, kas amžinai ieško meilės ir vieną dieną ją randa, o paskui jam pasirodo, kad jis ją praranda, ir jis bijo ją prarasti. Jis taip bijo ją prarasti, kad daro viską, jog ją prarastų. Jis laukia, jis sugadina sau nervus ir sveikatą. Jis laukia, laukia, kad meilė sugrįžtų, tiktai nežino, ar meilė sugrįš, tada jis provokuoja, jis prašo, jis siūlo, o paskui nieko neįvyksta, o paskui vieną dieną meilė sugrįžta, labai stipri meilė, jis patenkintas, nes jis jos nelaukė, jis laimingas ir daro viską, kad tai nesibaigtų, nes žino, kad padarė

viską, jog ją prarastų, šį kartą jis pasitengs ją išsaugoti, nelaimei, tai nieko nepadeda, nes juo labiau jis trokšta išsaugoti šitą meilę, juo greičiau ji dingsta, ir tai yra normalu. Betgi tai neturėtų būti normalu, už laimę nereikėtų taip brangiai mokėti, todėl jis lenda į skolas, jis moka, moka, moka ir dėl to kenčia... Jis moka taip brangiai... Ak ne!.. Jis mano, kad vėl ją praras, nes taip brangiai sumokėjo... Štai kas yra! Tai gali trukti valandų valandas... Kita istorija; ši apie kažką kitą, apie „kažką", kas ieško meilės ir kai tik ją suranda, jau nebenori jos, nes jis nežino, kas ta meilė yra iš tikrųjų, jis mano, kad ras ją su kitais žmonėmis, bet tai ne tas. Meilė gali būti visur, tik turite ja susidomėti, pagauti ją iš tikrųjų, turite geisti jos; o jis jos nenori... Jis turi meilę rankose, bet išmeta ją ant žemės, praranda ją ir niekad jos nebesuras... *Pypt*".

Kalėdos su šeima: tėvas, motina ir aš. Vasaros pabaigoje mano tėvas turėjo infarktą. Dėl tabako, alkoholio ir paveldėjimo jo arterijos užsikimšo ir suminkštėjo. Jo tėvas numirė nuo artrito, amputavus koją. Rugsėjo mėnesį mano tėvas buvo išoperuotas: dešinė šlaunis prapjauta nuo kulkšnies iki kelio; daugiau jokių cigarečių, jokio alkoholio, tik poilsis. Jam jau nesukietėja. Aš žinau, kad jis nesilaikys gydytojų patarimų, vėl pradės rūkyti, gerti ir niekad neis atostogų. Jis elgiasi taip, tarsi nieko nebūtų atsitikę. Aš pasakiau motinai, kad mano ŽIV reakcija teigiama; ji pakartojo jam. Jis tik paklausė: „Na ir kas?.. Jam nieko neatsitiks". Tas pats įsitikinimas kaip Lauros. Kas tai? Absoliuti meilė? Atsižadėjimas? Bauginanti drąsa?

Žiūriu į tėvą ir mąstau: „Katras iš mūsų numirs pirmas?" Motina deda apkepusią avino kulšį ant stalo, ir mūsų žvilgsniai susitinka. Ji pačioje bedugnės gelmėje; tarsi

būtų išgirdusi šį klausimą, kurį aš sau tyliai uždaviau. Ji tikriausiai jį užduoda ir sau, tik kitais žodžiais. Ji išsekusi. Ji atsisakė gyvenimo, kurio nusipelnė — reikia atlaikyti šitą dvigubą grėsmę, tvyrančią virš sūnaus ir vyro. Tai blogiau nei ji pati būtų pavojuje. Ir vis dėlto ji privalo būti čia, ji neturi teisės pabėgti. Ji čia, nes kam nors būtinai reikia priminti: „Kas jums, svajojate? Klodai, atsipjauk šito avino ir įsidėk į lėkštę, kol jis dar neatšalo!"

Jei Kalėdos — tylėjimo siena, tai Naujieji metai — vienatvės. Gruodžio mėnesio pabaiga — tai klaida kalendoriuje, skylė erdvėje ir laike. Kiekvienais metais vis blogiau: vis mažiau ir mažiau džiaugsmo, vis daugiau ir daugiau prekybos, skrandžiai vis labiau prikimšti kalakuto ir kalėdinio pyrago, ir Blizgučių ministerijos tarnautojų išpuoštas miestas. Laura Kanuose, pas senelius.

Ir štai praėjo vidurnaktis, jau kiti metai. Apsikabinimai, šūkaliojimai, serpantinai ir papjė mašė džiaugsmas.

Aš lėtai važiuoju žemyn Šv. Onos gatve. Tai kelionė į šventas vietas. Nė gyvos dvasios, be keleto arabų meilužių, prisirijusių narkotikų, arba ligotų, arba narkomanų ir ligotų viename asmenyje, ir poros klaidžiojančių transvestitų.

Žiū — Pti Šano gatvės kampe vienas man šypsosi; sustabdau automobilį, jis įlipa vidun. Jis metisas juodais, ilgais ir garbanotais plaukais ir smailiais krūtų speneliais po sintetinio kailio striuke. Mudu ilgai šnekamės. Pasisakau, kad noriu gerti ir kad pavaišinsiu jį stiklu. Jis išlipa iš automobilio, liepia sekti paskui jį. Žiūrėdamas į priešais besikraipantį jo užpakalį, aptemptą odiniu mini sijonu, aš suku galvą, ar išdulkinsiu jį ar ne; man nieko nereiškia užmokėti, bet aš nežinau, ar noriu sekso. Mane jaudina tik mūsų prisiminimų išlaisvinimas, apnuoginta nostalgija.

Jis įeina į „Anagramą". Aš tyliai nusistebiu: „Negali būti, kad ši vieta dar tebėra!" Aš čia užsukdavau prieš šešerius ar septynerius metus prieš pačią aušrą valgyti spagečių su pomidorų padažu. Niekas nepasikeitė — nei juodai lakuotos sienos, nei veidrodžiai, nei veidų bruožai, sušvelninti blandžių šviesų, tas savotiškas sunkumo ir lengvumo, juodo pesimizmo ir džiaugsmu trykštančios energijos melanžas.

Aš geriu „Cointreau-tonic", kurio balta spalva vaiduokliškai blyksi po juodomis šviesomis. Jis(ji), Mija, sudrėkina lūpas viskiu ir kokakola. Ji man pasakoja apie meilužį, kuris sykį ją pasiėmė kelionėn: „Jis buvo pjemontietis, jo gaidys buvo pat didžiausias Italijoje. Tanžero baruose jis plekšnodavo juo per prekystalį!"

Dar vienas transvestitas įeina į barą. Ji pasuka prie mūsų staliuko, pusiau juokdamasi, pusiau verkdama pabučiuoja Miją į abu skruostus, o mane į lūpas ir vis kalba: „Sveikas, brangusis!" Mija klausia ją, kas čia dedasi. Ji sako, kad buvo bare ir kad vienas vaikinas — tikras, ne pederastas,— žiūrėjo į ją prisispyręs. Tada ji irgi nusišypsojo, ir galiausiai jie pradėjo šnekėtis. Tipas parsivedė ją namo, bet, užuot vyriškai ją užgulęs, kaip ji tikėjosi, jis pakėlė jai sijoną ir ėmė vaipytis. Ji juokiasi, verkia, kalba: „Ar gali įsivaizduoti, kad tave nuo pat pradžių laikė visai ne tuo, kuo tu stengeisi dėtis!"

Sausio antroji. Išsinuomojau nedidelį sunkvežimį persikraustymui. Samis man padeda sukrauti į jį daiktus. Kai mūsų iškvepiamas oras susiduria su šaltu oru, kyla baltų garų kamuoliai; retkarčiais mūsų žvilgsniai susitinka, ir mudu šypsomės kaip bendrininkai. Tai euforija. Mes riedame į kitą Paryžiaus galą, dangus mėlynas, užlietas metalinės šviesos.

Iškrauname mano mantą į naują butą. Sutemsta; nėra nei dujų, nei telefono. Nusiperkame žvakių ir butano lempą.

Antrą valandą ryto skambiname į Marianos buto duris. Ji atidaro pilnomis miego akimis; ji nesupranta, ką aš čia veikiu, ji laukia Samio. Vieno Samio, jo kūno šilumos prie savo kūno.

Bet jis sako: „Atėjau pasiimti savo daiktų, aš persikraustau, mudu radome didelį butą!" Mariana sėdasi, kone apalpsta kėdėje. Bet tai trunka vieną akimirką, ji vėl atsistoja ir labai sausai sako: „Paskubėkit, aš noriu miego!" Ir žiūri į mane tarsi norėdama pasakyti: „Netrimituok per greitai apie pergalę, Samis grįš, jo meilės krizė tau praeis greitai, ir kuo greičiau, tuo geriau".

Aš niekad nenorėjau žaisti šio žaidimo ir niekad nežiūrėjau į Marianą kaip į varžovę, bet kas tiesa, tas tiesa: aš jaučiuosi taip, tarsi būčiau laimėjęs mūšį, ir nieko negaliu padaryti.

Aš palikau keletą daiktų ir automatinį atsakiklį savo studijoje, penkioliktojoje apygardoje. Laura dar Kanuose. Suskamba telefonas: ji. Ji nežino, kad aš persikrausčiau. Klausia, kodėl niekad jai neskambinu. Minutės bėga: dešimt, penkiolika, dvidešimt. Mudu tylim. Ji tik kartoja, kad „turi man kai ką pasakyti". Aš daugiau negaliu pakęsti šio pokalbio, žiūriu į laikrodį ir sakau: „Laura, aš turiu pasimatymą, ir man dar reikia išsimaudyti". Mudu dar pliauškiam šį bei tą, bet mano mintys klaidžioja kitur. Jaučiu, kad mano nervai įtempti, ir manyje kyla nekontroliuojamas įniršis. Imu staugti, ją įžeidinėti. Ji ginasi, šaukia: „Tau iš makaulės neišeina tas vaikinas, ir tu negali galvoti apie nieką kitą. Ar jis bent tave padulkina? Esu tikra, kad ne, tu tikriausiai stovi prieš jį

nukoręs liežuvį kaip ciuckis, išpūtęs akis nelyginant teliukas, laukdamas, kol jis teiksis tave pakrušti kartą per dvi savaites. Viešpatie, kaip graudu". Aš staugiu: „Tu man kaip rakštis užpakaly, tu kvaila karve!"— ir padedu ragelį.

Netrukus telefonas vėl skamba. Aš klausiu: „Taip?", išgirstu Lauros balsą ir padedu ragelį. Aparatas vėl čirškia. Paimu ragelį ir sušunku: „Ko tu po velnių nori, ko tu, kale, nori?" ir padedu ragelį. Įjungiu automatinį atsakiklį ir paleidžiu vandenį vonioje. Telefonas skamba vieną du kartus, ir atsakiklis ima suktis. Neiškenčiu ir pagarsinu. Girdžiu Lauros balsą, automatinio telefono iškreiptą, bet vis dėlto tai jos balsas, plevenantis kambaryje: Laura tarsi stebi kiekvieną mano judesį, nori užbėgti už akių mano mintims. Ji sako: „Dar sykį dėkoju tau, kad tai darai dėl manęs, tu visada turi taip daryti, kai aš esu toli. Vakar nuėjau užkąsti paplūdimyje, žiūrėjau į jūrą ir galvojau apie šią vasarą... štai... ir užsimaniau tau paskambinti, nes galvojau apie tave, o paskui pamąsčiau ir tariau sau, kad iš tikrųjų viskas baigta, nežinau kodėl, bet tai dėl tavęs, žinok tai... Aš tariau sau, kad daugiau neįmanoma, kad man vemti norisi, jog aš myliu kažką, kas manęs nemyli... arba jei kiek nors ir myli, tai neparodo savo meilės... Tai va kaip... tą aš ir norėjau tau pasakyti, bet tau į tai nusispjaut, nes tu tuo netiki. Aš irgi meilyčiau netikėti, prisiekiu, kad man nuo to nugara pagaugais eina, bet man taip šalta... *Pypt*".

Dar vienas skambutis, ir balsas iš automatinio telefono: „Čia vėl aš, tau nebūtina atsakyti, net būtų geriau, jei neatsakytum, tu vėl susinervinsi, nes tu nenori man sakyti meilių žodžių, todėl tupėk savo vonioje... Tai iš tikro meilės, sekso, visa ko švaistymas perniek, klausyk, aš manau, kad verčiau pasilaikysiu sau prisiminimus, ir tada aš pabandysiu pakeisti... erekciją!.. pakeisti kryptį!..

o paskui grįšiu prie savo seno gyvenimo, susitikinėsiu su vaikinais, tai čia, tai kitur, iš kairės ir dešinės, taip bus paprasčiau, mano galva bus tuščia ir aš nieko iš nieko nesitikėsiu... nes kai imi galvoti, kad kažkas tau gali duoti begalę dalykų, tada tu lauki, ir jei vaikinas tau neduoda nieko o nieko, tada tau atrodo, kad to nenusipelnei... tada daraisi bjaurus, klausinėji kodėl, šitaip būna visada, užuot ėjęs teisinga kryptimi, imi trauktis, trauktis, o paskui pargriūni... Ką gi, aš lėtai stojuosi ant kojų, dar neatsistojau, bet tą dieną, kai atsistosiu, o tai bus po savaitės ar po mėnesio, jau nebegalvosiu apie tave. Tada galėsiu kuo nors užsiimti ir nesijausiu esanti kalta tavo primetama kalte, ir nesijausiu besipainiojanti tau po kojom, nes būsiu vienui viena su savimi... Žinok, aš jau esu viena ir vienintelis žmogus, su kuriuo gerai jaučiuosi, esi tu, taigi tada, kai noriu būti viena, aš galvoju apie tave... Aš turiu išmokti galybę dalykų, galybę dalykų pamatyti, bet vis negaliu atgauti pusiausvyros, kad galėčiau gyventi normaliai, aš nulėkusi nuo ašies, tarsi kažko vis godžiai ieškau, bet, laimei, ieškau kitur, nes tai mane *gelbsti*. Bet tu nesistenk suprasti, kas man yra... *Pypt*".

Keletas sekundžių tylos, paskui telefonas čirškia vėl ir garsiakalbyje pasigirsta blogos kokybės balsas: „Tai mano paskutinis skambutis, daugiau tau nebeįgrįsiu, nes, šiaip ar taip, aš tau gadinu nervus. Viliuosi, kad tu jautiesi gerai savo vonioje, kad gerai praleisi vakarą, kad tau bus linksma, tu būsi laimingas su daugybe žmonių ir niekad nebegalvosi apie mane, nes daugiau nereikia apie mane galvoti. Aš nežinau, kaip tu mane myli, bet, atvirai pasakius, nežinau, kokia meile turėtum mane mylėti. Aš turėjau su tavim laimingų akimirkų, paskui tokių, kai buvau labai nelaiminga, dabar gyvenimas bus nuobodus ir tuščias, bet aš daugiau taip negaliu gyventi, nes, man

regis, per daug užmokėjau už tas kelias laimės akimirkas su tavimi... be to, tu manęs jau nebenori, aš tai jaučiu, todėl darausi tikra ragana..." Aš pakeliu ragelį, noriu kalbėti, bet joks garsas neišeina man iš lūpų. Laura išgirdo, kaip aš pakėliau ragelį, jos balse pasigirsta viltis: „Alio... Alio... *Pypt*".

Vėl skambutis, balsas: „Būk malonus, tai mano paskutinis skambutis, atsakyk man, aš nenoriu užmigti raudodama. Jeigu imsiu verkti, tada tu būsi laimėjęs... Mano gerklėje kažkoks gumulas, sunku tave palikti, tu privalai man padėti... *Pypt*".

„Klausyk, tu teisus, kad nekeli ragelio, man regis, aš pradedu jausti... bet iš tikro aš nieko nejaučiu... *Pypt*"

„...Pypt".

„Mirtis, mirtis, mirtis, mirtis... *Pypt*".

„Ar tu prisimeni tą dieną, kai aš gulėjau ant savo lovos ir verkiau, ir sakiau, kad tu niekad manęs nemylėsi: „Tu niekad manęs nemylėsi, tu niekad manęs nemylėsi!" Aš manau, kad buvau teisi, nes jei būčiau buvusi neteisi, mes nebūtume atsidūrę ten, kur dabar esame... O aš vis dėlto viską padariau... kad mane mylėtum daug labiau, beje, nei tu mane myli... Tu — aš nė nežinau, kur tu esi... Bet tu gailėsies, ką esi padaręs... Aš taip noriu išgirsti tavo balsą, kad dažnai tau skambinsiu... Netgi dėl to, kad tave užmirščiau... Štai kaip kvaila... Tu supranti, kaip mane išduodi? Taigi... Aš negaliu susivaldyti todėl, kad tu toks abejingas... Tu daugiau nesidomi manimi ir nenori nieko su manimi daryti... Vienintelis dalykas, kurio tu nori, tai dulkinti mane, ir tik tada, kai tu to nori, bet aš turiu laukti, kol tu užsinorėsi, o aš nenoriu švaistyti savo gyvenimo laukdama... Aš tavęs noriu kiekvieną dieną... Bet tu esi taip paskendęs savo mintyse, taip nori elgtis atvirkščiai nei galvoji, kad tai nieko neduoda, be to, tu būsi visą laiką nelaimingas, nes aš manau, kad nesu tau vienintelė, tu išdarinėji savo triukus

su vaikinais kaip ir su merginomis, ir tai nenormalu... Aš ir pati nesu visiškai normali, nes negaliu susivaldyti, susilaikyti... Kai žmogus iš tikro ko nori, jis ir gauna, ko nori... Viskas yra sumauta, nes tu niekad nepasikeisi, o jei tu nepasikeisi, tai ir aš nepasikeisiu... *Pypt*".

„Norėčiau, kad tu man padėtum palikti tave, padėtum daugiau tavęs nematyti, daugiau tavęs nenorėti, daugiau negalvoti apie tave... Siaubinga galvoti apie ką nors visada, kad ir kur būtum. Aš niekad daugiau negalėsiu įkelti kojos Korsikon, bjauru nusiristi iki to, kaip kad aš nusiritau — žiūriu į jūrą ir galvoju apie tave... O juk man niekad nepatiko būti tokiai... kaip čia pasakius... romantiškai... Aš nekenčiu šito žodžio... *Pypt*".

Skamba telefonas, įsijungia atsakiklis, bet iš pradžių negirdėti žodžių, tik rauda, žiauri rauda, einanti iš pačių skausmo gelmių... „...Tu negali įsivaizduoti... tu iš tikrųjų mane sumenkini... Bravo, tu laimėjai, nes aš verkiu... Kodėl tu negerbi to, kuris nori tave mylėti... atiduoti tau viską, ką turi... Tu negali įsivaizduoti, ką aš išgyvenu... Aš tarsi koks galvijas prie telefono... Nieko kito ir neveikiu... Nieko kito... Pakalbėk su manim paskutinį kartą... Maldauju... *Pypt*".

„Kodėl nesistengi manęs mylėti kaip anksčiau? Kodėl lioveisi mylėjęs, kodėl taip pasielgei su manimi?.. Teisybė, kad tu sėji nelaimę, aš tai jau esu tau sakiusi... Tu privalai išnykti. Bet pakalbėk su manimi, dėl dievo meilės, pakalbėk... Nagi pakalbėk... Maldauju tave, pakalbėk... Atsiliepk... *Pypt*".

Sninga. Tumulai ištirpsta vos pasiekę nešvarų asfaltą; paskui jie išsilaiko geriau prie pat šaligatvių, palei nutekamuosius griovelius, ir žmonės klampoja per purviną pliurę. Dienai baigiantis viskas balta, ir sniego sluoksnis prislopina garsus. Išblyškusi naktis.

Samis grįžta iš darbo. Jis pervargęs, viena valanda metro rytą, vieną vakare grįžti — tai sunku pakelti. Kai

gyveno pas Marianą, jam buvo visai netoli darbo. Jis žiūri, kaip krinta sniegas, atidaro langą, pasilenkia laukan. Jis man kalba apie kalną ir jo akys blizga. Aš prie jo prisirišu ir žinau, kad darau klaidą. Jis dar nenusipirko lovos, jo kambarys tuščias, mudu miegame kartu, ir aš pripratau leisti vieną po kitos naktis, kai jo kūnas čia pat, ranka pasiekiamas.

Žinau, kad mes grumiamės su įpročiu. Samiui dvidešimt metų, jis nori visko ir nieko. Bet aš irgi nesu už jį įžvalgesnis; atvirkščiai nei sako žmonės, mes, dvidešimtmečiai, esame realistai; metams bėgant jūs imate moduliuoti savo patirtį, sušvelninat ją ir tarsi perleidžiat per filtrą; man patiko šis chirurginis, pornografinis realizmas. Bet man jau ne dvidešimt metų, ir prarastas aiškumas niekad nebesugrįš. Kartais, kai mudu su Samiu vakarieniaujame prie apskrito stalo, aš tyliai pagalvoju, kad būtent tą akimirką turėtų sustoti laikas ir kad aš nieko daugiau netrokštu, kaip tik jausti prie savęs vėliau, naktį, jo labai švelnią, prigludusią prie manęs odą. Viskas apsivertė kita puse. Samis yra mano saugumas, o Laura — mano pavojus. Bet Samis laukia iš manęs tik to, kas yra netikėta, jis laukia kažkokios kvailystės, kažkokio judesio; jo paties saugumas yra Mariana.

Šaižiai suskamba vidinis telefonas: tai Lauros motina; aš atidarau jai duris apačioje. Ji išeina iš lifto, mostaguoja rankomis, klausia: „Ar jos nėra pas tave?" Įeina vidun, pamato Samį, ir aš esu tikras, kad ji galvoja: „Po velnių, pora pederastų, gali susivemti". Aš regiu panieką jos akyse. Laura jai paskambino, paprašė ateiti ir pasiimti ją; ji buvo apsistojusi kažkur dvidešimtojoje apygardoje, pasiklydo, verkė per telefoną, sakė norinti nusižudyti.

Lauros motina pasisako, kad atvažiavusi automobiliu su draugužiu, kuris laukia apačioje; ji prašo mane padėti

surasti Laurą. Aš sakau: „Dvidešimtoji apylinkė didelė".
— Ji pasakė, kad sėdi kavinėje prie metro.

Tebesninga, gatvė balta. Vaikinas vairuoja „Reno 5 turbo". Mes sulipame vidun ir šliaužiame dešimt kilometrų per valandą greičiu iki Gambetos aikštės. Aš išlipu iš automobilio ir imu vaikštinėti po aikštės kavines, bet Lauros niekur nematyti. Mes negalime apieškoti visų aplinkinių barų, sakau aš. Jie nuvažiuoja, aš grįžtu prospektu pėstute. Šaltis ir sniego dribsniai čaižo man veidą, aš jaučiuosi stiprus; arba veikiau — jaučiu prarastas jėgas, mirtinai nualintą kūną, kuris buvo skirtas kitam gyvenimui. Aš norėčiau būti samdinys, svajoju apie kirstynes, svajoju apie dulkes ir prakaitą, apie šaltuosius ginklus ir automatų kalenimą. O rezultatas? Susitinkančių ir praeinančių kūnų paradas, ŽIV, šaltis, kažkoks tingumas, trukdantis eiti iš namų, prislopintas mano aulinių botų šiugždenimas sniego apklotu šaligatviu.

Kitą rytą išeinu į gatvę ir paskambinu Lauros motinai iš telefono būdelės. Laura jai pranešė paskutines naujienas: ji pas Marką. Skambinu Markui, jis man sako: „Laura miegojo pas mane, ji man paskambino šį vakarą, buvo pasiklydusi tavo kvartale, aš jai palikau raktus, nes turėjau išeiti. Ar nori su ja pasišnekėti?"

Po gana ilgos tylos pasigirsta Lauros balsas — lėtas ir trūkčiojantis. Iš vakaro ji skambinusi į studiją, kur gyvenau anksčiau, ir pataikiusi ant mano telefoninio atsakiklio. Išėjusi iš motinos namų, atėjusi į studiją, jai kilęs įtarimas, kad aš persikraustęs ir kad kambarys tikriausiai tuščias, be baldų, net be lovos, bet ji užsinorėjusi jame permiegoti. Ji skambinusi, skambinusi, paskui ėmusi daužyti duris. Kai bandžiusi jas išlaužti, į koridorių išėję kaimynai. „Jis čia negyvena, jis persikraustė kitą dieną po Naujųjų metų!" Ji paklaidžiojusi mieste, gatvėmis,

priėjusi apneštą sniegu sraigtasparnių aerouostą, užsukusi į „Sofitelį" ir paprašiusi kambario. Jie nedavę — pasakę, kad reikia susimokėti iš anksto. Ji be perstogės raudojusi, nuklibikščiavusi iki Balaro, nusileidusi į metro ir išlipusi kažkur dvidešimtojoje apygardoje; ji net nežino, kurioje stotelėje. Šiaip ar taip, ji nežinojo mano adreso. Ji pasiklydo, paskambino motinai, paskui Markui. Vėl sėdo į metro ir permiegojo pas Marką.

Ji pasakė: „Aš tave myliu, aš noriu tave pamatyti".

— Ar tu laisva šį vakarą?

— Tu labai gerai žinai, kad laisva, aš esu visada laisva.

— Baik vaizduoti paklydusią avelę, gerai?

Ji laukia manęs prie durų to namo, kur jos motina turi butą. Blomė gatvė jau ne tokia, kokia ji atrodė prasidedant vasarai. Dabar žiūriu į ją kitaip, bet pasikeitė ne ji, o mes; mes rimtesni, liūdnesni.

Malonumas čia ateiti tarsi viską nutrina: mes elgiamės it nieko nebūtų atsitikę, tarsi nė joks žodis nebūtų buvęs ištartas. Bet mūsų akys jau susitinka nenoriai, joms reikia šešėlio.

Įeiname į „Sofitelį". Aš paprašau kambario kiek galima aukščiau. Laura atsirevanšuoja viešbučio tarnautojams; mes žengiame prie lifto, ir ji panaši į mergaitę, praleidusią pamokas.

Žiūriu į lovą ir tyliai pagalvoju, kad joje miegojo visi tie žmonės, nuo kurių aš pabėgau: inžinieriai, pramonininkai, biznieriai, komivojažieriai, įvairių misijų diplomatai; pelėsiais atsiduodantis božolė ir šalti kiaulienos gaminiai, pašvinkusios mintys ir negyvas tikrumas.

Užsakau vakarienę. Pasibeldžia padavėjas, ir aš jam atidarau tik su trumpikėmis, bet žiūri jis ne į mane — stumdamas vežimėlį žvairuoja į Laurą, gulinčią nuogą ant pilvo paklode pridengtu užpakaliu, susivėlusiais plaukais ir

atsukusią į jį veidą. Jau eidamas prie durų, jis dar sykį atsigręžia. Aš šypsausi: kas nesvajojo atsivesti į prašmatnų viešbutį moksleivę ir pasimylėti su ja?

Mes rėkte išrėkiam savo orgazmus. Po to nulipam į viešbučio holą. Sėdame į lauko liftą, pastatu šliaužiantį pleksiglaso rutulį. Kai pasikeliame virš žiedinio plento, jis atrodo tarsi išvaržos tvarstis, suveržęs tuoj sprogsiantį miestą.

Panoraminiame bare mudu geriame mėlynus kokteilius ir klausomės seno džiazo.

Sandrina, buvusi Žano Marko žmona, rūpinasi mažo teatro, esančio netoli Sen Deni gatvės, reklama. Ji man paskambina, pakviečia į premjerą — Žoržo Batajo „Mirtį". Keista mintis. Mari viena, lavonas, kurio jūs nematote, pasakoja istoriją; smuklė, šeimininkė, Pjero, nykštukas, girtuoklis, vynas, vėmalai, šūdas, mėšlas. Norėčiau pamatyti, kaip teka tikri myžalai, bet girdžiu tik žodžius.

Po spektaklio einu per gatvę su Sandrina, ir mudu įžengiame į „Donją Florą". Užsisakome *battida de coco, vino verde* ir *feijoada* kepsnį.

Mudu mažumėlę girti, ir Sandrina man pasakoja apie tą laiką, kai ji gyveno su Žanu Marku. Ji dažnai eidavo į „Karuselę" ir į „Ją" ir „Jį". Ji pažinojo transvestitą, pasivadinusį Lola Šanel. Vieną vakarą Sandrina kirto lažybų su Žanu Marku, kad ji gali atlikti striptizą. Ji paprašė Lolą surasti smuklę, kur galėtų tai padaryti. Ji padarė striptizą su suknele, kuri iš tikrųjų nebuvo pritaikyta nusirenginėjimui, rankovės buvo per siauros, be to, po suknelę ji buvo beveik nuoga. Bet jai pavyko, ir publika plojo kaip pamišusi. Po to ji gėrė ir gėrė, pradėjo flirtuoti su Lola Šanel ir galiausiai išėjo su ja, palikdama Marką vieną naktiniame klube. Sandrina pasimylėjo

su Lola, kuri vaidino lesbijietę, jausdamasi labiau esanti moteris, nei būtų buvusi su vaikinu. Lola gyvena su motina. Aštuntą valandą ryto Sandrina ir Lola rijo spagečius, atsisėdusios prie stalo virtuvėje, kai į virtuvę išsivirti kavos atėjo Lolos motina. Ji vadino Lolą berniukiškai: Alfredu ar kažkuo panašiai; Sandrina mirė iš juoko.

Po vieno ar dviejų mėnesių Sandrina nebeturėjo pinigų, o būtinai norėjo nusipirkti dvigubas užuolaidas. Ji atsitiktinai užsiminė apie tai per pietus Lolai Šanel. Lola jai pasakė, kad tai nesunku padaryti: ji galinti užsidirbti penkis šimtų frankų, jeigu iškrės pokštą vienam savo klientui. Ir Sandrinai nereikėsią nė piršto pajudinti, ji tik žiūrėsianti, kaip Lolą dulkina kažkoks vaikinas. Sandrina atsisakė; jeigu pradėsianti, tai kada sustosianti?

Mudu išeiname iš „Donjos Floros". Parvežu Sandriną namo, į Monmartrą, į Turlako gatvę. Ji gyvena viena, bet jos gyvenime yra vaikinas, rašytojas, ir ji tikriausiai apsigyvens pas jį Marė. Ji man glosto sprandą, aš pabučiuoju ją ir glostau jai krūtis. Ji sako man „Iki greito pasimatymo" ir išlipa iš automobilio.

Aš važiuoju priemiesčių bulvarais. Gatvės visur dar apsnigtos. Prie Obervilje vartų pasuku į dešinę, į Krymo gatvę, paskui į Urko gatvę.

Važiuodamas virš kanalo žiūriu į tamsų vandenį baltų krantų fone. Išvairavus nuo tilto, priešais mane iš kairės, iš Tjonvilio gatvės, iššoksta senas kaip vabzdys folksvagenas. Aš stabdau, bet ratai užsikerta ant sniegino asfalto. Mano automobilio priekis atsitrenkia į užpakalinį vabalo sparną, o šis greitai apsisuka ir sustoja prie šaligatvio.

Niekas nesužeistas, bet abu automobiliai išėję iš ri-

kiuotės. Surašome įvykio protokolą. Grįžtu pėstute, slidinėdamas purvinam sniege.

Butas tuščias, man vienam per didelis. Samio nėra namie, jis tikriausiai miega pas Marianą: jiedu susitikinėja ir vėl mylisi.

Automatiniame atsakiklyje švyti raudonas skaičius: 35. Nuo šeštos valandos vakaro Laura skambino trisdešimt penkis kartus. Norėjo su manimi susitikti šį vakarą, aš jai atsakiau, kad nesu laisvas; bet ji neatstojo. Minutės bėgo, ir ji nenorėjo padėti ragelio. Ji negalėjo susitaikyti su mintimi, kad jos noras mane pamatyti negali būti patenkintas. Aš susinervinau ir nutraukiau pokalbį. Žinojau, kad ji skambins ir skambins.
Įjungiau atsakiklį ir išėjau.

Klausausi įrašyto Lauros balso nuotrupų. Suku juostelę vis greičiau, ir iš greitai besivyniojančios juostelės girdisi cypiantys garsai.

Aš laukiu. Nesvarbu ko. Samio sugrįžimo, dar vieno Lauros telefono skambučio. Nieko. Tai mirties valanda.

Lauros žodžiai susimaišė su mano sapno nuotrupomis. Telefono skimbčiojimai, garso tembrai, mūsų įžeidinėjimai ir meilės žodžiai, įkaitinę raudonai varinius telefono laidus; šituos deginančius laidus, kurie iki kraujo įsirėžia man į odą, kai sapne Laura mane suriša, ketvirčiuoja, suvysto mano penį ir kiaušius.

Mane pažadina telefono skambutis. Jaučiuosi tarsi sverčiau toną; mane varo siauban mintis, kad reikės atsistoti ant grindų. Man skauda pilvą. Nuo kiekvieno telefono skimbtelėjimo mano kūne įvyksta adrealino iškrova. Apimtas kažkokios kaustančios panikos, einu prie telefono.

— Klausau!

— Tu miegojai?

— Aš vėlai atsiguliau. Sudaužiau savo kledarą ir grįžau pėsčias.

— Nelaimingas atsitikimas?

— Taip, sankryžoje man iš kairės atlėkė kažkoks vaikinas, ir sniege aš negalėjau sustoti.

— Tavo automobiliui galas, o tau nieko?

— Ne, nieko.

— Aš taip ir žinojau.

— Prašau?

— Aš noriu pasakyti, kad vakar vakare, kai tu man pasakei, kad mudu negalėsime susitikinėti, aš tau skambinau nežinia kiek kartų...

— Trisdešimt penkis...

— Galimas daiktas, ir aš nesilioviau galvojusi apie tave, aš žinojau, kad tau kažkas atsitiko, bet nieko pavojingo.

— Ak viešpatie! Tu nepradėsi vėl lįsti man į subinę devintą valandą ryto su savo šūdinom šnekom, ar ne? Tai tavo naujas triukas, ar ne? Tu dabar aiškiaregė, ką? Eik po velnių!

Nutrenkiu ragelį, einu į virtuvę ruoštis arbatos. Puode nusėdusios kalkės ima luptis gabalais ir plaukioja šylančiame vandenyje. Samis nakčia visai neparėjo namo; aš įsivaizduoju jį, įkišusį galvą, lūpas ir liežuvį tarp Marianos šlaunų. Skimbteli telefonas. Vėl Laura. Bet jos balsas kitoks; atrodo, kalba ne mergaitė; balsas valdingas ir šiurkštus, ir aš pagalvojau apie suaugusios moters rankas. Ji sako:

— Tu turėtum atsargiau kalbėti ir elgtis. Yra sričių, kur tu nieko neišmanai, kur esi visiškai nekompetentingas, todėl tau nėra reikalo pūstis. Taip, aš nujaučiau, kad tau gali kas nors atsitikti, ir ne tik nujaučiau, bet padariau viską, kad tai atsitiktų... Kažkas nelabai rimta, kažkas nematerialu, nelyg perspėjimas. Tu privalai taip pat žino-

ti, kad nuo tada, kai tu man pasakei, jog esi užsikrėtęs AIDS, aš darau visa, ką galiu, kad tau nieko neatsitiktų, ir, kiek žinau, tau neblogėja, ar ne? Aš darau viską, ką galiu, bet galiu liautis dariusi tai, ką galiu, taigi prašau mane bent mažumėlę gerbti ir nesielgti su manimi taip, tarsi aš būčiau mėšlų mėšlas, kuris visada eina antroje vietoje po visų tų katinėlių, be kurių tu negali apsieiti.

Ir šįkart pati padeda ragelį. Aš esu priblokštas šitų žodžių, pasipylusių, nelyginant jie būtų kokios savaime suprantamos tiesos. Nauja baimė — drėgna ir šalta — mane persmelkia iki kaulų smegenų; klausimai be atsakymo. Vėl paskambinu Laurai, pasakau, kad nereikia taip į viską žiūrėti. Noriu sužinoti daugiau, bet ji tyli. „Ką tai reiškia: „aš darau viską, ką galiu, kad tau nieko neatsitiktų?" Ji nenori atsakyti. Mudu galėtume susitikti, sakau. Ji mėgaujasi pergale. „Gerai. Kada?"

— Šį vakarą?

— Jei nori.

— Tu ateini pas mane?

— Man regis, tu turi tik vieną lovą, tiesa? Samis miegos ant grindų?

— Jo gali nebūti, jis vėl susitikinėja su Mariana. Šiaip ar taip, yra sudedama kanapa, jis galės ant jos miegoti.

— Aš nenoriu eiti pas tave, man nepatinka tas butas, aš jame jaučiuosi nepatogiai.

— Būsiu pas tave puse devynių, ar gerai?

Laura apsigyveno buvusioje mano studijoje, ir aš, eidamas pas ją, jaučiuosi tarsi eičiau į savo namus. Sienos ir grindys turi mano esybės atspaudų: dulkės, kraujas, žodžiai; iki begalybės kartojami gestai, viliantis, kad jie taps ritualų pagrindu: akyse stovintys kūnai — mano ir kitų, įkalinti vonios veidrodyje; myžalai ir šūdai, išpilami į tualetinį indą tiksliai nustatytomis valandomis.

Aš esu jos viduj, dėl jos meilės man tapęs jai idealu,

o aplinkui ją — nelyginant keturios studijos sienos, subjaurotos visų praeities silpnybių ir ydų, kurių ji nepatyrė. Laura, grumdoma dviejų mano esybių.

Bet šią naktį, kaip ir visada, kai mudu mylimės, mano stangrus penis ir perverta jos vagina sujungia šias dvi mano esybės dalis, kuri, įsiskverbusi į Lauros pilvą, ieško jos sielos pačioje jos kūno gelmėje..

Saulė švytuliuoja ant Santa Marija Novelos aikštės plytelių Florencijoje. Atvykau į šį miestą susitikti su Omaru; jo filmas bus rodomas jaunųjų Europos kino menininkų festivalyje. Jis panorėjo, kad aš būčiau pakviestas; sako, kad aš parašiau filmo scenarijų kaip ir jis. Aplink, kone liesdami mane, skraido balandžiai; jų besiplakantys sparnai suguldo žolę apie fontaną. „Minervos" viešbučio langinės uždarytos. Mėlynas elektrinis autobusas švyti pieno baltumo šviesoje. Mažas vietnamietis bėga per paukščių, sutūpusių ant pievelės, jūrą. Jo tėvas, atsisėdęs ant akmeninio suolo, atsistoja ir eina prie jo. Jis paima jį, apkabina, jo amžius nenusakomas, sakytum koks paauglys; ant lygaus veido virš lūpos ūsų šešėlis — kaip vaiko.

Laura norėjo važiuoti su manimi. Aš apsimečiau nieko nežinąs. Traukinyje įsisvajojau apie meilės kelionę — tai būtų taip paprasta. Bet aš užmirštu savo mintis — jos man nepriklauso.

Kita aikštė. Ūsuotas žmogelis nori nufotografuoti savo kūdikį vežimėlyje. Jis vaikšto į priekį ir atgal tarp vežimėlio ir vietos, iš kurios nori fotografuoti. Pasodina kūdikį vežimėlyje, kalbina jį, rodo grimasas, bando jį prajuokinti, pataiso jam striukytę, pakelia gobtuvą. Pasiruošia fotofraguoti, bet dar nespragteli aparatu, vėl pradeda

šokinėti aplink, vėl eina į pirmykštę vietą, pagauna kūdikį į kadrą, bet mygtuko nepaspaudžia. Sakytum komiška scena iš nebylaus filmo. Galop žmogus atsineša didelį pripučiamą agurką, pastato jį tarp kūdikio kojų ir nueina stumdamas vežimėlį.

Keletas Omaro žodžių, ir gęsta šviesa, pasirodo pirmieji kadrai, paskutiniai, šviesos vėl užsidega, plojimai.

Naktį užbaigiame „Tenakse": angaras, pertvarkytas į naktinį klubą su videoekranais ir storais blizgančiais metalo vamzdžiais. Aš geriu stebėdamas šokančius vaikinus, susidrėkinusius plaukus vonių kriauklėse.

Išeinu su Džankarlu; jis atrodo visiškai nusilesęs. Ant užpakalinės automobilio sėdynės prie manęs prisispaudžia mergina, dirbanti festivalio organizavimo komitete. Ji vardu Ličija ir truputį panaši į Feiją Danavej; tyliai pagalvoju, kad išdulkinsiu ją, ir tuo pat metu prisimenu virusą: pasakyti jai ar nepasakyti, nieko nesiaiškinus užsimauti gumelę, įeiti į ją, bet susilaikyti nuo išsiliejimo? Viskas pernelyg sudėtinga, aš noriu miego, be to, per daug išgėriau.

Tiesus priemiesčių prospektas, purvini pastatai, durys. Džankarlas sako: „Štai čia aš gyvenu". Bute keletas merginų, įskaitant ir vieną, ką tik grįžusią iš Niujorko. Ateina kažkoks tipas. Ličija jam meilinasi: tai Paolos, kurios čia nėra, vaikinas. Jiedu abu studijuoja dvidešimtojo amžiaus amerikiečių literatūrą. Tipas rašo disertaciją apie amerikiečių rašytoją egzistencialistą, kurio pavardę čia pat užmirštu. Jis atsineša „Kritikos anatomiją", kurią vadina savo mėgstamiausia knyga.

Mudu sulendam po šaltom ir drėgnom paklodėm į seną lakuoto medžio lovą. Ličija vis dar su kelnaitėmis ir megztiniu. Aš užsiropščiu ant jos, bet man nesukietėja, paglamonėju jos krūtis ir užmiegu padėjęs galvą jai ant

pilvo. Po kiek laiko pabundu, pasitraukiu nuo jos ir vėl užmiegu.

Ličija išlipa iš lovos anksčiau už mane: ji turi darbo festivalyje. Aš einu į virtuvę, ir Džankarlas man įpila į puoduką kavos. Vaškytinė staltiesė, sena viryklė, skardinis kavinukas, sutrūkinėję lubų dažai; aš esu Florencijoje ir sykiu kitose kaip du vandens lašai panašiose virtuvėse: Lilyje, angliakasių gyvenvietėje, kur gyvenau vienerius metus; Briuselyje, prie Zoologijos sodo, bute, kur gyvenau, kol buvo sukamas trumpametražis filmas, o aš buvau operatoriaus asistentas.

Purškiant smulkiam lietui, žingsniuoju miesto centro link. Kioskų vitrinose — pirmieji laikraščių puslapiai su didžiulėmis antraštėmis apie ŽIV Toskanos rajone. Susirandu viešbutyje Omarą. Jis nusprendė važiuoti į Romą pasimatyti su meiluže; šiąnakt ją pamylės, o rytoj jiedu nuvyks į Ostiją fotografuotis. Jis siūlo ir man važiuoti. Aš atsisakau. Grįžtu į Paryžių.

Laura manęs laukia stotyje. Ji laiko rankoje kažkokį kailinį gniužulą. Aš klausiu: „Kas čia?"

— Morisas.

— Malonu tave matyti, Morisai.

Aš jam paglostau nosikę, ir jis rangosi kaip tik išgali. Ant jo pakaušio plaukai stovi piestu — tarsi panko; jis taip panašus į šunį, kaip iguanodonas buvo panašus į dinozaurą.

Aš klausiu:

— O kokios jis veislės?

— Labó.

— Tu turi galvoje — laboratorinis gyvulys?

— Labo yra Pirėnų aviganis, kvaily!

Mūsų lyčių kvapas, mūsų išrėkti orgazmai: Morisas tupi prie lovos kojų ir dalyvauja pirmuosiuose lytinio auklėjimo kursuose. Jis žiūri į mus apvaliom juodom akim. Šviesa, atsispindinti nuo vonios sienų, oranžinė. Aš šluostausi frotiniu rankšluosčiu. Laura stovi vonioje nukreipusi dušo srovę į gaktą. Ji sako: „Kai tu buvai Florencijoje, čia buvo užsukęs Samis".

— Neįtikėtina, jūs abu sakote, kad negalite pakęsti vienas kito, o kai aš kur išvažiuoju, susitikinėjate!

Mirė Brionas. Aš nenuėjau į laidotuves. Ne todėl, kad kitų žmonių mirtis man primena, kad ir aš galiu greitai mirti, bet dėl to, kad tarp mūsų kažkas buvo: Ivanas, pristatęs mane Brionui, nepanorėjo, kad su juo artimai susidraugaučiau. Uždrausta medžioklė: negali susidraugauti su legenda per keletą valandų.

Brionas buvo Tanžeras, Keruakas, Barou, svajonių mašina, kaligrafinė tapyba, „Ryjanti dykra". Užgesęs pasaulis, kuris mane pakeitė ir kurį jis išgyveno. Ivanas tarnavo mitui, bet ar jis buvo už mane nuoširdesnis? Argi jis nesitikėjo, kad mitas jam pasitarnaus? Aš kaip paprastai nepasidaviau; Briono žodžiai man suteikė keletą išskirtinių akimirkų.

Aš iš tikrųjų mylėjau senąjį džentelmeną, kuris kiaurą dieną gerdavo „Four Roses" vyną ir rūkydavo opiumą. Gaubiamosios žarnos vėžys, dirbtinė išeinamoji anga, išmatų krepšys po nepriekaištingai baltais marškiniais. Septyniasdešimtmetis Brionas užlipo į Bastilijos teatro sceną dainuoti roko. Aš jį filmavau.

Paskui tas išmatų maišas buvo pakeistas kita sistema, pagal kurią jis turėdavo apsiplauti kas trys dienos. Tai pakeitė jo gyvenimą. Bet jis negalėjo nei dulkinti, nei būti dulkinamas. Tada atėjo laikas operacijai: du gydytojai, vienas priekyje, kitas užpakalyje, spaudžia kits ki-

tam ranką jo pilve; brangiai kainuojantis rankų paspaudimas.

Beveik prieš ketverius metus mudu užkandžiavome netoli Bobūro. Šnekučiavomės apie ligonines ir operacijas. Gražia angliška tartimi Brionas postringavo: „Aš turiu draugą gydytoją, kuris pataria beviltiškai vėžiu sergantiems ligoniams perpildinėti sau litrų litrus šviežio kraujo; tokiu būdu galima ištempti aštuonis ar dešimt mėnesių... Bet jie neklauso; jie važinėja skersai išilgai po pasaulį,— Amerika, Pietų Afrika, Australija, Paryžius, Londonas, Viena, Ciūrichas, Tokijas,— susitikinėja su visokiais įmanomais ir įsivaizduojamais vėžio gydymo šarlatanais, kurie nieko jiems nepadaro, ir jie po trijų mėnesių numiršta siaubingose kančiose..."

Hamburgeriai, kepsniai, kokakola, įremtas į mane šviesių akių, žvilgsnis ieškantis mano silpnos vietos ir norintis išsiaiškinti, ar aš bandžiau įšokti į važiuojantį traukinį... Jis dar pasakė: „Žinai, anglų ligoninėse jūs gaunate to, ką jie vadina Bromptono kokteiliu, tai yra heroino, kokaino ir morfijaus mišinio su truputuku džino, kad tu galėtum iškeliauti tyliai ir kad tavo kelionė būtų švelni, tarsi aksominė. Jie padeda tą mišinį ant naktinio staliuko, ligonis gali pasirinkti — gerti ar negerti... Tas, kuris negeria, išjungiamas!.. Per Kalėdas ligoninė būna pilna tyliai mirštančių senų moterų ir agonijoje gargaliuojančių vyrų. Per Velykas prabundate vieną gražų rytą ir pamatote, kad esate vienintelis gyvas padaras, vienintelis, išsigelbėjęs nuo prieššventinės valymo operacijos... Kaip tik tada Maikas įėjo į mano kambarį ir pasakė „The name of the game is: to survive!" Po trijų savaičių Maikas mirė nuo skrandžio vėžio!...

Pykstu ant savęs, kam nenuėjau į Briono laidotuves.

---

[8] Žaidimas vadinasi taip: išgyventi! *(Angl.)*

Aš esu trapus, svyruojantis, leidžiuosi į kompromisus. Aš prarandu įniršį, bendraudamas su Paryžiaus pseudomenininkais.

Mes — mano namuose. Samis žiūri televizorių, Laura vaikštinėja aplinkui. Morisas myža ant grindų. Lova tebėra viena, Samio kambarys užverstas kartoninėmis dėžėmis. Aš paduodu Laurai raudoną plastikinį kibirą ir plaušinę šluotą, kad išvalytų Moriso myžalus. Dusdamas sakau: „Aš noriu vaikino!" Laura išskleidžia sofą-lovą svetainėje: „Dulkinkis su kuo nori, o aš miegosiu čia!"

Samis priverstas rinktis: mano lova arba sofa-lova su Laura. Aišku, jis renkasi Laurą. Jiedu susiglaudžia, mažumėlę pasiglosto. Jis paliečia jai putę, ji jam — penį.

Jis nori, kad ji nusimautų kelnaites, bet Laura nesutinka. Jeigu Samis mano, kad tokiu būdu Laura tarsi sako, jog nenori eiti toliau, jis klysta: Laura dievina mylėtis su kelnaitėmis.

Pabundu siaubingai nusiteikęs. Samis ir Laura tebeguli lovoje; Morisas primyžo ir prikakojo ant svetainės kilimo. Aš purtau Laurą, ji atsimerkia. „Jei tu neprieštarauji, norėčiau, kad atsikeltum ir iššluostytum, ką pridergė tavo numylėtinis — tikras malonumas pusryčiauti su tuo kakiu!"

Samis niurna ir išlenda iš po paklodžių. Tada padaro tokį virtuozišką kekšės numerį: nuogas, su pasistojusiu gaidžiu išsilenkia, prisiliečia prie manęs ir eina į mano kambarį kraipydamas šlaunis. Aš žiūriu į jo užpakalį, ir Laura sugauna mano žvilgsnį; jei galėtų, išnuodytų dujomis visus planetos pederastus.

Samis vėl atsigulė į mano lovą. Aš išsitiesiu šalia jo, uždedu kairę ranką jam ant pečių. Laura gręžia skudurą į kriauklę.

Vandens šniokštimas liovėsi. Laura pastumia mano kam-

bario duris; ji laiko Morisą ant rankų ir tyliai raudodama šnibžda: „Tai pernelyg šlykštu..." Jos veidas išnyksta iš akiračio.

Randu ją prie įėjimo sklaidančią mano adresų knygutę. Ji nusviedžia ją ant grindų, užsitempia striukę. Trinkteli lauko durys.

Grįžtu į savo kambarį. Suspaudžiu Samio kūną glėbyje. Nė menkiausio atsakomojo judesio. Jis guli kaip pagalys. Laikau apkabinęs šiltos mėsos statulą.

Man skambina Kerola. Pasakoja, kad jai paskambinusi Laura ir kad jos plepėjusios dvi valandas; štai kam Laura vartė mano užrašų knygutę. Kerola sako: „Ji norėjo su manim susitikti, bet aš atsisakiau. Ar radai naują klausytoją? Kokių naujų padarų? Kitų įkvėpimo šaltinių? O man gaila gaišti laiką, aš palieku jums grožinę literatūrą. Tik nesusigalvok man skambinti, aš neturiu jokio noro tavęs matyti".

Vos tik padėjau ragelį, vėl sučirškė telefonas; tai Laura. Ji sako tik ką kalbėjusi su Kerola: „Tu jau pavarei po velnių dvi pupytes. Žinai, tu darai žmones nelaimingus, ar nereikėtų tau pasiimti virvę ir pasikarti?.. O aš neketinu sėdėti užsičiaupus ir kentėti. Aš ne Kerola!"

Samis nusipirko lovą, susitvarkė savo kambarį ir miega jame. Aš spoksau į lubas, jau išaušę ir pro suvyniojamų užuolaidų loteles skverbiasi šviesa. Aš nesumerkiau akių: mano kraujyje ištirpęs gramas kokaino. Nebeturiu nei raminamųjų, nei migdomųjų.

Klibikščiuoju į vaistinę, baltas dangus žlibina man akis. Nusiperku dolsomo, jis parduodamas be recepto. Praryju keturias tabletes su puodeliu arbatos. Suskamba telefonas. Atsakiklis įjungtas, ir aš nekeliu ragelio. Pagarsinu: Lauros balsas. Ji kalba tonu, kurio niekad anks-

čiau nesu girdėjęs. Aš klausausi apdujęs nuo narkotikų.

„Aš apsisprendžiau... Pirma, tu išsikraustysi iš buto, antra, tu peržegnosi Samį, trečia, tu niekad daugiau savo gyvenime nė viena akim nenorėsi pažiūrėti į vaikiną, ketvirta, aš tave palieku ir, penkta, tu liksi vienas, visai vienas... Žodžiu, moralas toksai: aš daugiau tau nelinkiu sėkmės... *Pypt*".

Nusirengiu vonioje ir apžiūrinėju odą veidrodyje, visas matomas savo kūno vietas. Ieškau kitų rausvų spuogų ir aptinku dar vieną ant kairės rankos trigalvio raumens. Tas, ant kairės rankos, dar padidėjo, pasidarė tamsiai violetinis. Atsigulu, milteliai pradeda veikti, ir aš užmiegu.

Kol miegojau, Samis išėjo į darbą, o Laura be perstogės skambino. Pabudęs pamačiau, kad raudoni skaitiklio skaičiai rodo vienuolika skambučių. Klausausi:

„Aš pamiršau pridurti dar vieną dalyką — visa tai galima išspręsti, bet, brangusis, reikia, kad sprendimo būdą rastum tu pats... Ir jau verčiau rask jį — savo labui... *Pypt*".

„Po teisybei gaila, kad tu iš tikro gadini sau gyvenimą. Tu šito nesupranti, tu gadini ne tik šitą akimirką, bet ir savo būsimąjį gyvenimą, nes tai liks su tavimi... Tu manęs nebeturėsi, bet neturėsi ir nieko kito, nes daugiau niekas nenorės turėti su tavim reikalų... Tu šito nesupranti. Tai tavo nuopuolis, ir tu pats jo norėjai... *Pypt*".

„Ir paskutinis dalykas; tu mane skaudini todėl, kad daraisi negražus, tikrai — tu sensti, žodžiu, daraisi bjaurus, na ir dar — tu daraisi... nė nežinau, kaip pasakyti... silpnas! neįdomus... Gal tu toks pasidarei, kad aš tavęs nebemyliu? Manau, kad aš laimėjau. Kodėl nesigini?.. *Pypt*".

„Kokia aš vis dėlto žiauri iš ankstaus ryto! Aš neapkenčiu lemties. O jeigu po aštuonių mėnesių prie to priėjom, vadinasi, tu iš tikro prikrėtei velnių. Tu esi pedukas ir visada juo liksi. Nešiosies tai su savim visą gyvenimą, iki mirties. Penkiasdešimties metų, jei dar būsi gyvas, pasidarysi susenęs pederastas. Žmonėms neskirta taip gyventi, kaip tu gyveni, o jeigu jie taip gyvena, jiems atsitinka daug dalykų... aš nė nežinau... Pasaulis yra taip sutvarkytas, kad tie, kurie viską niekina ir griauna, būna nubausti. O kas juos nubaudžia? Tokie žmonės kaip aš arba ligos, arba daug kas... O tu lendi į tą mėšlą, tu vis dar nieko nesupranti, tai labai liūdna, ir juo mažiau tu suprasi, juo greičiau mirsi. O tu viską tik blogini: iš tos žinutės, kurią įrašei į automatinį atsakiklį, atrodo, tarsi tu gyventum su vaikinu... *Pypt*".

„Aš viliuosi, kad tu esi čia ir gali tiesiai pasinaudoti tuo, ką aš tau sakau. Bet privalai sau pasakyti, kad niekas neįvyksta atsitiktinai... Ir tu dabar esi ten, kur esi, todėl, kad taip turėjo įvykti... Tai tavo nuopuolis!.. *Pypt*".

„Visa, ką aš čia darau, darau dėl to, kad iš tikro nekenčiu gėjų, aš jų nekenčiu, nekenčiu, nekenčiu!.. *Pypt*".

„Jeigu tu esi namuose, privalai atsakyti, tau tik išeis į naudą. Tikriausiai tau iki šiol visai neblogai sekėsi, bet tavo laimė greitai baigsis, labai greitai, labai labai greitai... Taip ir turi būti!.. Tu užsisklęsi savyje, nesiginsi, bet tai tau nepadės. Gerai pasižiūrėk, gal tu jau miręs!.. Gerai, jei neatsakai, laikau, kad esi iš tikrųjų numirėlis... Tu matai, kaip yra siaubinga stumti žmones į piktumą, bet tu turi tokią dievo dovaną... Taigi ką tu veiki?.. Ar dabar, šią valandą, dulkiniesi? Su kokiu nors gražuoliu, ar ne? Tu esi tikras šlykštynė! Hm! Per daug rizikuoji savo gyvybe, loši iš savo gyvenimo, bet tu niekad nelaimėsi... Nelaimėsi!.. *Pypt*".

Dabar Lauros balsas aukštas, kaip mažos mergaitės: „Alio, alio, tai Kerola, alio... alio; klausyk, aš noriu tave pačiulpti... alio... cha cha cha!.. alio alio!.. *Pypt*".
„Alio alio, tai gyvybės lošimas... Jūsų likimas yra jūsų rankose, brangusis... Tu gali rinktis: arba laimi gyvenimą, arba mirties bedugnę, tau spręsti... Galiu pasakyti tik tiek: mirtis yra tavo veide, tad paskubėk, labai paskubėk, nes aš labai bijau to, ką darau... labai labai bijau... Ir nemanyk, kad tai šantažas; aš gi matau mirties šešėlį tavo veide... Paaiškinsiu viską apie tave, nes tai labai esminis dalykas, o aš nesu abejinga tavo nuopuoliui, nes jis sąlygoja mano nuopuolį... *Pypt*".

Po narkotikų nakties telefonų skambučiai yra dar vienas narkotikas: virš miesto, iš vienos apygardos į kitą skrendantys žodžiai, šaižūs pypsėjimai pasibaigus skambučiui, grasinimai. O kas, jei Laura teisi? Ji drįsta man sakyti tai, ko niekas nesakė. Mano draugai man pataikauja, jie ramina mane, o ji mato mano silpnybes ir teškia tarsi spjūvį man į veidą. Aš ją išdaviau: ji tikėjo meile, pirmąja savo gyvenimo meile, o aš ieškojau vien atpirkimo, atvangos ir saugumo akimirkų.

Aš skęstu. Aš nešuosi mirtį, ir ji slegia man pečius. Išgeriu puodelį arbatos. Skambinu; ilgai kalbuosi telefonu su bet kuo. Paskui su motina. Ji neatpažįsta mano balso. Sakau, kad noriu pabėgti iš savo buto ir nuo šio telefono; nuo telefono, kuris sprendžia, ar man gyventi, ar mirti, kuris praneša apie ligos padarytus nuostolius, apie viruso dauginimąsi. Man bloga, aš slystu nuo kriaušio. Laura tai žino, ji man tai pasakė; ji pagrasino leisianti man pargriūti. O jei iš tikro taip padarytų? Motina klausosi. „Kas klausosi manęs?— klausiu aš.— Ar tu klausaisi?"

— Ateik su mumis papietauti, oras bus tau tik į naudą, ir tu galėsi galvoti apie ką kita.

Baltas asfalto kaspinas; saulė išdžiovino druską, išbarstytą ant kelių, kad ištirptų sniegas. Man skauda akys, aš užsidedu Viuarnė akinius. Kaip paprastai, važiuoju labai greitai; tai kova su laiku. Posūkiuose užpakaliniai mano „Alfos" ratai čiuožia, kai leidžiuosi keliu per Fos Repoz mišką. Tarp medžių kamienų žemė lygi ir balta. Prieš dvidešimt metų žaisdavau šiuose miškuose su Viljamu. Sykį, kai mudu buvome atrėmę savo dviračius prie medžių, prisiartino kažkoks vaikinas; jam tikriausiai buvo aštuoniolika ar devyniolika metų, bet mums jis atrodė beamžis. Jis buvo švelnus, papasakojo, kad jo tėvas siuva trumpikes Pti Bato. Jis norėjo sužinoti, kokios rūšies trumpikes mes dėvime. Ar negalėtume jam pasakyti? Taip, žinoma, bet mes nežinojome. Reikėjo pasižiūrėti į etiketes: vaikinas atsagstė mūsų antukus ir nuleido žemyn mūsų kelnes ir trumpikes, kad pamatytų firmos ženklą. Aš nešiojau „Eminencijos" trumpikes.

Bet apie ką kalbėti? Apsimesti, kad laukiu gražių, nuo visa ko išvaduojančių įvykių, gyvenimo meno kūrinių? Kadaise mano motina buvo labai graži moteris. Šešiasdešimt šešerių metų ji dar buvo „labai patraukli"; bet kam? Kokiai publikai, kokiai meilei, kokiam vidiniam poreikiui?

Didelis namas tuščias. Tuščias kaip visuomet, nuo tada, kai buvo pastatytas, nuo pat mano vaikystės. Ir vis dėlto motina mane priima nuoširdžiai. Tai tuščias nuoširdumas, susirūpinęs linksmumas.

— Na, tai kuo tave užbūrė toji mergina, kad esi toks nusiminęs?— klausia motina.

— Ar tu norėtum, kad draugaučiau su vaikinu?

— Tai ne mano reikalas. Mes visada tau duodavome laisvę.

Šiaip ar taip, proto žemė yra tikriausiai plokščia kaip ir visas senovės geografų pasaulis; jo centre ne Jeruzalė, o Laura, mano meilė, virusas, susipynusios gijos, kurios taip sieja mane su gyvenimu; o aplinkui — terrae incognitae: tamsios ydos, pavogtos saulės, bergždžios viltys.

Aš pabėgau iš savo buto, žinodamas, kad nebūsiu namie vos tik keletą valandų, kad atidarysiu duris, kad pulsiu prie atsakiklio skaityti raudonų skaitmenų ir klausyti balso, kuris nulems neapykantą ar meilę, ramybę ar audrą: mano asmeninę meteorologiją.

Kol pietavau su motina, Laura paskambino dešimt kartų. Aš atsisėdu ir klausausi; ji pamėgdžioja rimtą berniokišką balsą:

„Alio alio, jau valanda, kaip linija užimta!.. *Pypt*".

Paskui jau normalus balsas:

„Alio, atsiliepk, jei esi čia, nes aš iš tikrųjų noriu nusiraminti, aš ką tik kalbėjausi su tavo motina, ji pasakė, kad tu pietausi pas ją, taigi tu tikriausiai dar čia, jeigu nesi pas ją... Būk malonus, atsiliepk... Alio!.. *Pypt*".

„Alio, atsiliepk, man iš tikrųjų toks įspūdis, kad tu miręs, aš pradedu nerimauti, taip greitai neturėjo to atsitikti. Gerai, aš paskambinsiu tavo motinai ir pasakysiu jai, kad tu mirei, galbūt tas ją pradžiugins... Alio!.. Alio, alio alio? Alio alio, alio alio? Taigi kas pietauja pas ką ir kas nepietauja pas ką?.. Gal tu parsivedei tą kinietuką iš savo Belvilio restorano, ar kokį galą?.. Kad tik jis nebūtų perpjovęs tau gerklės... Ką gi, tu perpjauta gerkle!.. gatvės pedo... Atsiliepk, tai tavo labui. Mes nekalbėsime visą valandą telefonu, jei tai tave taip gąsdina. Bet ne, tai neturi tavęs gasdinti, būk atsargus, prašau tave žiūrėk išplėtęs akis, šiuo metu vyksta labai

keisti dalykai, o tu neteisingam kelyje. Tu iš tikro blogam kelyje... Tai mane žudo, kai aš galvoju, kad yra tokių žmonių kaip tu, tokių silpnų, tokių nieko nevertų. Bet tu nelaimėsi. Jei nori dirbti, tau nieko neišeis, tik mėšlas... Šiaip ar taip, aš manau, kad tu jau viską pasakei: nufilmavai keletą filmų, parašei scenarijų... Daugiau tu nebeturi ko veikti, nes, atleisk man, apie pederastų masturbacijas nėra ko daug kalbėti... Taigi tu man atsakai taip arba eik kakot, nes man kyla pyktis, jis kyla, kyla ir man skaudu dėl tavęs, aš noriu verkti. Aš nenoriu būti tau pikta, tu man sukeli gailestį, tu esi silpnas, ir aš galiu tuo silpnumu pasinaudoti. Tu niekam negali pažiūrėti į akis, be savo darbo, žinoma, ir tai yra nulis... Juo rečiau tu atsakinėji, juo esi silpnesnis!.. *Pypt*".

„Blogiausia, kad kol tu neatsakysi, aš tau skambinsiu ir skambinsiu, todėl tavo linija bus užimta visą dieną, visą visą naktį, rytoj, poryt, tol, kol tavęs nepagausiu, taigi jei net Skorčezė ar Metras Godvinas norės paskambinti ir pasiūlyti dirbti su jais, labai gaila! Pasiklausyk dar sykį mano pirmojo skambučio, viskas bus taip, kaip tau sakiau. Tu nustebsi, kai tai atsitiks. Tu esi... ištižėlis, mano mielas bičiuli... pabusk, pabusk ir ginkis. Juo tu abejingesnis, juo aš esu piktesnė, tai natūralu... Užvakar tu atėjai pas mane, bet verčiau nebūtum atėjęs, nes buvai toks pasigailėtinas, visiškas begālis ką nors daryti. Tu pažadinai mano neapykantą. Bet, šiaip ar taip, tau galas, kad ir ką darytum: arba tu nusprogsi po pusės metų, arba tau teks gyventi pragarišką gyvenimą, nes aš tau jį padarysiu pragarišką. Arba tu renkiesi taiką ir ramybę, tai yra meilę, brangusis, meilę didžiąja M, ir tu pamatysi, kad viskas eisis kuo puikiausiai — tavo darbas, tavo sveikata, viskas... *Pypt*".

Balsas nutrūksta, tampa kone rauda: „Maldauju, atsiliepk, tu gąsdini mane... Aš bijau, o tavęs nėra čionai,

tu nenori būti čia... Nepalik manęs išsigandusios, neversk manęs būti piktos... Neversk... *Pypt*".

Dabar ji rėkte rėkia: „Aš ateisiu ir uždegsiu šitą tavo butą ir supleškinsiu visus butus, kur tik gyvensi su Samiu... Bet, mėšle, tu iš tikro nori nusprogti!.. Tu esi niekšelis... niekšelis... pederastiška kekšė, atsiliepk, nes prisiekiu tau, kad aš viską ištaškysiu, ištaškysiu, ištaškysiu! Tik palauk!.. Ar tu tikrai nori, kad aš imčiausi žmonių, kuriuos tu myli? Tu mirsi ne vienas. Aš visur sėsiu blogį, visur aplink tave, tavo visa šeima gaus galą, todėl aš tave maldauju, atsiliepk, atsiliepk, sustabdyk visa tai, nes darosi siaubinga... atsiliepk... atsiliepk... nes aš jau nebesu aš... *Pypt*".

„Ar tu kada nors girdėjai apie pragaro ugnį?.. *Pypt*".

Vakarieniauju su Samiu „Pančo Viljoje", Romenvialio gatvėje; meksikiečių alus, *tacos, enchiladas* ir meskalis[9]. Restoranas keturių metrų ilgio ir dviejų pločio; tiesiog bufetas, aukštos kėdutės, rusvi padažai ir raudonos pupos skardiniuose induose, uždengtuose aliumine folija ir verdančiuose ant elektrinių plytelių. Nedidukė moteriškė labai čaižiu balsu bruzdenasi už prekystalio. Ji pakeičia sukežusio grotuvo kasetę, ir Šavelo Vargaso daina nuneša mane į miestus keistais pavadinimais — Oaksaka, Durangas, kur tiesiai į pakaušį spigina saulė, kur baltos dulkės ir 45-ojo numerio koltas, paslėptas po mano priegalviu „El Paso" viešbučio kambaryje.

Tai vis ta pati universali daina, nesvarbu, kas dainuotų: Edita Piaf, Umas Kalsumas — kaip tango ar flamenkas; skausmo ir nostalgijos žodžiai, išplėšti iš kasdienybės, bet

---

[9] Užkandžiai, austrės su pipirais, agavos degtinė *(isp.)*.

tokie skaistūs ir kiaurai perveriantys, kad, regis, yra kone šventi. Kančia nėra neviltis. Šitų dainų muzika neša žmones į priekį, pripildo juos gyvybinių jėgų.

Mes grįžtame, ir viskas man atrodo taip įprasta: gyventi su Samiu, vakarieniauti su juo, eiti miegoti, glamonėtis, mylėtis. Bet Samiui dvidešimt metų, jis nepripažįsta jokių įstatymų; jis nieko nepriima šiaip sau, be įrodymų. Aš esu elgeta, aš elgetauju naktų, glamonių, matinės ir švelnios jo odos. Naktis po nakties vis patenku į spąstus, kurių norėjau bet kokia kaina išvengti.

— Jeigu nori, kad mudu miegotume kartu,— sako Samis,— ateik į mano lovą.

Skamba telefonas: tai Lauros motina, ji rėkia beveik isteriškai:

— Tik tu vienas gali ką nors padaryti. Ji grįžo pas mane, ji nemiega, visą laiką verkia, šaukia, vemia, daužo indus į sienas, aš daugiau negaliu, aš turiu dirbti, aš negaliu praleisti visą dieną nenuleisdama nuo jos akių, ji sako, kad užtektų vieno tavo žodžio, ir ji pasijustų geriau.

— Aš irgi turiu darbo, ir mane tiesiog vimdo, kad mano telefono linija užimta, visą laiką ir kiekvieną vakarą, kai grįžtu namo, randu įrašytus keturiasdešimt Lauros skambučių.

— Tada išsiskirkit, pasakyk jai, kad tai baigta visiems laikams.

Girdžiu prislopintą Lauros šauksmą: „Ne, nutilk!" Ji išplėšia ragelį iš motinos rankų: „Ne, nebaigta, pasakyk man, kad nebaigta!"

— Aš nieko nesakiau, tai pasakė tavo motina.

Dabar neaiškiai girdžiu motinos balsą: „O kodėl tu draugauji ne su normaliu vaikinu, kuris myli merginas, o su peduku, kuris per dienų dienas leidžiasi arabų dul-

kinamas!" Aš staugiu: „Tai gal šita šoubizniška lederga mano, kad ji „normali?" Tai gal tu normali?"

Atsistoja Samis: „Eikit abudu šikt, po velnių, aš noriu miego!" Ir užtrenkia savo miegamojo duris.

Aš nenoriu, kad Samis užmigtų be manęs. Norėdamas sutrumpinti pokalbį, sutinku su Lauros pasiūlymu: mudu papietausime kartu su ja ir jos motina ir pabandysime ramiai pasišnekėti.

Laura manęs laukia Federbo gatvės kavinėje, kuri yra prie jos kino meno mokyklos. Kol stabdau autombilį, vienas jo ratas brūkšteli šaligatvio kraštą. Atidarau dureles. Laura išeina iš kavinės, pereina apsnigta gatve, artėja į mane.

Fobur Sent Antuanas, Bastilija, Rivoli gatvė. Mudu nesikalbame, mes tarsi netekę amo: per daug žodžių, tas miestas, tas sniegas, tie patys pasikartojantys gestai.

Susitinkame su Lauros motina Šatlė aikštės kavinėje. Bergždžia diskusija, nebaigti sakiniai.

— Tu matai, kad jis niekad nepasikeis,— sako ji.— Palik jį.

— O ko tu kišiesi? Aš jį myliu tokį, koks jis yra, aš tik noriu, kad jis mažumėlę pasistengtų... Ar tu gali pasistengti?

Aš nepraveriu burnos, tik žiūriu, kaip jos pjaunasi. Pokalbio tonas kaista, Laura įžeidžia motiną, ši atsistoja, numeta šimto frankų banknotą ant staliuko ir nueina bambėdama:

— Daugiau neateik pas mane ir neprašyk, kad aš ką nors padaryčiau dėl šito vaikino, aš turiu kitų darbų užuot gaišusi laiką ir klausydamasi jūsų pliauškalų.

Mudu užsisakome šokoladinių pyragaičių, bet jie vemtinai šlykštūs. Aš išgeriu du puodukus kavos ir pradedu drebėti. Mes išeinam. Lauke šviesiai pilka popietė, dan-

gus mums slegia kiaušus tarsi švininis dangtis, ir mudu nebežinome, ką daryti.

Samis niurzga: jo gyvenime nieko neatsitinka. Jis norėtų kažkokios išimties; jis galvoja apie tėvą, apie įsilaužimus. Aš sakau jam, kad reikia pasirinkti. Jį vemti verčia metro, kuriame praleidžia kiekvieną dieną po dvi valandas, kol nuvažiuoja į Šamano video penkioliktojoje apygardoje; jį tąso nuo tų tėviškų žmonių, kurie be skrupulų išnaudoja jį versdami dirbti po penkiolika valandų per dieną už menką atlyginimą; šlykštisi manimi sėdėdamas priešais, prie apskrito juodo stalo ir žiūrėdamas televizorių. Aš sakau: „Prieš metus tu dėliojai nuotraukas į dėžutes už du tūkstančius frankų per mėnesį!"

Retkarčiais jis susitinka su Seržu, ir šis jam kartoja: „Kodėl tu dirbi šitą vergišką darbą? Tu turi žvaigždės gyslelę ir jeigu iš tikrųjų labai norėtum, aš galėčiau tau padėti kuo nors tapti". Aš jį klausiu, ar jam dar vis teikia malonumo pakliūti į spąstus, kuriuos paspendžia ieškantys aukų pederastai. „Taip, taip, tu teisus",— sako jis tarsi nusikaltimo vietoj sugautas vaikas. Ir aš pats vos nesusivemiu vaidindamas išminčių: „Po velnių, aš gi nesu tavo tėvas!"

Samis išeina. Jis pasitrainios Lapo ar Roketės gatvėmis, prisigers iki žemės graibymo meskalio pas „Zorą", grįš su suplėšytais drabužiais ir panosėje pridžiūvusiu krauju, išsivems į kriauklę vonioje, pažadins mane vidury nakties, atsiguls į mano lovą ir užmigs knarkdamas. Ryte, kai sučirkš žadintuvas, aš turėsiu jam pakartoti dešimt sykių: „Sami, kelkis, pavėluosi!"— kad jis išsiropštų iš lovos.

Aš grįžtu vėlai. Samis skutimosi peiliuku ant veidrodžio smulkina kokainą. Jo akys blizga. Jis buvo pas kirpėją

ir nusiskuto plaukus iš abiejų pusių, palikęs ilgesnius tik ant pakaušio. Bučiuodamas mane klausia: „Ar tave kas pačiulpė automobilių stovėjimo aikštelėje?"

— Aš vakarieniavau su Bertranu.

Jis susuka dvi cigaretes, patraukia vieną ir atkiša man šiaudelį, aš įtraukiu kokaino. Jis sako:

— O aš vėl buvau pas Andrė... Buvo visai neblogai!

Paprašau papasakoti smulkiau, kiek merginų išdulkino, ar aptalžė poną Andrė. Jis nenori nieko pasakoti. Sekioja paskui mane, prisiglaudžia visu kūnu man prie šlaunų, aš jaučiu, kaip jo gaidys stangrėja. Jis stumia mane į mano miegamąjį. „Aš noriu tave dulkint, maukis kelnes!"

Aš nuogas, atsagstau jam kanapines kelnes, nusitraukiu trumpikes. Atsiklaupiu keturiomis ant lovos, ištiesiu nugarą, įtempiu rankas, delnus padėjęs ant čiužinio, kalės poza. Samis užpakalyje manęs, jis prisispjauna į delną ir sudrėkina penį seilėmis; aš prisispjaunu į delną ir sudrėkinu išangę. Jau dveji metai, kaip niekas manęs nedulkino. Paskutinį kartą tai darė Kaderas El Esname nuniokoto miesto griuvėsiuose. Aš sakau:

— Užsimauk gumelę.

— Neturiu.

— Eik ir pasiim vieną vonioje.

— Ne.

— Ar tu žinai, ką darai?

— Jau sakiau tau: nenoriu.

Po užmerktų akių vokais tvyksteli baltas žaibas. Šis vaikinas pamišęs. Jis myli mane. O gal jis myli riziką, gal jį šaukia tuštuma, gal jis spjauna į riziką?

Aš šaukiu iš malonumo. Aš esu patelė. Atsisuku ir pamatau pramerktas jo akis. Sugriebiu jo pečius, paskui strėnas, ir traukiu jo kūną kuo giliau į save. Aš masturbuojuosi. Mudu išsiliejame.

Aš turiu sutikti Laurą vėlią popietę Ženevos aerouoste. Ji įlipo į traukinį, ir aš pasivijau ją lėktuvu; aš negalėjau išvažiuoti iš Paryžiaus šį rytą. Laukiu jos apie valandą Prancūzijos pusėje, o ji yra Šveicarijos pusėje.

Ji man sako, kad vos nepavėlavo į traukinį. Taksi, kurį buvo užsakiusi, neatvažiavo. Šeštą valandą ryto su kelionės krepšiu. Ji klaidžiojo Isi le Mulino prospektais vedžiodamasi Morisą už pavadėlio. Ji važiavo autostopu, ir vienas tipas ją pavėžėjo iki Lijono stoties.

Autobusas rieda į Avorjazą, kur keletas režisierių ir žurnalistų suka filmą vietinėje televizijos stotyje, kuri rodys programą žiemos sezono metu. Aš buvau paprašytas pasirūpinti aikštelės, kur bus filmuojami interviu, žinios ir žaidimai, apšvietimu. Chaimė buvo pasamdytas prižiūrėti aikštelės, ir jis paminėjo mano pavardę. Aš turiu pakeisti operatorių, kuris buvo atleistas po dviejų dienų.

Aš norėčiau vėl išgyventi tą įspūdį, kurį patyriau susitikęs su Laura: norėčiau vėl jaustis gerai su mergina, su moterimi, su moteriškumo įvaizdžiu, kuris skyrėsi nuo to, kurį Kerola paliko ir kuris buvo visas suaustas iš dejonių, liūdesio ir fizinio nerangumo. Aš pamaniau, kad mums reikėtų išvažiuoti iš Paryžiaus. Autobuse mudu glamonėjomės, bet juo arčiau Avorjazas, juo Laura man regis tolimesnė; ji susigūžusi savyje, darosi perregima. Mes patenkame į kamščius. Užslenka sutemos.

Slidinėjimo lynas kyla į kurortą. Rogės, traukiamos arklio, vinguriuojančiu keliu tarp pastatų, prismaigstytų sniege tarsi pigių erdvėlaivių, ištiktų katastrofos ir nusileidusių ant žemės, atvežiną mus ir išlaipina priešais televizijos studijas. Aš nešu kelionės krepšius. Laura laiko Morisą ant rankų; ji padeda jį ant šviežio sniego, jis nugrimzta į jį, verčiasi kūliais.

Einu į aikštelę. Chaimė jau čia, jis truputį nustebęs

žiūri į Laurą. Jis sako, kad režisierius užmiršo mums rezervuoti studiją ir kad jis man paskolinsiąs savąją. Pats miegosiąs pas savo draugę, jau turįs jų dvi ir jam atrodo, kad vieną jau beįsimylįs. Ir paaiškina: „Kita dulkinimuisi. Ganėtinai miela kekšiukė".

Formika, plastikas, žalia ir balta studija tarp pigių municipalinių namų, pastatytų sniegynuose; Morisas kakoja ant laikraščio vonioje; vakarieniaujam restorane su Chaime — valgom ant karšto šiferio keptą mėsą.

Niūri naktis, nors sniego audra nuštrichuota žibintų šviesų aureolėmis. Tačiau mes mylimės, ir tai gerai, tarsi egzistuotų kažkoks nenuneigiamas malonumo principas, kurio šaltinis yra kažkur už mūsų.

Kitą rytą einu dirbti į aikštelę. Apie vidurdienį mane susiieško Laura. Mes patraukiam nuomotis batų ir slidžių. Saulė balta; Didjė, aikštelės elektrikas, palydi mus iki trasų. Mudu šliuožiame per greit, ir Laura sustoja tarsi paralyžiuota vidury trasos. Aš atsigręžiu, pasižiūriu aukštyn į kalvą ir matau ją, mažytę ir tamsią, stovinčią šviesos fone. Palaukiame jos kavinėje kalvos papėdėje. Įniršusi ji įmerkia lūpas į puoduką su šokoladu. Aš einu dirbti į aikštelę, ji vaikštinėja su Morisu. Vėl susitinku ją žalioje ir baltoje studijoje.

Vakare, bufete, suorganizuotame televizijos studijos, mane bando užpainioti mergina; ji grimuotoja. Mudu su Laura neišsiduodame nei žodžiu, nei judesiu, tik retkarčiais persimetame žvilgsniu, ir mergina nesupranta, kad mes kartu. Ji prilimpa prie manęs. Morisas žaidžia su jos sesers jorkšyru. Laura svaido žaibus ir perkūnus, kužda man į ausį: „Jodvi viena už kitą vulgaresnės!", staiga prieina prie grimuotojos ir ima kažką tyliai kalbėti. Po to pradeda jai glostyti ranką ir skruostą. Išsigandusi mergina pamano, kad Laura lesbijietė. Mergina pasišalina išsitempdama ir seserį.

Telefonistė man pasako, kad apie dvidešimtą valandą skambinęs Samis. Laura išblykšta, suspaudžia kumščius, ir jos nagai sulenda į delnus. Kai mudu žingsniuojame studijos link, ji negali susitvardyti. „Kodėl paskambino Samis? Ar jis negali išgyventi dviejų dienų nesikalbėjęs su tavimi? Gal nori čia staiga atbarškėti?" Sniegas prislopina jos šauksmus.

Lovoje Laura kažką man kalba, klausinėja, aš nenoriu atsakyti. Nenoriu mylėtis. Ji užšoka ant manęs, sudrasko man marškinėlius, bet aš nejudu, bijau, kad nesuvaldysiu savo judesių — aš noriu ją užmušti.

Kitą dieną baigiu tvarkyti aikštelės apšvietimą. Prodiuseriai stebisi, kad tai padariau per tokį trumpą laiką. Vakare su Chaime einame į naktinį klubą; prietema, veidrodžiai, metalas, aš geriu džiną su toniku, ir mes kalbamės apie šį bei tą, paprasčiausiai norėdami susidaryti iliuziją, kad egzistuojam. Lauros kūnas sėdi tarp mūsų, bet ji nukilusi kitur.

Galiausiai mes ir vėl gulime po ledinėmis paklodėmis. Laura negali užmigti, ji pradeda kalbėti. Aš liepiu jai nutilti, bet ji neleidžia miegoti. Ji nenori pasilikti viena, atmerktomis akimis. Ji žiūri į mus, bet to „mūsų" nėra, jis išblunka, kažkur pabėga.

Staiga nesusitvardau: skeliu jai antausį, daužau jos kūną, išmetu ją iš lovos. Ji nusirita grindimis, aš prieinu, aš tuoj ją nužudysiu, ji atsitraukia atatupsta, susigūžia prie sienos, užsidengia veidą rankomis. Morisas myžteli ant kilimo.

Laura ima tiesiog sverdėti mano akyse: ji tokia išsigandusi, kad praranda man visą savo galią. Mes esame du išsekę, sužeisti gyvuliai. Galop užmiegame suplėšytose paklodėse.

Kraunamės daiktus į krepšius. Nesikalbame. Pusryčiaujame su Chaime, Laura su akiniais, kad paslėptų raudonas akis ir ratilus po jomis.

Aš padedu savo puoduką, Laura nusiima akinius, jos akys pilnos ašarų. Ji iš visų jėgų skelia man antausį. Chaimė sušunka: „Tu pamišėlė!", Laura atkerta: „Čia tau už naktį, kurią privertei mane ištverti!"

Mes važiuojame rogėmis prie taksi stovėjimo aikštelės. Du elektrikai, kurie dirbo su manimi aikštelėje, grįžta į Paryžių. Mes vykstame į Ženevą. Aš skrisiu lėktuvu, o Laura turi atgalinį traukinio bilietą.

Aerouosto bare išgeriame po stiklą vyno. Atėjus laikui atsisveikinti, Laura pareiškia, kad ir ji nori grįžti su manim lėktuvu. Aš negaliu pakęsti jos kaprizų: „Nepradėk man sukti smegenų, sėsk į traukinį ir palik mus ramybėje!" Ji staiga atsistoja, pastumia stalą ir apverčia stiklą Ji eina prie Šveicarijos avialinijų registratūros, tempdama paskui save už pavadėlio išgąsdintą Morisą. Aš pasiveju ją, sugriebiu jai už peties, pasivedėju tolyn nuo registratūros langelio: „Tu turi atgalinį traukinio bilietą, taigi ir važiuosi šituo traukiniu, šiaip ar taip, tu neturi pinigų lėktuvui, aš jų irgi neturiu, todėl gana!"

— Na, suduok man, pradėk kaip paskutinę naktį, rėžk man į snukį, na, atsivėdėk ir rėžk!"

Ji ištrūksta iš manęs, numeta Moriso pasaitėlį, nubėga prie baro, atsisuka į mane, rėkia: „Ar tau dar maža to, ką man padarei?"

Jos balsas aidu atsimuša hole: „Ko tu dar nori?", šviesios grindys lygios ir švytinčios, tarsi kokia neaprėpiama ledinė jūra, į mus atsisuka galvos. Laura vėl šaukia: „Aš dėl tavęs negaliu turėti vaikinų, aš niekad negalėsiu jų turėti, ar tau maža?", didžiuliai stikliniai langai filtruoja lauko šviesą, Lauros veidas įgauna gintarinį blizgesį, prie baro staliuko elektrikai stengiasi nežiūrėti man į akis,

aš baltas kaip drobė iš pykčio ir baimės, ji neturi teisės taip kalbėti. Laura sustingsta, liaujasi šaukusi: „Išsigandai, ką? Tau nusispjaut į tai, kas gali man atsitikti, bet tau ima drebėti iš baimės kinkos, kad tik žmonės nesužinotų, ką tu padarei".

— Užsičiaupk ir nusiramink. Ar yra lėktuve laisvų vietų?

— Nenusuk kalbos, baily. Ar tu nori elgtis su manim kaip su mėšlu? Aš tau prisiekiu, kad visas pasaulis sužinos, ką tu padarei!

Ir Laura ima verkti, verkti ir šaukti, ji apsižvalgo aplink, ji dūsta, ji bėga durų link, sušunka dar sykį: „Visas pasaulis!"

Aš atsisėdu, elektrikai spokso į savo stiklus. „Vis blogiau ir blogiau,— sakau aš...— Didjė, ar gali man paskolinti penkis šimtus frankų, kad aš galėčiau jai nupirkti lėktuvo bilietą?" Didjė paduoda man pinigus, aš įsikišu juos į kišenę ir einu prie išėjimo.

Už automatinių durų abipus tako eina aukštos grotelės, žemė tamsiai raudona, šviečia saulė. Aš nematau Lauros, bet už penkiasdešimt metrų aptinku ant žemės gulinčią jos striukę, kiek tolėliau — megztinį. Paspartinu žingsnį, kelias suka į dešinę. Ji tenai, už posūkio, sėdi ant žemės, atsirėmusi į groteles. Ji springsta nuo ašarų. Aš atsiklaupiau jai prie kojų, jos ašarojantis veidas aiškiai išsiskiria geometriniame dangaus mėlio ir geležinės tvoros piešinyje. Nušluostau jai ašaras, švelniai pastatau ant kojų. „Eime,— sakau jai,— mes nusipirksime lėktuvo bilietą". Aš prilaikau ją, lėtais ir nevikriais žingsniais mudu einame per niekieno žemę tarp šviesos ir šešėlio. Aš vėl klausiu:

— Kodėl tu sakai, kad niekad negalėsi turėti vaikinų?

— Tu puikiai žinai kodėl.

— Tu manai, kad tavo ŽIV reakcija teigiama, bet nesi tuo tikra, ar ne?

— Aš padariau testą... Reakcija teigiama, bet nenorėjau tau nieko sakyti.

Man pasivaidena tarsi ant manęs griūtų švininis pastatas. Žodžiai pasidaro beprasmiai. Tarsi iš įpratimo sakau:

— Po velnių, negaliu patikėti. Ar tu seniai žinai?

Paryžius. Taksi sustoja; Laura išlipa, aš einu jai įkandin, mudu pasibučiuojame, ji stovi atsirėmus į baltą kėbulą, mes švelniai atsisveikiname, ji žingsniuoja pilkai žalių pastatų link, aš vėl sėdu į taksi, ir jis šokteli iš vietos.

Kitą dieną susitinkame kavinėje, esančioje netoli Alma aikštės. Vienas kitą atsiprašome. Pirštų galiukais paliečiu ją, patapšnoju jai per sprandą, rankas, krūtis. Ji apsisprendė dingti iš akių, sustabdyti nuopuolį; jau per vėlu, bet ji turi pabėgti, kol pasidarys dar blogiau nei vėlu, kol dar neišdilo gražių akimirkų prisiminimai.

Mes atsukam vienas kitam nugarą. Ji žingsniuoja Alma tilto link; aš patraukiu aukštyn, Marsó prospektu.

Samis išvažiavo į Tulūzą. Jis parodė tėvui filmų, su kuriais dirbo, kasetes. Tėvas pasiskolino savo boso „Poršą", ir jie pasivažinėjo po miestą. „Tai gerai,— pasakė tėvas.— Taip dirbk ir toliau. Aš tavim didžiuojuosi".

Išsekęs velkuosi per tuščias dienas; mano veidas išblyškęs, paakiai melsvi, nervai pertempti; dvasia sutepta. Laurai aštuoniolika, ir jos kūnas mirtinai sužeistas. Aš nešu daug sunkesnę naštą nei man pačiam gresianti mirtis. Pirmą kartą per savo gyvenimą aš nešuosi tikrą nusikaltimą, kurio negaliu nusiplauti.

Samis jau nebemato mano žvilgsnyje ieškomo spindesio. Jaučiu, kad jis ketina mane palikti. Kai paskambina

Omaras ir pasiūlo man su Samiu suvaidinti jo filme, aš sutinku, nes matau progą sustabdyti tą nutolimo procesą. Samis sutinka dėl pinigų, o gal dėl narcisizmo.

Filmas turėtų trukti penkias ar šešias minutes ir pailiustruoti romaną televizijos ekrane. Jame yra erotinių aistringų scenų tarp trijų personažų; du vaikinai, Samis ir aš, ir mergina Karina Sarla, jauna artistė, su kuria abu personažai nori permiegoti vos tik ją pamatę.

Filmavimas trunka tris dienas; gundymas, kūnų trynimasis, bučiniai, glamonės, išsiskyrimai. Guliu nuogas ant Karinos, kamera filmuoja, ir aš neištveriu nesusijaudinęs. Bet mano meilė Samiui vėl grįžta — tarsi giluminė banga.

Mudu išsiskiriame pažadėję vėl susitikti. Karina man sako: „Tu man skolingas meilės naktį!" Samis įsižeidžia, kad šie žodžiai skirti ne jam. Aš sakau: „Tu tesi kvailas ir mažas gaidukas!"

Mudu su Chaime nueiname į pobūvį Lonšano gatvėje, kur visi svečiai apimti ekstazės. Prie įėjimo pardavinėjamos piliulės. Apie trisdešimt žmonių vaikštinėja po didelį butą be baldų, tarp jų — keletas videotechnikų, kuriuos pažįstu, pora artistų ir du madingi dainininkai. Dalelytės, pagreitintai judančios ciklotrone.

Bet jų judesiai pamažu sulėtėja; žmonės trinasi vieni į kitus: merginos ir vaikinai, vien merginos, vien vaikinai. Nieko seksualaus, tik prisilietimai ir sąlyčio geidulys. Aš žiūriu į Chaimę ir klausiu, ar narkotikai jį paveikė: „Po perkūnais, taip!" Kažkoks vaikinas nusirengia, eina ieškoti teptukų ir guašo tūtelių. Paskui tepliojasi krūtinę ir veidą. Kiti grįžta iš virtuvės su ledo gabalėliais, trinasi jais skruostus ir šūkčioja: „Kaip gražu! Kaip nuostabiai gražu!" Mes tarsi atsiduriame aštunto dešimtmečio viduryje — bet tik ekstaziškai, mylėtis niekas ne-

gali, nes vaikinams nesistoja. Taigi psichodeliniai aštuoniasdešimtieji, tiktai su AIDS ir saugiu seksu!

Chaimė man sako: „Šią vasarą tu būtinai turi nuvažiuoti į Ispaniją. Aš gimiau prie Alikantės, ten visi mano bičai, mes turėsime ko tik panorėsime — merginų, motociklų, narkotikų". Man vis dėlto labiau patinka aštuoniasdešimtieji su Chaime nei toji žmonių prisigrūdus Lonšano gatvė.

Aš vis dar nejaučiu jokio piliulės poveikio; puolu gerti viską, kas pasitaiko po ranka: alų, raudoną vyną, viskį, degtinę; baigiu neatskiestu rikaru, kol Chaimė ištraukia man iš rankų butelį. Po pusvalandžio jau klūpau ant kelių priešais unitazą ir visą likusią nakties dalį vemiu. Chaimė parveža mane namo. Aišku, Samio čia nėra, jis miega pas Marianą. Tris dienas iš eilės sergu kaip šuo.

Kai tik sužinojo, kad aš susitinku su Karina, Samis atlėkė paraitęs kulnus. Visi trys važiuojame ant nuomonės palei Marnos krantus. Leidžiasi sutemos: tai šuns ir vilko valanda, „kai žmonės negali atskirti šuns nuo vilko", kaip byloja senas hebrajų tekstas. Aš galvoju apie Laurą, kuri ištarė tuos žodžius tą dieną, kai pamačiau ją pirmą kartą. Būdami kartu mes negalime atskirti šviesos nuo tamsos, naminio gyvulio nuo laukinio žvėries.

Vakarieniaujame restorane prie vandens, kur šiuolaikinė veranda prilipdyta prie seno namo, platanų apsupto. Mes geriame šviežią raudoną vyną, juokiamės, garsiai kalbame; bjaurūs provokuojantys žodžiai, jie priverčia žmones su pasišlykštėjimu atsisukti į mus. Bet mus vienijantis erotizmas suteikia mums visagalybės jausmą.

Karina graži: ilgi juodi plaukai, jausmingos lūpos, smailos krūtys po marškinėliais. Kalbėdamas Samis įsivaro ekstazėn: jis nori prisidėti prie alchemikų grupės pilyje prie Diepo ir dalyvauti jų keltiškose šventėse, per kurias

apsigobiama žvėrių kailiais. Pilį nusipirko vienas grupės narys; joje buvo įrengta maldykla ir laboratorija. Alchemikai augina gyvulius supančiose pilį žemėse ir pardavinėja molinius indus mažoje parduotuvėje gretimame kaime.

Vėliau mes išeiname iš pakelės smuklės ir stūgaudami traukiame gatve. Samis prispaudžia mane prie automobilio gaubtuvo ir bučiuoja tiesiai į lūpas; mudu nusiritame ant grindinio bitumo, priešais ratus. Karina tyso automobilio užpakalyje, atrėmusi kojas į šoninį stiklą; Samis užlipa ant jos. Aš sėduosi prie vairo, paleidžiu variklį. Važiuoju labai greitai. Artėjant Paryžiaus šviesoms, nušvinta ir naktis.

Mes mano namuose. Suguldome dviejų lovų čiužinius Samio kambaryje. Nusirengiame ir atsigulame, Karina tarp mūsų. Bet Samis atsistoja; jis eina į vonią, pasiima skustuvą ir pradeda skustis pažastų ir gaktos plaukus. „Tai pirmoji apsivalymo stadija prieš pradedant Didįjį Darbą". Mudu su Karina neramiai susižvalgome. Samis eina į virtuvę, grįžta su peiliu. Jis atsistoja priešais vonios veidrodį, išskėtęs kojas, atstatęs krūtinę; paskui ima metodiškai pjaustytis krūtinę, rankas ir šlaunis. Jis paima 90° laipsnių stiprumo spirito butelį ir išpila skystį ant raudonų įpjovų odoje. Jis sako: „Pamėgink, tai ne vaidyba... Tai pats saldumas". Samiui sukietėja; man norisi vemti, aš grįžtu į kambarį ir išsitiesiu šalia Karinos. Mudu pratrūkstame juoktis. Ji sako: „Liepk jam liautis!"

— Aš negaliu žiūrėti.

Ateina Samis ir taip pat atsigula. Mes nesimylime. Truputį pasiglamonėjame ir užmiegam.

Kitą rytą mane pažadina kažkoks triukšmas prie durų; staiga prisimenu — šiandien ateinančios namų darbininkės diena. Guliu nejudėdamas, apsimesdamas, kad miegu. Sa-

mio kambario, kur mudu miegame, durys atlapos; pro primerktas blakstienas pamatau jose ateinančios namų darbininkės siluetą — daugiau platų nei aukštą. Ji su siaubu žiūri į du čiužinius, tris kūnus ir į kraują ant paklodžių, paskui pabėga, tarsi būtų pamačiusi patį šėtoną.

Samis ir Karina vis dar miega. Namų darbininkė išnyko iš tikrųjų. Einu į svetainę. Automatinis telefonas įrašęs vieną žinutę.

„Tai Laura, aš noriu pasakyti tik vieną žodelį: tu mane irgi persekioji. Šį rytą atsiverčiu laikraštį ir pamatau tavo snukį greta tos raganos Karinos Sarla! Tai bent apturėsiu malonumą, kai tiesiu šį laikraštį ant grindų, kad Morisas jį apmyžtų! Tai, vadinasi, tu dabar artistas? Ar tu pakeitei darbą dėl tų scenų lovoje su Karina? Ar ji geresnė už mane? Žinoma, ji turi darbą, frankų, ji nėra pavydi. Ar tu ją gerai kruši? Ar tu jai pasakei, kad esi užsikrėtęs AIDS?"

Į svetainę įeina Karina, ir aš staigiai išjungiu aparatą. Aš nežinau, ar ji išgirdo paskutinius Lauros žodžius, bet žiūri į mane taip, tarsi jau būtų per vėlu ir tarp mūsų nieko nebegalėtų būti.

Išėjus Karinai, skambinu Laurai. Jos nėra, girdžiu jos balsą iš aparato. Dar sykį įrašau žinutę. Patariu jai be priežasties nesikankinti, nes tarp Karinos ir manęs nieko nebuvo; sakau, kad noriu ją pamatyti, kad ji gali ateiti ir permiegoti pas mane šią naktį.

Laura neatsiliepė. Aš laukiu Samio — jis pasakė grįšiąs pas mane vakarienės. Per televiziją, subraižytam dokumentiniame filme Piaf dainuoja „Dienos meilužius":

Ir kai uždariau duris,
Tiek buvo saulės šviesos jų akių gelmėse,
Kad man sugilo širdis, sugilo širdis...

Samio vis dar nėra. Žiūriu pro langą, bet jis nepareina. Išeinu iš buto, sėdu į liftą, pereinu požeminį garažą ir sėdu į savo automobilį; betonas ir neono šviesos.

Kitos sienos: Švenčių aikštės pastatų. Šlapiu blizgančiu asfaltu važiuoju žemyn Belvilio gatve. Užsuku pas Lao Siamą. Šeimininkas man pasako „labą vakarą"; jo ranka sakytum plieninė, jis galėtų be jokių pastangų sutraiškyti man pirštus. Įsivaizduoju jį kaip karatė filmo, susukto Honkonge, herojų, mąstau apie Džekio Čano filmus, kurių eidavau žiūrėti į pigų Tuniso priemiestį.

Prie gretimo staliuko dvi moterys plyšta juoku. Man toks įspūdis, kad jas jau kažkur mačiau. Viena pasakoja, kaip jos automobilį saugumo patikrinimo sumetimais sustabdė žandarmerijos policija. Ji buvo su drauge, jos valgė keptą viščiuką. Vienas žandaras paprašė automobilio dokumentų, vairuotoja padavė juos ištepliotus viščiuko taukais. Tai padėjo jai sugalvoti tokį pokštą, jeigu būsianti kita kontrolė. „Laba diena, ponia. Prašome jūsų dokumentus. Ar jūs vežatės ką nors savo lagamine?"

— Taip, du viščiukus ir bombą.

Pasiruošę šauti policininkai atidaro lagaminą ir randa jo viduje du keptus viščiukus ir didžiulį kolos butelį. Moterys pratrūksta juoku.

Vėliau aš einu pėdsakais, kuriuos nuolat nutrina sekso keleiviai. Debesų šydu aptrauktas pusmėnulis šviečia baržų stogus. Dulkės, susimaišiusios su žvyru. Nuėjęs keletą šimtų metrų, kupinas staiga mane užplūdusio geismo, aš išsivaduoju iš varžtų ir autoritetų. Jaučiuosi senjoras ir metras.

Trys „Harliai Davidsonai" pastyti priešais nedidelį arabų restoranėlį kitoje pusėje nei mano automobilio stovėjimo aikštelės vartai. Aš matau siluetus, atsirėmusius alkūnėmis į prekystalį, su odinėmis striukėmis, kanapinėmis kelnėmis ir nuskustais kiaušais. Pastatau automobilį ir einu į savo butą.

Keletas žinučių nuo Lauros. Aš noriu miego ir nesu tikras, ar pageidauju jų klausytis. Galop atvynioju juostą ir vėl paleidžiu:

„Gavau tavo žinutę ir noriu tikėti tuo, ką tu man sakai; būtų iš tikrųjų labai gražu, jeigu nebūtų nieko atsitikę tarp Karinos ir tavęs, ir aš labai noriu tave pamatyti šį vakarą ir nenoriu, kad tas noras išsipildytų. Ir yra dar vienas dalykas, kurį tau reikėtų pasakyti, tik aš nežinau, ar man užteks drąsos... Aš nežinau, ar tau išsiųsiu laišką, kurį parašiau, norėčiau, kad tu dar bent sykį būtum šalia manęs... bet aš žinau, kad tu to visai nenori, net jei ir skambinai šį rytą prašydamas mane ateiti pas tave... *Pypt*".

„Gerai, aš vėl skambinu ir kalbu, kalbu, bet manau, kad dar galiu tau tą dalyką leisti, nes rytoj aš norėčiau atsikelti ir nerinkti tavo numerio... Jeigu tu jau nenori, kad mudu būtume kartu, aš nepyksiu ant tavęs, aš tave suprasiu. Prisiminsiu kartu praleistas gražias akimirkas. Gal aš esu ne tokia mergina, kokios tau reikia, tau reikėtų laisvesnės merginos, tokios kaip Karina, dirbančios ir.. žodžiu, kitokios merginos... *Pypt*".

„Aš dar norėčiau išgirsti tavo balsą paskutinį kartą, aš vis dar geidžiu su tavim mylėtis, žinau, kad to niekada nebus, ir man sopa širdį... Tu esi namuose, aš esu tikra, kad esi namuose, nes kam gi tada siūlei man pas tave ateiti... *Pypt*".

„Aš vis labiau noriu priimti tavo kvietimą ateiti pas tave... *Pypt*".

„Jeigu tu vis dar nori, manau, kad ateisiu... Tad atsiliepk man, aš nenoriu ateiti, kai tu būsi išėjęs... *Pypt*".

Kitas skambutis be žodžių, tarsi Laura būtų pradėjusi verkti. Paskui žodžiai, sumišę su rauda:

„Alio alio, aliooo... Atsiliepk, maldauju tave, mudu turime kažką daryti... Mudu abu juk galime kažką padaryti, neturime to palikti likimo valiai, neturime, neturime... Man reikia tave mylėti, tu negali palikti manęs vienos šį vakarą, negali... Pasakyk, kad mudu susitiksime rytoj ir kad viskas bus gerai, aš nenoriu aukoti savo meilės; mes niekad daugiau nesiskirsime, mes visuomet būsime kartu, net jeigu mudu dažnai ir nesusitiksime ir būsime vienas nuo kito toli, vis tiek mudu būsime amžinai sujungti. Be tavęs mano gyvenimas nueis šuniui ant uodegos, nepalik manęs ir neleisk man numirti, aš žinau, kad mes galim elgtis ir kitaip, nepalik manęs vienos, atsakyk... Tu nenori atsakyti?.. Kur tu dingai? Tavęs jau nėra namuose?.. Jis nebenori atsakyti!.. *Pypt*".

Aš išgirstu šauksmus gatvėje. Išjungiu atsakiklį ir prisiartinu prie lango. Matau tris skustagalvius kanapinėm kelnėm, jie apstoję ratu seną arabą, mirtinai nusigėrusį, atsirėmusį į šviesiai žalią sieną, prie barelio durų. Su trim skustagalviais dar ketvirtas tipas; manau, kad sapnuoju — aš atpažįstu Samį. Jis įžeidinėja arabą kartu su kitais. Vienas tipas išsitraukia iš kelnių kišenės peilį, švysteli automatiškai iššokusi geležtė. Tipas griebia arabą už švarko atlapų ir purtydamas jį kiša peilį prie pat veido. Arabo galva atsitrenkia į plakatą, kur parašyta: „Mebliuoti kambariai, dujos ir elektra". Tipas pertraukia peiliu išilgai arabo krūtinės iki antuko. Atidarau langą. Girdžiu tipą sakant: „Na, pisniau, aš tau nupjausiu kiaušinius ir priversiu tave juos susprogti. Ar ne taip tu elgeisi su prancūzais Sidi bel Abese?" Senis paralyžiuotas, baimė išvarė visas pagirias, jis kartoja: „Ne, ne..." Kiti

skustagalviai kikena. Samis kalbasi su tipu, kuris laiko peilį, ir nori jį nuraminti. „Palik ramybėj šitą seną ožį, argi mes neturime geresnio darbo?" Išlenda kavinės savininkas, pasako keletą žodžių arabiškai, skustagalvis sulanksto peilį, senis grįžta į kavinę ir dingsta salės gilumoje.

Trys tipai susėda ant savo „Harlių" ir paleidžia variklius. Samis paspaudžia dviems iš jų ranką ir pabučiuoja tą, kuris laikė peilį. Motociklai nuvažiuoja. Samis pereina gatvę ir grįžta į namą. Aš uždarau langą ir einu prie automatinio atsakiklio. Paleidžiu įrašą. Vėl pasigirsta Lauros balsas, dabar ji jau nusiraminusi ir neverkia:

„Aš tau norėjau pasakyti paskutinį dalyką — aš neateisiu pas tave šį vakarą, nes jeigu mes dar ir būtume kartu, aš vis tiek neturėčiau teisės taip elgtis... ir dar vienas dalykas — aš norėčiau, kad šią minutę tu važiuotum pas mane, ir dėl to tu man neatsakai. Tai būtų mano didžiausia svajonė... Na gerai, sudie!..

Ne, aš nesakysiu sudie... Iki pasimatymo, aš tau linkiu būti labai labai laimingam, kaip kad aš pabandysiu būti laiminga be tavęs... *Pypt*".

Samis nuvirsta ant kanapos, apgirtęs, kupinas paniekos, akys įdurtos į tuštumą, žvilgsnis sugertas baltos sienos. Aš sakau:

— Tu turi simpatiškus bičiulius.

— Ką sakai?

— Aš sakau, kad tavo fašistėliai labai simpatiški!

— Jie ne fašistai, jie alchemikai!

— Įdomu!.. Ar tu prisimeni savo pavardę? Savo tėvo pavardę?

Samis suniurna kažką nesuprantama, nueina į savo miegamąjį ir užtrenkia duris.

Aš skambinu Laurai, prikeliu ją iš miegų. Nors ir nenorėdamas esu aržus: „Ar tu visiškai išsikraustei iš proto? Aš tau skambinu, norėdamas paprašyti, kad ateitum pas mane, o tu man palieki krūvą skambučių maldaudama nepalikti tavęs vienos. Ar tau galvoj negerai?"

— Tai tu mane pažadinai šią valandą tik tam, kad prikalbėtum visokių šlykštynių?.. Nagi varyk, pasakyk, kad tu manęs daugiau nenori, kad tu manęs nemyli, net jeigu tu nieko nesusigaudai, pasakyk tai man, maldauju tave, man reikia, kad tu tai pasakytum, jeigu taip ir nemanai...

— Eik po velnių, taip, taip, išnyk man iš akių ir baik trintis aplink mane, aš daugiau nenoriu nei tavęs girdėti, nei matyti...

Aš padedu ragelį. Po pusės minutės vėl sučirškia telefonas. Išklausau pirmuosius Lauros žodžius: „Tu neturi teisės taip kalbėti! Tu negali manęs va šitaip palikti!"

— Užteks! — surinku, trenkiu ragelį, išjungiu telefoną ir automatinį atsakiklį. Praryju keletą migdomųjų tablečių ir atsigulu.

Kitą rytą einu į ligoninę tikrintis kraujo. Esu apžiūrimas kas trys mėnesiai. Virusas dauginasi neskubėdamas, mano imuniteto sistemos T4 limfocitų po truputį mažėja. Man pasisekė — galėjau susigriebti ūmesnį atvejį.

Kai išeinu, Laura stovi apačioje prie ligoninės laiptų, atsirėmusi į akmeninę koloną, kuri laiko portalą. Ji apsivilkusi ilgu tamsiai mėlynu paltu ir užsidėjusi juodus akinius. Pirmoji saulėta pavasario diena. Aš praeinu pro ją burbėdamas: „Kokį velnią tu čia veiki?" ir nesustoju. Ji nuseka man įkandin. „Aš žinojau, kur tavęs ieškoti. Iki vakar vakaro tu man išdėjai viską, ką veikei. Atsimeni?"

Aš nežiūriu į ją, greitai žingsniuoju prie savo automobilio.

— Na?

— Tai ką sako mokslas? Baigi nusigaluoti ant mažos ugnies?

— Aš jaučiuosi puikiai. Ačiū.

— Nesirūpink, dabar, kai aš paėmiau į savo rankas tavo likimą, viskas eisis kur kas greičiau.

— Kaip antai...

— Kaip antai: tau reikės atmokėti už viską, ką padarei. Aš jau sakiau tau, kad galiu sustabdyti visa, ką dariau dėl tavęs, ir kad galiu paskubinti tavo mirtį. Tu nenori tikėti manimi, bet būsi priverstas patikėti, nes tai pamatysi savo akimis. Tu pamatysi savo kūno griuvėsius. Tu sugadinai man gyvenimą, tu užkrėtei mane AIDS, ir aš niekad negalėsiu mylėti kito, taigi mes mirsime kartu. Paskutinį kartą tau tik grasinau, bet tų grasinimų neįgyvendinau, tačiau dabar, prisiekiu tau, aš tai padarysiu.

Man susisuka galva. Suima šleikštulys. Kai sanitarė suvarė adatą ties alkūnės linkiu, akyse man pasirodė milijardai baltų žvaigždžių. Ji man davė pačiulpti cukraus gabaliuką, pamirkytą mėtų spirite, kad vėl sugrįžčiau žemėn. Tai tėra vien blogas sapnas. Bet Laura sako: „Atidaryk man dureles". Automatiškai įlipu į automobilį ir atidarau dešiniąsias dureles. Ji atsisėda šalia manęs ir sako: „Dabar mes važiuosim pas tave ir tu mane išdulkinsi paskutinį kartą".

— Ką?

— Tu parsivesi mane namo ir įkiši savo gaidį man į pilvą paskutinį kartą. Tai vienintelis darbas, kuris mums sekėsi, ar ne? Aš nenoriu visą laiką prisiminti tų blogų akimirkų, kurias mudu praleidome Avorjaze, kai tu net nesugebėjai manęs išdulkinti — taip galvojai apie savo vaikinus!

Aš važiuoju, bet ne namo, o į patį penkioliktosios apygardos pakraštį. Laura klausia:

— Kur tu važiuoji?

— Pas tave, man labiau patinka. Mano namuose yra Samis.
— Tai ar jis jau nedirba?
— Šiandien ne.

Aš atsistoju į antrą eilę prie jos namų komplekso grotelių.
— Dabar išlipk,— sakau.
— O tu?
— Aš grįžtu namo.
— Aš nė nepajudėsiu!
— Mes dar pamatysim!
Atidarau dešiniąsias dureles ir išstumiu Laurą laukan. Ji rėkia, spardo kėbulą, bet aš paleidžiu variklį ir nuvažiuoju.

Grįžęs namo randu Samį dar miegantį. Atsakiklyje įrašyta dešimt telefono skambučių, bet aš nesiklausau. Suskamba telefonas. Laura.
— Ar pasiklausei mano skambučių?
— Ne.
— O turėjai pasiklausyti, jie labai pamokomi! Gerai, aš ateisiu pas tave. Paskambinsiu prie durų, ir tu man atidarysi.
— Tikrai?
— Aš susumuosiu, ką įkalbėjau į tavo aparatą: tu mane privarei iki galo, tu mane įskaudinai, ir aš noriu tau atsilyginti, nes nenoriu būti šūdina tavo mėšlu, nenoriu, kad jis liktų manyje, tai mane siutina. Aš noriu vieno dalyko — būti tau bjauri, įskaudinti tave, tad aš imsiu rūpintis tavo sveikata, nes tu atmetei mano meilę, ir yra dar vienas dalykas — tu privalai žinoti, kad aš pažįstu nemažai žmonių iš tavo aplinkos, pažįstu tavo draugus, tavo gimines ir tavo darbdavius, kurie tave samdo, ir taip lengva pakelti telefono ragelį ir paskambinti! Be abejo,

yra žmonių, kurie su pasitenkinimu sužinotų, kad tu greitai padvėsi nuo AIDS ir kad tu užkrėtei mergaitę, nes pirmą kartą, kai ją dulkinai, tu jos neperspėjai, kad turi teigiamą ŽIV reakciją...

Aš sakau Laurai, kad laukiu jos savo namuose.

Nueinu į stovėjimo aikštelę. Įlipu į automobilį. Kai skardinės garažo durys atsidaro, balta dienos šviesa iš aukštai nutvieskia tamsų garažo vidų. Šviesa smogia tiesiai man į akis, aš negaliu apsiginti ir stoviu apakęs, su tamsa už nugaros. Gal Laura iš naivumo norėjo padaryti gera, norėjo man padėti. Bet, apimta kančios, pradėjo maišyti skausmą su blogiu. O aš manau, kad su gyvenimu mane tesieja mūsų kančių gija.

Važiuoju miesto pakraščių bulvarais, pro d'Oberviljė vartus, Nejo prekių sandėlius, visai čia pat Krymo gatvė ir 2000-oji automobilių stovėjimo aikštelė, kur aš repetuodavau su savo roko grupe trečiame pusrūsyje — sugrubusiais nuo šalčio pirštais ar visas sušlapęs nuo vasaros drėgmės. Gražūs puolusio vaikigalio prisiminimai.

Sustoju prie telefono būdelės ir paskambinu motinai. Susenusiam kūne suveikia kūdikio protelis, aš jai išlieju viską išsyk: kad užkrėčiau Laurą, kad ji mano, jog aš atstūmiau jos meilę, ir apie jos šantažą, ir kad ji papasakosianti viską mane supantiems žmonėms, ir ypač tai, kad ji galinti paūminti mano ligą, kaip iki šiol ją stabdė. Motina negali atsipeikėti: „Tai taip nepanašu į tave su tavo išsilavinimu ir tavo logišku protu! Tu negali tikėti panašiomis šlykštynėmis, tiesa?" Bandau jai paaiškinti, kad čia kalbama ne apie tikėjimą ar netikėjimą, bet tai yra giliai manyje ir aš esu beginklis. Ji pasiūlo atvažiuoti pas ją.

Tėvas sėdi savo kabinete, dešiniajame namo sparne. Jo balsas ramus, nesudrumsčiamas: „Šiaip ar taip, tu turi liautis ir nepasiduoti šantažui, kad ir kokios būtų jo pa-

sekmės... Aš privalau viską žinoti..." Pagalvoju apie tą naktį, kai grįžau namo vėlai; man buvo aštuoniolika metų; aš atidariau lauko duris ir užsiroviau ant išmėtytų žalių augalų, apverstų baldų, sudaužytų indų. Motina buvo kalnuose, o tėvas ir jo meilužė — namuose; jiedu susimušė; jis bandė užmigti miegamajame; ji snūduriavo ant sofos svetainėje. Aš sustačiau baldus, sušlaviau šukes. Ji pabudo, paprašė nuvežti į ligoninę — dėjosi, kad jai sulaužyta ranka. Tėvas sunkiai vaikščiojo: jam buvo ką tik operuota patempta Achilo sausgyslė. Buvo ketvirta valanda ryto, aš įsodinau moterį į tėvo „Reno 16", pravažiavau pro tuščią Versalį ir palikau ją Rišo ligoninės greitosios pagalbos skyriuje. Ko tik ji nebandė, kad jį išlaikytų: dirbo su juo, skambino motinai, padarė iš manęs savo sąjungininką, paskui pasakė tėvui, jog ji pasamdė vaikinus, kad tie jį užmuštų. Ir jis pateko į spąstus; ėjo mėnesiai, beveik metai, ir jis galop nusprendė nenusileisti; kai ji sužinojo, kad praras jį, jiedu susimušė.

Sučirškia telefonas. Atsiliepia motina. Tai Laura. Ji aiškina jai, kad iškels man bylą, nes aš ją užkrėtęs ŽIV. Tai bedugnė praraja; tai košmaras, kuris dažnai mane kankindavo vaikystėje: košmaras be jokio vaizdo, tik įspūdis, kad esi centre apskritimo, kuris pamažu mąžta ir traukdamasis smaugia mane. Motina sako Laurai: „Tu teisi, daryk, ką nori!"

Skambinu į savo namus. Atsiliepia Samis: „Ką tik atsitrenkė Laura su krepšiu, ji dedasi savo daiktus į spintą, ji sako, kad kraustosi čia, kad judu esate taip sutarę".

Aš prašau jį nepalikti jos vienos bute, nes gali viską sudaužyti. Paskui priduriu: „Palauk, aš važiuoju".

Paprašau tėvą važiuoti su manim, aš neturėsiu jėgų išmesti ją lauk. Jis vairuoja, o aš sudrimbu šalia jo ant sėdynės. Įeiname į butą. Man topteli, kad jam galbūt pa-

vyks įtikinti Laurą; ji dievina jį tiek, kiek neapkenčia motinos. Jis pradeda su ja kalbėtis; įsikiša Samis, apkabina Laurą per liemenį ir stumia ją į laiptų aikštelę, tėvas juodu išskiria, nusiveda Laurą į svetainės kampą ir tyliai kažką jai aiškina. Aš sėdžiu ant juodos sofos tarsi be valios ir neištenu nė žodžio.

Laura vėl susidėjo savo daiktus į kelionės krepšį. Mudu įlipam į tėvo automobilį ir važiuojam į penkioliktąją apygardą. Pasibučiuojame, ji išlipa iš autobuso, atrodo iškankinta, bet jos lūpas perkreipia paniekos kupina šypsena. Aš žinau, kad niekas nebaigta. Ir ji žino, kad aš žinau. Noriu ją mirtinai išdulkinti. Ji žingsniuoja pastatų link. Mudu su tėvu nuvažiuojame. Jos siluetas išnyksta už pinučių tvoros ir už mažytės, žole apaugusios kalvelės.

Vakarieniauju su tėvais; apsimetu, kad esu atsipalaidavęs. Motina sako, kad aš turėčiau permiegoti jų namuose; aš atsisakau. Sėdu į automobilį ir riedu į Paryžių, aptrauktą oranžinės šviesos ir teršalų rūku.

Paspaudžiu durų skambutį, po kuriuo dar tebėra parašyta mano pavardė. Duris atidaro Laura. „Aš žinojau, kad tu ateisi",— sako ji. Tai kone vieninteliai mūsų ištarti žodžiai. Pagaliau tesigirdi vien besitrinančių drabužių ir glamonių šiugždesys. Mūsų orgazmų dialogai.

Apsirengiu. Aš nemiegosiu pas Laurą. Ir vėl darau tuos pačius be perstogės kartojamus judesius: žingsniuoju ligi automobilio, atidarau dureles, paleidžiu variklį, važiuoju į naktį, nelyginant chirurgo peilis blyksint sutiktų automobilių žibintams.

Samio nėra bute. Uždegu virš stalo lempą, paimu lapą popieriaus ir parkerį; rašau Laurai:

„Kai palikau tave, įsukau į lygiagretų bulvarą, paskui išvažiavau prie La Šapelės vartų. Sustojau priešais rau-

doną šviesą. Ir čia, priešais mano automobilį, praėjo keturi jaunuoliai: du vaikinai ir dvi merginos; jiems kaži ar buvo po dvidešimt. Aš žiūrėjau, kaip jie tolsta. Kitoje sankryžos dalyje užsidegė žalia šviesa. Jie turėjo bėgti, kad išsisuktų nuo automobilių; tada vaikinai sugriebė savo merginos ranką ir nusivedė. Matant šį judesį, kai viena ranka laiko sugniaužusi kitą, neįsivaizduojamai sugilo širdis. Daug skaudžiau, nei tu gali įsivaizduoti. Tos kelios sekundės tarsi susumavo tai, ko tu lauki iš manęs ir ko aš tau negaliu duoti. Visa, ko geidžia dvidešimtmetė mergina.

Šitą jausmą per metų metus, naktų naktis aš norėjau patirti su šimtais kūnų. Nenoriu, kad tai išgyventum. Noriu, kad tai dar patirtum: delnas delne, du vienas kitą mylintys jaunuoliai. Jeigu ne su manim, tai su kuo nors kitu.

Aš nenoriu kalbėti apie užmarštį ta prasme, kokia tu vartoji šį žodį: jis yra drastiškas, absoliutus ir truputį naivus, bet aš nenoriu tavęs skaudinti.

Prašau tave tik vieno: jeigu tu iš tikrųjų nori padėti man gyventi, nesvarbu kokiu būdu, padėk man, nes aš bijau ir nesu užsitarnavęs mirties. Ne dabar. Ir ne tokios.

Bučiuoju tave karštai, iš visų jėgų".

Žingsniuoju per Paryžių ir tyliai mąstau, kad šis miestas vienintelis, kurį pažįstu ir kur negaliu pakelti akių į tai, kas yra aplink mane. Norėčiau būti įžvalgesnis, labiau susijaudinęs; mano žvilgsnis yra horizontalus arba nukreiptas į žemę, vos vos pastebįs pilkus šaligatvius. Kartais žvilgteliu į šalį, nuseku kokį nors veidą ar siluetą, bet jie pabėga nuo manęs, ir aš amžinai turiu vėl pradėti iš pradžių.

Kai kurių žvilgsnių, kai kurių gestų, net jeigu žinau, kad jų nuoširdumas tetrunka keletą sekundžių, galėčiau

laukti šimtus metų. Kaip ir visai žmonijai mano poelgių absurdiškumas įgyja prasmę tik todėl, kad aš esu giliai įsitikinęs, jog esu nemirtingas; bet taip pat žinau, kad mano dienos suskaičiuotos, labiau suskaičiuotos nei kitų.

Vakarieniauju su Marku, ir mes pasakojamės, lyginame savo nuovargį, savo sudužusius polėkius. Mūsų draugystė nepavaldi laikui: šešiolika metų. Jis man pasakoja apie naują įrašomą plokštelę. Marija jį pametė; per jo lovą eina merginų paradas.

Aš išvykstu į Afriką, bet tai dar vienas pabėgimas; filmuosiu reportažą Abidžane; vežuosi Samį kaip asistentą. Su mumis važiuoja prodiuseris ir režisierius. Kol persėdame į kitą lėktuvą Madride, pralaukiame tris valandas. Mano pusiau užmerktos akys pamato pažįstamą siluetą — gražų veidą ir kūną, žingsniuojantį truputį sukaustytai, mažumėlę per greitai: Erikas. Jis eina tarp purpurinės spalvos kėdžių manęs nematydamas. Jis nepasikeitė nuo tos nakties, kai mudu išsiskyrėme „Bateaux-mouches"— to upių tramvajaus prožektorių šviesoje. Jis vis tebėra toks pat sviedinys, naiviai nutaikytas ir paleistas ieškoti sėkmės. Aš jį pašaukiu, ir jis puola man į glėbį priekaištaudamas, kad niekad jam nepaskambinu ir niekad neatsakau į jo telefoninius laiškus. Jo gestai ir žvilgsnis spinduliuoja meile, tarsi mudu niekad nebūtume išsiskyrę, tarsi būtų sustojęs laikas. Bet aš jam sakau, kad dabar jau per vėlu: „Aš buvau palikęs tau pakankamai progų sugrįžti". Samis mus stebi linksmai prasišiepęs.

Apelsinų spalvos taksi maurodamas kopia į Žiskaro d'Esteno bulvarą, į miesto centrą per raudonas šviesas ir signalų pypsėjimą. Abidžane taksi vairuotojai tokie ner-

vingi, kad jie vadinami „juoda kava". Vienoje iš savo dainų Alfas Blondi apdainavo kraują, kuris teka kas naktį arterija, vedančia į Plokščiakalnį: „Žiskaro d'Esteno bulvaras — mirties bulvaras".

Mes apgyvendinami „Vafu" viešbutyje. Tai prabangi vieta; kambariai įrengti lūšnelėse ant polių virš lagūnos. Samis ir aš gyvename viename kambaryje su dviem didelėmis lovomis šalia.

Aš turiu nufilmuoti reportažą apie gnama-gnama. Tai šokis, kapaeiros rūšis, choreografuotas Kung-fu, kurį šoka Abidžano pankai. Vieno kvartalo gauja susitinka kito kvartalo gaują, ir jie, užuot mušesi, šoka vieni prieš kitus.

Turiu pasimatymą su Sirikiu „Kokodi" viešbučio terasoje. Jis mažas, jaunas, nuplikusia kakta. Suktas, šneka nedaug ir tyliai. Jis jau dirbo su europiečiais, kuriančiais reklamą. Jis sako prodiuseriui: „Aš kainuoju daugiau už kitus, bet jūs galite mane prašyti bet ko, aš rasiu viską!" Prodiuseris dvejoja, aš jam liepiu jį pasamdyti.

Kitą dieną Sirikis man surengė susitikimą su dviejų gaujų — Treišvilio ir Adžamė vadais. Mes susitinkame „Tankynėje" prie „Vafu". Sutariame suorganizuoti dviejų gaujų susitikimą po trijų dienų, Treišvilio autobusų stotyje. Jie šoks gnama-gnama, o aš filmuosiu.

Tuo tarpu filmuoju miestą; skurdą greta turto, banguotos skardos lūšnų stogus po „Dramblio kaulo" viešbučio bokštais. Imu interviu iš bandos vadų, šokėjų, jaunų chuliganų, kurie kalbasi „nuši" žargonu. Jie pasakoja apie smurtą, apie Biurkinos-Faso vargšus imigrantus, kurie vagia norėdami išgyventi, ir apie tai, kaip vietiniai gyventojai patys juos nubaudžia įkaldami jiems į kiau-

šą labai ilgas vinis, o jų galus — į medinių telefonų stulpus.

Dabar liūčių sezono pradžia, ir aš važiuoju per lietaus sūkurius senu juodu ir labai ilgu „Datsune", išnuomotu filmų gamybos kompanijos. Samis sėdi šalia manęs; jis kalba mažai, žiūri į tamsų dangų.

Tarp mūsų atsiranda nematoma pertvara; Samis pasikeitė, gal ir aš. Jis dirba mažiau nei anksčiau; aš noriu išmokyti jį amato subtilybių, bet, man regis, jam nusispjaut. Naktį įsliuogiame po mūsų didelių lovų paklodėmis, pasibučiuojame į skruostą arba paprasčiausiai pasilinkime labos nakties. Samis dedasi tarsi nežinąs, kad aš jo geidžiu, tarsi duodamas suprasti, kad jis čia atvažiavo dirbti, o ne todėl, kad yra mano eržilas.

Abi šokėjų gaujos susitinka galinėje. Treišvilio autobusų stotelėje. Raumenys, peiliai, mačetės, japoniški kultuvai, saulės akiniai — visa ta pompa, kurią jie demonstruoja priešais mano kameros objektyvą. Jie iškilmingai marširuoja, kai kurie šypsosi, o aš tyliai svarstau: ar po keliolikos minučių jie neketina man perpjauti gerklės. Kalbuosi tik su gaujų vadais — Bono ir Maksu. Sirikis padeda man surikiuoti šokėjus; aš esu vienas baltasis tų juodų brutalių kūnų vidury. Man patinka tas įspūdis, tas žinojimas, kad jei padarysiu netikslų judesį ar pasakysiu žodžiu per daug, trapi pusiausvyra gali sutrikti, ir jie nusiaubs kvartalą. Išsigandęs prodiuseris sėdi užsidaręs elektros generatoriaus kabinoje. Treišvilio šokėjai nusivelka marškinius, apsinuogina krūtinę, Adžano šokėjai lieka apsirengę. Žvelgdami vieni į kitus, jie ruošiasi; įjungiu kamerą. Jie šoka, spardosi, sugniaužti kumščiai skrodžia orą prie pat priešininkų skruostų, bet jų neužkabina; įtemptais veidais, pakeltais smakrais, tobulai gražūs.

Vakare Samis susimedžioja merginą naktiniame Treišvilio klube. Mudu parsivedame ją į savo „Vafu" lūšną. Aš guluosi į lovą, tuo tarpu Samis ją dulkina svetainėje. Pro uždarytas duris girdžiu jų gargaliavimą. Aš galvoju apie Laurą, apie mudviejų naktų paroksizmus, ir masturbuojuosi. Nueinu į vonią; šluostausi spermą nuo pilvo ir klausausi merginos riksmo svetainėje. Vėl atsigulu, bet riksmai nenutyla — mergina barasi su Samiu.

Bandau užmigti, bet triukšmas man trukdo. Vėl atsikeliu, užsitempiu trumpikes ir atidarau svetainės duris. Mergina valandėlę liaujasi, paskui ir vėl ima šaukti. Samis liepia jai nešdintis, ji atsisako išeiti tol, kol jis neduos jai daugiau pinigų. Aš raminu juos; mergina aiškina, kad Samis nenori jai sumokėti sutartos sumos; Samis sako, kad jau davęs, bet ji norinti daugiau. Mergina vėl ima inkšti, paima stiklinę nuo žemo staliuko ir sutraiško ją delne. Kai atgniaužia kumštį, iškrenta stiklo šukės, kraujas bėga ant kilimo. Dabar aš imu šaukti: „Užteks!". Nueinu, atsinešu dviejų šimtų prancūziškų frankų banknotą ir duodu merginai. Ji paima jį, kraujas sutepa ir iškruvina popierių. Atidarau lūšnelės duris ir sakau: „Eik lauk, pamišėle!" Sugriebiu merginą už pečių ir išstumiu į verandą.

Užtrenkiu duris, praeinu pro Samį burbėdamas: „Tu esi tikras kiaurašiknis. Ar bent buvo gera dulkintis?"

— Tikra profė.

— Ar buvai užsimovęs gumelę?

— Ne.

— Bravo, Abidžano panelės — tikros AIDS kasyklos.

— Kam kalbėti, o tau tylėti!

Samis atsigula. Kitą rytą atsikelia anksti ir susideda filmavimo reikmenis — ruošiasi skristi lėktuvu namo. Mes išskrendame kartu pasiimdami pavogtus miesto vaizdus.

Aš pamačiau Abidžaną pro kameros vaizdo ieškiklį ir praradau dalelytę Samio.

Iš aerouosto skambinu Laurai. Man toks įspūdis, kad aš kartoju tuos pačius judesius kaip prieš metus, kai grįžau iš Kasablankos. Aš jai pasakoju, koks esu išsekęs: nuo vaizdų, viruso, mūsų. Norėčiau atvangos, truputėlio ramybės. Jos balsas ramus, prikimęs: „Aš ką tik supratau, kodėl myliu tave ir kaip privalau tave mylėti".

Ji taip pat sako, kad jau savaitė, kaip leidžia laiką su vienu vaikinu iš savo kino meno mokyklos; jis jai patinka, ir ji mano, jog jis galvoja, kad ji esanti patraukli. Bet kai reikalai turi pasistūmėti į priekį, ji nežino, ką daryti — jai vaidenasi mūsų besimylintys kūnai. Ji negali jam pasakyti, kad ji apsikrėtusi AIDS, ir bijo jį užkrėsti.

Ji irgi nori, kad viskas būtų paprasta, norėtų sutrumpinti kančią. Bet viskas taip negali imti ir sustoti; yra toji neaiški jėga, kuri mus sieja ir padeda mums įveikti visus nesutarimus. Kuo ji vardu, toji jėga?

Samis retai miega bute. Jis man skiria pasimatymus, į kuriuos neateina. Aš skambinu Marianai. Jis užsuka pas ją, bet kai kuriais vakarais ji irgi nežinanti, kur jis yra. Mudu jau seniai ne varžovai. Mariana man pasakoja apie savo gyvenimą, ji norėtų, kad jos laikraštis jai paliktų daugiau laiko rašyti romanui, kurį ji pradėjusi.

„Samis pasikeitė",— sakau aš. O ji atsako: „Jis ir man sprūsta iš rankų". Aš jai pasakoju, kad Abidžane jis dirbo prastai, kad jo mintys buvo kitur. „Bandžiau pasikalbėti su juo, bet nieko iš to neišėjo. Jis net pasakė man, kad jo tėvas buvo charkis[10] ". Marianos juoko pro-

[10] Alžyrietis, kovojęs su prancūzais nepriklausomybės kare.

trūkis nutraukia mano žodžius. „Kas čia man dar per pliauškalai? Jo tėvas ispanas, kaip ir motina. Samis sukčius, jis žinojo, kad tu susiviliosi arabu. Net padarė iš jo charkį, kad užsidėtų ant nugaros betoninius kalto žmogaus šarvus".

Aš siūlau Marianai vieną vakarą pavakarieniauti kartu ir pasišnekėti, išsikalbėti iš širdies. Ji sako, kad tipas, kurio ji nemėgstanti, buvo daug kartų atėjęs ieškoti Samio. „Ir šį kartą ne pedukas!".

— Tai gal jo vardas Pjeras, jis turi „Harlį" ir trankosi su skustagalvių debilų banda?

— Taip.

— Tai ar Samis tau nesakė, kad jis domisi alchemija?

Vėlų pavakarį išeinu su video kamera. Šalutiniuose bulvaruose ieškau pastatų su švytinčia reklama. Filmuoju dideles neono raides tamsėjančio dangaus fone. Paskui įsigaunu vidun, užlipu į viršutinį aukštą, įsigudrinu užsikarti ant stogo ir filmuoju besiruošiantį nakčiai miestą. Pasilenkiu virš tuštumos ir filmuoju bedugnę.

Paskui, kai ateina tinkamas metas, palieku viršūnes ir leidžiuosi į gelmes, požemius, ydų kupinas stovėjimo aikšteles.

Kartais man nė nereikia niekur eiti, laukinės naktys ateina pas mane. Sėdžiu vienas su viskiu, cigaretėmis ir kokainu; vienas su savo kūnu, savo drabužiais ir visais jo pagamintais skysčiais ir ekskrementais. Naudodamasis virvėmis, oda ir plienu, aš darau sau tą patį, ką su manimi daro miesto rūsių vyrai.

Pasiryžtu eiti iki galo; pamatyti aušrą, tą melsvai žalią valandą, mirties valandą. Pro langą filmuoju sieną priešais, nešvarų ir juodą tinką, sutrūkinėjusį ir vietomis ištrupėjusį, pro kurį matyti tamsios raudonos plytos.

Nedaugelis dailininkų tapė aušrą. Aš mąstau apie Žeriko ir ypač apie Karavadžą.

Ir dienos šviesa ateina pas mane, pilka ir rūsti, greitai virstanti triukšminga; šiukšlių mašinos, prekių vežimas į *Prisunic* krautuves. Niekas manęs nemato taip pažaboto, tokio sumaigyto, tokio purvino. Aš nelabai ko gailiuosi, gal tik kad mano kokaino paveiktas protas trunka neamžinai; o jei jis ir truktų amžinybę, aš vis tiek negalėčiau pasiekti visuotinio, pastovaus begėdiškų aukštumų taško.

Susitinku su Samiu ir Mariana viename iš Belvilio restoranų. Oras gražus, mes vakarieniaujame lauke. Žinoma, elgiamės taip, tarsi viskas būtų lengva ir nesvarbu. Aš atsisakau kalbėtis su Samiu apie mūsų sunykusius santykius. Spoksau į zebrą, nupieštą po žaliu ir melsvu neonu: tai buvusio kino teatro, perdaryto į koncertų salę, iškaba.

Mes einame vidine bulvaro juosta. Afrikiečiai dailininkai demonstruoja tapybą drobėje. Vienas iš jų padarė suvirškinamą kūrinį: supjaustė skumbrę, nulakavo galvą ir prikalė didžiausią žuvies ašaką prie vertikaliai pastatytos medinės dėžės dugno, aplink šen bei ten prikabinėjo popieriaus skiaučių; kiti skumbrės gabaliukai supjaustyti, paruošti kepti ant dujinės viryklės.

Mes išsiskiriame ir toliau ritamės žemyn.

Su vasara padvelkia kažkokia ramuma, kuri, be abejo, tėra kapituliacija. Aš viskam sakau „taip" paprasčiausiai todėl, kad jei sakyčiau „ne", imčiau tikėti, jog mirtis čia pat. Darau tai, kas paprasčiausia: vengiu konfliktų.

Praleidžiu tris ar keturias naktis per savaitę su Laura, jos namuose ar savo. Ji atrodo laiminga; elgiasi taip, tarsi tai truktų amžinybę. Rodo man pirmuosius scena-

rijaus, kurį nori rašyti, puslapius, ir klausia, ką aš apie jį manau.

Aš buvau vyriausiasis operatorius, bet sakydamas „taip" aš tapau, nepaisant nieko, videorežisieriumi. Teoriškai — tai pažanga, bet aš gaunu nurodymus iš šoubiznio vadukų, kuriuos niekinu.

Pažįstamas plokštelių prodiuseris mane prašo susitikti su Mimi, iširusios pankų grupės dainininku. Mimi ką tik įrašė albumą, mudu drauge rašome vienos jo dainos klipo scenarijų.

Aš esu neryžtingas ir korytas, tikra kempinė. Mimi žino, kad su savo aptemptais džinsais, kareiviškais batais, diržu su sąsagomis, šviesiais angelo plaukais ir storžievio snukiu jam nebus sunku mane suvilioti. Aš leidžiuosi įtraukiamas į jo žaidimą. Mimi traukia heroiną, aš lydžiu jį klajonėse pas arabų dilerius Oberkamfo gatvėje ar Parmantjė prospekte. Drauge su juo uostau rudąjį. Skolinu jam pinigų kokainui pirkti. Kartais jis mane apmauna pakišdamas sumalto aspirino ir pasilikdamas heroiną. Aš nieko nesakau.

Mes filmuojame klipą Pantene, „Didžiuosiuose malūnuose". Rūkyti uždrausta — dulkių debesys gali bet kada sprogti. Laura dirba kaip asistentė, o Elza, Mimi bičiulė, vaidina pagrindinį vaidmenį. Mes iš tikro rizikuojame susilaukti katastrofos, bet svarbiausias pavojus — mūsų pavydžių smegenų implozija. Baigiame filmuoti vėlią trečios dienos naktį. Mes išsekę, ir dešimtmečiai vaikėzai, kurie filmuojasi kaip nemokami statistai, susigrūdę už spygliuotos vielos, praradę viltį prašo ragelių ir karšto šokolado. Mes išsiskiriame, ir savo lovoje aš priglundu prie Lauros kūno, norėdamas apsiginti nuo besiimančios aušros.

FR 3 finansuoja klipą: montuojama Lilyje, Šiaurės Pikardijos stoties studijoje. „Karltono" viešbutyje tėra vie-

nas laisvas kambarys, ir aš miegu vienoje lovoje su Mimi. Man regis, jis laukia mano glamonių, bet aš esu sugniužęs iš nuovargio.

Grįžtame į Paryžių su baigto klipo videojuosta. Susitinku su Mimi gana dažnai. Laura ir Elza ilgai šnekasi telefonu. Laura pasakoja jai, kad aš myliu vaikinus; Elza panikuoja vos pagalvojusi, jog galiu iš jos pavogti Mimi. Ji sako: „Jeigu sužinosiu, kad tarp jų kažkas buvo, tą pačią minutę susikraunu lagaminus!"

Aš užvažiuoju paimti Mimi į jo namus, į mažą raudoną ir juodą, nepriekaištingai sutvarkytą studiją. Elza išėjusi. Mudu nusiperkame kokaino Artiuro Grusjė gatvėje ir traukiam jį automobilyje. Paskui einame Respublikos aikštės link; Paryžius šiltas ir drėgnas. Žvilgsniai, kuriais mudu pasižiūrime vienas į kitą, ir judesiai, kuriuos imame daryti, nekelia jokių dvejonių. Įeiname į „Žibiusą"; žlunganti roko grupė traukia kažkokią neaiškią melodiją. Mes išeiname, paėjėjame keletą žingsnių; debesys uždengė žvaigždes. Įeiname į mano namus, dar sykį patraukiame rudojo; aš uždedu „Let it bleed" [11] ant platinos, ir Mimi dainuoja „Gimme Shelter[12] " žodžius tuo pat metu kaip ir Džegeris: "Love, sister, it's just a kiss away. . .[13] " Mudu išsitiesiame ant juodo ir balto kilimo, Mimi deda galvą man ant šlaunų, ir aš glamonėju jam veidą ir lūpas. Bet mano atmintyje iškyla filmo "Gimme Shelter" vaizdai; 1969 metų gruodžio septintoji, nemokamas koncertas Altamonto Spidvėjuje; įsisiautėjusi gauja Džefersoną Erpleiną nušluoja nuo scenos, po jų „Rolling Stones" pirmą

[11] „Tegu kraujuoja" *(angl.)*.
[12] „Suteik man prieglobstį" *(angl.)*.
[13] „Mylėk, sese, čia tik bučinys. . ." *(Angl.)*

kartą susiras savo metrus; publika nepasiduoda Miko Džegerio kerams; Mereditas Hanteris pakelia pistoletą ir žengia į sceną norėdamas nušauti dainininką; vienas iš „Pragaro angelų" saugumo tarnybos pamato jį ir nuduria. Tai buvo tada paskelbtų „taikos ir meilės metų" mirtis.

Aš žiūriu į Mimi ir sakau: „Grįžk namo, Elza tavęs laukia, paskui bus per vėlu". Jis sunkiai atsistoja ir dingsta tamsiame koridoriuje.

Kitą dieną man skambina Laura. Elza jai pasakė, kad Mimi praleido dalį nakties su manimi ir kad ji esanti tikra, jog tarp mūsų kažkas buvo. Aš papasakoju Laurai, kad galėjau mylėtis su Mimi, bet įtikinau jį grįžti pas Elzą; ji nenori manimi tikėti: „Aš maniau, kad išgelbėsiu tave nuo blogio, kuriame gyveni paskendęs, bet tu esi iškrypėlis, tu esi sugadintas ir toks liksi visą gyvenimą. Tu pasiimi žmones, kai tik užsimanai, o paskui pameti juos. Niekas tavęs negali mylėti, jeigu tu taip gyveni. Tavo gyvenimas veikiau suknistas, taigi pasilik su savo mažytėm šūdinom meilėm ir savo neiškepėliais vaikiais, ant kurių tu arba jie ant tavęs retkarčiais užšoksta. Jeigu tu ir nori tų vaikinų, jeigu tu nori nesvarbu ko, galėtum sutramdyti tuos savo norus, jei panorėtum. O aš štai ką padarysiu: liausiuosi tavęs geidusi. Ir man tai pavyks; galbūt bus sunku, galbūt tai užtruks, bet aš daugiau tokia nebūsiu... Tikiuosi, kad tu negausi galo nepamatęs, kaip aš pasikeičiau!"

Aš geriu arbatą. Ausyse dar tebeskamba paskutiniai Marko Ožjė dainuojamos dainos „Nuteistasis mirti" žodžiai:

Regis, šalia gyvena epileptikas,
Kalėjimas miega stovėdamas, liūliuojamas mirusių lopšinių.

Jeigu jūreiviai priekyje ant vandens mato uostus,
Tai mano miegaliai pabėgs į kitą Ameriką.

Girdžiu, kaip pasisuka raktas ir atsidaro durys. Pakeliu akis ir išvystu priešais stovintį Samį, laikantį seną motociklo šalmą nelyginant kokį puodą. Jis čia nemiegojo. Sako: „Aš pasiimu daiktus ir išvažiuoju į Normandiją".

— Ar tu turi motociklą?

— Pažiūrėk laukan.

Einu į svetainę, atidarau langą ir matau pastatytą ant šaligatvio „Harlį Davidsoną".

— Tai viza patekti pas alchemikus?

— Jis gražus.

— Kur gavai pinigo?

— Sugebėjau.

— Aš tave įspėju, kad jau keturi mėnesiai, kaip nemokėjai savo dalies už buto nuomą.

Samio veidas pasidaro rūstus. Akimirką man topteli: „Žudiko veidas".

Samis susigrūda daiktus į kuprinę, išeina iš kambario, atsitrenkia į mane koridoriuje.

— Kada grįžti?

— Nežinau. Mes susitinkame pilyje, paskui važiuojame į alchemikų kongresą Belgijoje.

Trinkteli laukujės durys.

Įeinu į Samio kambarį ir rausiuosi po jo daiktus. Galiausiai surandu alchemikų pilies nuotrauką; ir keleto kitų skustagalvių, besitreniruojančių šaudyti į žmogaus pavidalo taikinius ir žaidžiančių karą kaime. Tarp jų atpažįstu Pjerą ir vieną Samio regbio trenerį.

Taip pat aptinku knygą pavadinimu „Heliopolio broliai", pasirašytą Pjero Atono, kuris tarp nurodymų, kaip naudotis Didžiuoju Kūriniu, prikaišiojęs visai žavių postringavimų: apie naujus Vakarų pasaulio Kryžiaus žy-

gius prieš fanatiškąjį Islamą; apie kultūrinę ir lytinę rasių segregaciją; apie mirtiną kovą iki visiško *mass media*, komunistų, frankmasonų ir sektų sunaikinimo.

Po dviejų dienų Samis grįžta jau pasikeitęs. Jis prarado aroganciją, lipte prilipusią jam prie veido. Klausiu, ką jis veikė Belgijoje; jis neatsako. Pasideda kuprinę savo kambaryje ir burbteli, kad eis nakvoti pas Marianą. Man toks įspūdis, kad jis eina pas ją tarsi norėdamas pradingti jos tarpukojy, būti prarytas jos vaginos. Koridoriuje paspaudžia lifto mygtuką, atsisuka į mane ir sako: „Jeigu išgirsi ką nors kalbant apie darbą užsienyje, pasakyk man — tai mane domina".

Laura metė kino meno mokyklą. Teisinasi, kad seneliai negali mokėti už jos mokslą; bet aš labiau tikiu, kad ji buvo išmesta, tik nedrįsta man prisipažinti.

Ji dažnai matosi su Elza, ir ši jai sako, kad jos Mimi — geriausias Paryžiuje. Mimi ėmė vėl filmuotis ir aš krapštau pakaušį, kaip jis dar padaro kietą ir pamyli Elzą.

Elza pasakoja Laurai, kad Mimi ją glamonėja, bučiuoja, kad jiedu vaikščioja susiėmę už rankų gatve; ji nesupranta, kodėl Laura neišsiskiria su manim, jei aš nesu parodęs nė menkiausio švelnumo: „Pederastas visada liks pederastas!"

Aš sutinku sukti dokumentinį filmą televizijos kanalui Pakistane. Turiu nufilmuoti Karačio laivų kapines, kur baigia savo dienas laivai ir tanklaiviai, kurie nebėra pelningi. Jie išmetami ant kranto, kur mirštančių iš bado darbininkų ordos suvirinimo aparatu supjausto jų korpusą ir išsitampo plieną.

Dvi dienas prieš išvykstant apsimetu, kad turiu prob-

lemų su sveikata, ir pasiūlau, jog mane pavaduotų Samis. Neprasitariu, kad tai pirmasis Samio, kaip kino operatoriaus, reportažas; prodiuseris manimi patiki. Samis pakvaišęs iš džiaugsmo. Jis atsidėkoja pabučiuodamas mane į abu skruostus ir vėl tampa švelnus, truputį pakvaišęs mano prisiminimų vaikiščias.

Laura skambina man iš Truvilio viešbučio, kur apsistojusi su Elza ir Mimi. „Nesivargink ir nevažiuok, mes ruošiamės išvykti. Greitai vėl susiskambinsim... Beje, neturėk per daug iliuzijų dėl Mimi".

— Ką tai reiškia?

— Jis tau skolingas pinigų?

— Aš jam šiek tiek paskolinau milteliams.

— Elza tariasi girdėjusi jį sakant: „Man nėra reikalo sukti galvos, kaip atiduoti jam jo skatikus, jis serga AIDS ir tuoj pakratys kojas!"

— Jūs iš tikro esat dvi nepataisomos kekšės!

Aš padedu ragelį. Vėl skamba telefonas, tai Laura. Vėl padedu ragelį ir įjungiu automatinį atsakiklį.

Prisileidžiu vonią vandens, vaikščioju iš vieno kambario galo į kitą, uždedu plokštelę ant platinos. Kambarį pripildo Bilio Aidolo atliekama daina „Baltosios vestuvės". Kartkartėm pagarsinu atsakiklį ir išgirstu Lauros balsą: „Tu esi juokingas, aš irgi, taigi liaukis ir atsiliepk, nes vėl viskas blogai baigsis... Tu esi karalius, o aš esu tik mėšlas, aš gyvenu bute, kuris dar užrašytas tavo vardu, aš neturiu darbo, neturiu nė su, mano motina trenkta, tėvas turbūt išvis pamiršo, kad aš dar egzistuoju, aš sergu, numirsiu nė nepasidžiaugusi gyvenimu, nespėjusi tapti kažkuo, o tu turi visa, ko nori, na, tuos kaip jie ten — savo kledarą, penkiasdešimt skambučių per dieną, krūvą vyrų prie savo kojų... Aš tau pavydžiu gebėjimo

susibičiuliauti su žmonėmis ir paskui juos įžeidinėti. Tu gi žinai, kad jei mane įžeisi, aš vis tiek būsiu čia, kai tau užeis noras mane pamatyti ir išdulkinti... Iš tikro, dabar tu nori, kad viskas nurimtų, tau patinka visas tas mėšlas, tu tikriausiai ir dabar patiri malonumą tyliai sau galvodamas: „Ji nepasikeitė, ji tokia pat kvaila, tokia negraži kaip visada", aš tiesiog įsivaizduoju, kaip tu atrodai, kai taip galvoji, bet kol tu nesugrąžinsi man pasitikėjimo savimi ir kol svaidysies praeitimi, tol aš negalėsiu pasikeisti... O tu vis tolsti ir tolsti nuo manęs, nors nori retkarčiais mane padulkinti... O aš jau esu žuvusi daug daug anksčiau... Tu laimėjai dar sykį, ir man šalta, ir man bloga... Man devyniolika metų, ir vakar vakare aš norėjau numirti, ir, aišku, tavęs čia nebuvo, tik Elza ir Mimi man padėjo. Tavęs niekad nebus čia, kai man reikės tavęs... Man reikia tavęs! Kaip aš dar turiu rėkti? Aš rėkiu, staugte staugiu, kad tu išgirstum mano alsavimą, mano kvėpavimą, kad tu pasižiūrėtum į mane, kad susidomėtum mano snukiu, mano krauju. Aš baigiu visiškai išdžiūti... Aš noriu mirti, o tu nemoki gyventi".

Mane pamažu glemžiasi lakusis smėlis, purvo upės, aš esu pasiruošęs įsikabinti į bet kokį plūdurą. Aš niekad negebėjau nusmukti visiškai, viską paleisti iš rankų, numirti ir vėl atgimti kitur, netgi tada, kai būnu pakvaišęs nuo narkotikų ar apimtas nepakeliamos kančios.

Palieku automatinį atsakiklį, kad jis priimtų Lauros žodžių srautą, o pats nueinu ir atsisėdu arabų kavinėje, Barbeso prospekte. Patefonas-automatas groja Farido El Atrašo dainą. Aš stebiu tamsaus gymio jauną ir liekną vaikiną, kuris atrodo ir sutrikęs, ir linksmai nusiteikęs. Jo plaukai trumpai pakirpti iš šonų ir kiek ilgesni per kiaušo vidurį. Jis su džinsais, baltais ir nepriekaištingai švariais krepšinio bateliais ir juoda nailonine striuke;

raudona kuprinė padėta šalia ant kėdės. Jis irgi įdūręs į mane akis. Aš atsistoju norėdamas išeiti, ir jis ženklu pakviečia sėstis prie jo staliuko. Pasisakau vardą. Jis sako: „Aš esu Tilijus, mano tėvai italai". Nusišypsau ir atkepu: „Jei tu dabar meluoji, tai bloga pradžia".

— *Okay*, aš vadinuosi Džamelis.

Mudu vaikštinėjame Šapelės bulvaru, Žeraro Filipo gatve, Žeseno gatve, paskui Auksinio lašo gatve. Ką tik palijo, šaligatviai blizga, mes kalbamės mėnulio šviesoje. Džameliui septyniolika metų, jis atvažiavo iš Havro, rytoj vyks į brolio laidotuves Betiune; viešbučiai per brangūs, jis ieško vietos, kur galėtų išsimiegoti. Sakau, kad gali eiti pas mane. Pirma jis man nori parodyti piešinius ant kvartalo sienų; jis pažįsta visus jų autorius, jie — jo draugai. Aš klausiu: „Kokiam judėjimui tu priklausai?" Jis susijaudinęs kaip šunytis.

— Ar tu pažįsti *B. Boys?*

— Nelabai, sykį norėjau susukti dokumentinį filmą apie zulusus.

— Tai būtinai susuk; šiuo metu gatvėje ten vyksta neįtikėtini dalykai.

Ir Džamelis ima „repuoti" keletą frazių:

Aš esu Džemas, vienišas reperis,
Alacho kareivis, kovojantis prieš karą,
Aš prašau valdingojo valdovo
Atiduoti gatvei tai, kas jai priklauso.

Jis rodo man savo diržo sagtį, kur didelėmis bronzinėmis raidėmis parašyta „DŽEMAS".

— Tai mano pavardė judėjime.

— Betgi „džemas" reiškia uogienę!

— Tai taip pat reiškia minią... Gatvės armiją!

— Kokiai gaujai tu priklausai?

— Jokiai. Pažįstu jas visas, bet aš esu vienas... Džemas vienišius!

— Būk malonus ir neišsidirbinėk kaip cirke, tu Dievo kareivi, *Allach Akbar!* ir visa kompanija!

Jaučiu, kad Džamelis visiškai sutrikęs, įsikibęs keleto atramos taškų, kad nenuskęstų. Tai gatvės berniūkščių sumišimas, kur keli principų gabalai jiems pakeitė ideologiją: žiupsnelis islamo, išdestiliuotas šeimos ir isteriškų imamų, kurie aiškina savo sekėjams, kad Alachas susprogdino amerikiečių kosminį laivą, nes nenorėjęs, jog žmonės per daug prie jo artintųsi; žiupsnelis amerikonizmų su užkoduotais žodžiais ir angliškais vardais, kokakola ir *Run DMC* ar *Public Enemy* muzika, skambanti visą dieną ausyse; truputis gerosios planetos sąmonės, jokio smurto ir antirasizmo, bet su nuolat pasikartojančiais užpuolimais metro ir priemiestiniuose traukiniuose; rašyti savo etiketę kaip šauksmą, kaip SOS ant metro vagonų, sunkvežimių, ant visko, kas juda ir kas verčia jį keliauti; būti už įstatymo ribų, daryti tai, kas uždrausta, tačiau beviltiškai šauktis visuomenės, kad ji jus pastebėtų, svajoti jai priklausyti, tapti menininku, įrašinėti repo plokšteles arba rodyti prašmatniose galerijose dideles grafiti drobes.

Kai slenkame aukštyn liftu į mano butą, Džamelis išsitraukia flomasterį fetriniu galu ir ant sienos smulkiom, vingiuotom, kone neįskaitomom raidėm rašo savo etiketę „DŽEMAS".

Džamelis rausiasi tarp mano plokštelių, įjungia televizorių, persuka M6-ąjį kanalą ir žiūri klipus. Jis turi anksti keltis ir važiuoti į Betiuną. Aš sakau: „Nesirūpink, aš tave pavėžinsiu!" Jis nustebęs, jam pasirodo, kad aš keistai elgiuosi; paskui beprotiškai apsidžiaugia ir pabučiuoja mane į skruostą. Atplėšia pakelį rudojo heroino ir papila

du ruoželius ant stalo; vieną pauosto pro tūtele susuktą metro bilietą, paskui paduoda man. Aš uostau kitą krūvelę. Pagalvoju, kad tas sumišimas dar niekur nedingo: Džamelis negeria alkoholio, nes tai draudžiama, bet dėl žolelių rūkymo ar heroino — jokių problemų. Alachas tikriausiai davė sutikimą.

Narkotikai pasklinda po mano kūną. Mudu einame į mano miegamąjį. Aš nusirengiu ir atsigulu. Džamelis atsega savo kuprinę ir iš jos išima beisbolo muštuvą ir tualetinius reikmenis. Aš klausiu: „Kas čia?"

— Aš taip ginuosi ir medžioju skalpus.

— Vienas?

— Aš tau sakiau: Džemas vienišius... Skalpų medžiotojas.

Džamelis irgi nusirengia. Jo kūnas liesas ir raumeningas. Jis išsitiesia šalia manęs nė kiek nesivaržydamas. Aš užgesinu šviesą ir mudu dar pasišnekame: kambario tamsoje mūsų žodžiai, prigesinti narkotikų, neaiškūs ir migloti. Klausinėju jį apie Šerifą, mirusį brolį, kurį jis rytoj laidoja, bet jis neatsako. Prisislenka prie manęs, ir aš jaučiu švelnią jo odą prie savo šlaunų. Jis prisispaudžia prie manęs ir užmiega. Aš stengiuosi atsitraukti nuo jo, kad galėčiau užmigti, bet kiekvieną sykį jis spaudžiasi prie manęs vis stipriau, tarsi norėdamas pabėgti nuo košmaro. Galop jį pažadinu ir sakau: „Palik ir man šiek tiek vietos!"

Mudu atsikėlėme penktą valandą. Dabar važiuojame Šiaurės plentu pilkoje aušroje, per rūką, nelyginant raketos priešais lekiančius sunkvežimius. Aš net nepasiklausiau įrašytų Lauros skambučių.

Džamelis ima pasakoti apie Šerifą... Jis sako, kad Šerifas mirtinai nukraujavo. Paprasčiausiai. Fransa, jo mei-

lužė, ilgai jo ieškojo Betiuno gatvėse. Pas „Rozą", kituose baruose, pas kitas moteris. Ji surado jį tik auštant, nuogą, bekraujį, sukniubusį sėdomis prie prekinio traukinio ant garažo kelio išskėstomis ant žvyro kojomis, pririštomis prie vagono plieno rankomis; aplink jį telkšojo raudona bala; Šerifo tarpukojy žiojėjo plati tamsi žaizda, kūno, mėsos, plaukų ir kraujo masė. Taigi ketvirtadienio aušroje Prancūzija suvilgė savo pirštus Šerifo kraujyje.

Kol Džamelis pasakoja, aš tariu sau, jog visada jaučiau, kad ketvirtadienis yra raudonas. Aš suteikiau spalvą kiekvienai dienai dėl kiekvieną savaitę naujų, bet vienodų įspūdžių, kuriuos paliko mano vaikystės dienos; pirmadienis šviesiai žalias, antradienis geltonas, trečiadienis tamsiai žalias, ketvirtadienis raudonas, penktadienis šviesiai pilkas, šeštadienis tamsiai pilkas ir sekmadienis baltas.

Pristabdau automobilį, susimoku tilto mokestį, Džamelis nutyla. Vėl pradedu važiuoti, ir Džamelis sako: „Ar tu žinai, ką jie jam padarė?.. Pririšo prie vagono, išrengė, sukišo glaudes burnon, kad nešauktų, ir nupjovė penį ir kiaušinius. Paskui apmyžo ir nuėjo. Ar tu gali įsivaizduoti, kad esama tokių žmonių?" Mane tampo šleikštulys, ir aš prisimenu, ką man sakė Keira priešais „Linksmąjį šerną": „Tave persekios arabų kraujas, mano sūnaus, Muniro paveikslas, vaizdas su nupjauta lytimi burnoje".

Džamelis mylėjo Šerifą. Atsidūrę Paryžiuje, jie eidavo kartu klausytis roko grupių. Jie pirkdavo heroiną Kliši gatvėje ir susileisdavo jį į venas užsidarę koncertų salės tualete, nešami muzikos, kuri prasiskverbdavo per sienas. Džameliui patikdavo žiūrėti, kaip Šerifo akis aptraukia šydas ir prakaito lašai nuberia kaktą.

Šerifas jam buvo pasakojęs apie Fransą, ištekėjusią moterį; jis jam papasakodavo smulkiai, kaip jiedu mylėdavosi, ir Džameliui nuo to pasakojimo varpa sukietėdavo.

Iš degalinės skambinu Laurai.

— Kur tu?— klausia ji.

— Šiaurės plente.

— Vienas?

— Taip.

— Šį vakarą aš vakarieniauju su Marku. Jis atvažiavo manęs paimti devintą valandą ir... galbūt jis taps mano nauju draugu. Aš tau sakau tam, kad tu taptum pavydi, ak atsiprašau, pavydus! Aš tau pasakoju visa tai, nes jis irgi vienas nuo to laiko, kai jį paliko Marija, ir jam reikia su kuo nors leisti laiką.

Aš atsisuku ir pamatau, kaip Džamelis ima nuo lentynų pakelius sausainių ir slepia po striuke. Mane suima noras juoktis. Laura sako: „Tu turi grįžti iki sekmadienio".

Tarsi 1188 metų maro epidemijos aukas, tarsi pasmerktus mirti ir 1818 ar 1909 metais Betiune nužudytus nusikaltėlius Šerifą laidos Gailestingųjų brolija.

Dvidešimt trys Gailestingumo broliai renkami dvejiems metams iš garbingų miesto žmonių; penkiolika jų lydi jo kūną į kapus. Šį rytą jie susitiko anksti priešais policijos nuovadą; karstas su Šerifo kūnu buvo viduje, kambaryje ant stalo, kur laikomos visokios medžiagos. Karstas buvo parsiųstas laivu iš Lilio vakar, kur buvo atliktas skrodimas. Fransa pareikalavo atiduoti kūną. Ji paprašė vaikystės draugą, brolijos prevo, surengti Šerifui padorias laidotuves, nes Gailestingieji broliai nekreipia dėmesio į mirusiųjų religinius įsitikinimus nei į jų nuskaltimus, kuriuos jie galėjo įvykdyti būdami gyvi.

Šeši Gailestingieji broliai pakelia karstą, pakiša po juo kartis ir neša į kapines. Kiti eina įkandin plakami ledinio šiaurės vėjo. Iškilminga eisena nužygiuoja Betiunu: juodi drabužiai, baltos pirštinės, tiesūs šešėliai susimaišę su

greitais sekmadienio ryto šešėliais. Mes sekame paskui juos, Džamelis, prisiglaudęs prie manęs, rauda.

Prieš pat įeinant į kapines prie kortežo prisideda keletas jaunų arabų ir trys policininkai; su jais — inspektorius Manženas. Policininkai nekreipia dėmesio nei į Džamelį, nei į mane; šalta, ankstyvas metas, jie nori miego, mudu įsimaišę į grupelę žmonių, kurie jiems neturi tikros tapatybės, tiktai kažkokia neaiški, neįspūdinga masė: numirė jaunas arabas, o jo rasės broliai lydi jį į kapus.

Gailestingieji broliai atneša karstą prie kapo, ir duobkasiai jį užpila žemėmis. Du laidotuvių biuro tarnautojai padeda vienintelį jiems atsiųstą vainiką: tai didžiulė jazminų puokštė. Toji, kuri užsakė gėles, stovi tiesi prie pat stačiakampės duobės kiaurymės. Džamelis man pašnibžda į ausį: „Tai ji, Fransa". Jai apie keturiasdešimt metų, blondinė, ilgaplaukė, liekna, rūstaus veido, ypač griežto smakro. Kur ji rado šitą jazminą? Ji mažumėlę apsiriko: tai Tunise vaikinai vakare nešioja užsikišę už ausies jazmino žiedelį. Šerifas buvo alžyrietis, jam buvo dvidešimt metų.

Saulės spinduliai smelkiasi pro rūką. Aš užsimerkiu ir matau Fransą, sėdinčią ant lovos krašto „Dépar" viešbučio kambaryje. Šerifas stovi priešais ją nuogas, įtempęs sėdmenis, visas jo kūnas palinkęs prie Fransos lūpų, slystančių jo peniu. Užsidega viešbučio iškaba, ir Fransa atitraukia lūpas nuo Šerifo lyties; nuleidusi akis valandėlę laukia, tyli, paskui sako: „Tavo penis — pats gražiausias pasaulyje!" Laura man sakė beveik tą patį: „Kai susitinki vaikiną su tokiu peniu kaip tavo, negali jo paleisti iš rankų. Tavo penis — gražiausias pasaulyje!" Taigi mudu abu turėjome „patį gražiausią penį pasaulyje" ir, galimas daiktas, mes nebuvome vieninteliai! Pasimylėjęs, visas šlapias nuo prakaito, Šerifas žiūri pro langą į tirštėjančias sutemas; nuo jo alsavimo stiklas aprasoja.

Paryžiuje aš stoviu priešais tą pačią tamsuojančią naktį; jaučiuosi tuščias, pasenęs, išsekęs. Laukiu. Bet ko? Noriu susitikti Džamelį, palikti Laurą ar būti suėstas viruso?

Atsimerkiu: Šerifas negyvas, jo lytis negyva, atiduota žemei. Mes žingsniuojame prie kapinių vartų. Fransa pasiveja Manženą, atsistoja priešais jį: „Jūs bent jau galėtumėte apsimesti, kad ieškote to, kas jį nužudė, inspektoriau!"— sako ji ir pėdina toliau dešine ranka apkabinusi Džamelį per pečius, ir mes nueiname paskui Fransą. Traukiame didžiąja miesto aikšte, palei varpinės sieną, aš pakeliu akis į viršūnę, smaigaliu pervėrusią baltą dangų. Fransa pasuka į Karijono gatvę ir atidaro savo drabužių krautuvės duris; prie jos prisideda tarnautoja. Mudu dvejojam, paskui įeinam vidun. Mūsų žvilgsniai susitinka, ji pamato Džamelį šalia manęs ir tai, kaip aš į jį žiūriu. Regis, kad ji viską žino apie švytinčius kūnus. Džamelis sako: „Aš esu Šerifo brolis".

Einame į kitą Fransos parduotuvę: „Frip Mod", Viktoro Hugo bulvare. Karijono gatvėje Fransa parduoda brangius drabužius vidutiniojo luomo pirkėjams; „Frip Mod" lankosi jaunimas pirkti Amerikos armijos drabužių likučio — džinsų, trikotažinių palaidinių, kanapinės drobės kelnių, odinių striukių. Jai patinka žiūrėti, kaip jie matuojas drabužius. „Čia aš ir susitikau Šerifą,— sako ji.— Jis atėjo nusipirkti džinsų". Džamelį purto šaltis. „Aš tau dovanoju megztinį",— sakau jam.

Džamelis apžiūrinėja save nuo galvos iki kojų dideliame veidrodyje. Fransa sako: „Jis tau tinka, imk jį". Džamelis sugriebia megztinio rankovę ir traukia jį per galvą; jo marškinėliai užkimba už vilnos ir taip pat pasiraitoja aukštyn, apnuogindami krūtinę. Fransa tarsi gauna smūgį į veidą — jis toks panašus į Šerifą: ruda oda, krū-

tinė, tik Džamelis lieknesnis, mažumėlę aukštesnis. Jos skruostu nusirita ašara; Fransa nusibraukia ją greitu judesiu, bet aš pamačiau šitą ašarą, Džamelis irgi pamatė pro nusivelkamo megztinio akutes. Aš noriu sumokėti už megztinį, bet Fransa atsisako imti pinigus. Ji norėtų su mumis pasikalbėti ir paprašo mus pasilikti šį vakarą Betiune.

Įeiname į Fransos namus. Jos vyras Fransua Bekas yra gydytojas, jis išvykęs lankyti ligonių. Džamelis greitai apsidairo aplink ieškodamas akimis to, ką galėtų išsinešti išeidamas — ko nors mažo ir vertingo. Fransa sako: „Šį vakarą aš jam viską papasakosiu". Viską, vadinasi, ką? Ko dar nežino Fransua Bekas? Ji prieina prie manęs, nusitempia tolyn nuo Džamelio ir sako: „Kai jie mus palieka, mes tampame kitoniški, ar ne?" Aš nelabai suprantu šitą moterį, todėl sakau: „Taip, žinoma". Džamelis dingo iš akių — bijau, kad jis kraunasi viską į kišenes. „Šį šeštadienį turėjau su juo susitikti, uždariau parduotuvę, bet jis neatėjo, aš jo palaukiau, labai tiksliai jaučiau, kaip mane slegia laikas, jūs suprantate?.. Buvau išsigandusi, jaučiau, kad aplink mane laksto šėtonai, pasiruošę susigrumti. Tai buvo karšti, raudoni ir balti demonai, kovojantys su blyškiai mėlynais Šiaurės demonais..." Fransą nutraukia durų pokštelėjimas.

Į kambarį įžengia Fransua Bekas. Iškart, jam įkandin, pasirodo Džamelis; rankoje jis laiko skalpelį, kurį pasiėmė iš gydytojo kabineto spintos. „Fransa,— sako gydytojas,— aš tavim šlykščiuosi".

Ar gali beduinas nurimti? Džamelis žino, kad jis nuolat bus kušinamas judėti, o tas jo spurdėjimas baigsis tuo, kad jo kūnas — apleistas ir nukraujavęs — bus pamestas kaip ir Šerifo kūnas. Tada jis įsipjauna lygų dilbio paviršių skalpeliu; išvaro savo epidermyje dryželį, kuris bere-

gint pritvinksta kraujo. Keletas lašų nukrinta ant gelsvai pilko kilimo, ir aš pagalvoju apie Samį, kuris pjaustėsi priešais Kariną ir mane.

Džamelis ir Samis susitinka šitame kraujyje. „Kokią dieną buvo nužudytas tavo brolis?"— klausiu aš. Džamelis pasako datą: naktį iš trečiadienio į ketvirtadienį; prieš dvi savaites. Tą dieną Samis buvo su alchemikais. Jis susitiko su jais brolijos pilyje, ant jūros kranto, prie Diepo. Jie turėjo važiuoti motociklais į Antverpeną susitikti su kitais tariamais alchemikais, tai yra — ir labai galimas daiktas — su kitomis kraštutinių dešiniųjų grupelėmis. Galėjo būti, kad jie važiavo į Belgiją per Betiuną ir galėjo nukankinti Šerifą. Samis — šių žudynių liudininkas ir galbūt dalyvis. Ar tai atsitiktinumas, kad jis grįžo iš Antverpeno kitoks, ne toks įžūlus, ir norėjo išvykti dirbti užsienin?

Aš negaliu išguiti šio vaizdo iš akių: Samis ir broliai Heliopoliai muša Šerifą, pririša prie prekinio vagono, nupjauna jam lytinius organus ir stebi, kaip jis mirtinai nukraujuoja.

Man topteli, kad beduinas Džamelis tikriausiai galvoja apie šiltą orą, pilną sausų dulkių. Čiagi — vien šaltis ir drėgmė. Ir kaip ta Šiaurės drėgmė, mano kūnan skverbiasi nuodai; aš sakau Fransai, kad turiu paskambinti, surenku Lauros numerį, ir jos balsas mane nuramina.

Mes grįžome į Paryžių. Aš palikau savo raktų dublikatą Džameliui. Jis slankioja gatvėmis tykodamas ką nors nugvelbti. Aš važiuoju į Port de Sevrą, kur manęs laukia Laura.

Mes mylimės. Ji rami. Samis labai toli, ji mano, kad aš nugalėtas, kad nebegalvoju apie vaikinus, kad ji laimėjo. Pagaliau.

Kitą rytą ją palieku. Pradeda krapnoti lietus. Grįžtu namo. Paimu paštą; vienas laiškas iš Pakistano, bet jo neatplėšiu. Džamelis dar miega; aš nusirengiu ir atsigulu šalia. Jis kažką suniurna ir įsirango mano glėbin. Jei Laura skambins šį vakarą, aš neatsiliepsiu.

Džamelis kažką man kalba. Apie Havrą, šeimą, smūgius, apie kankinio vaikystę, bendrabučius, pabėgimus, maistą, apie bausmę lygtinai.

Jis žiūrinėja Samio nuotrauką, klausia, kas jis toks. Staiga man prieš akis iškyla Šerifo paveikslas — mirštančio, apsupto Heliopolio brolių ir Samio. „Jis mano draugas,— atsakau.— Jis Pakistane".

Atplėšiu Samio laišką. Jis rašo apie viską, išskyrus mudu. Taip pat nė žodžio apie fašistinius alchemikus. Rašo, kad filmuoja vyrus, apsiginklavusius litavimo degikliais ir pjaustančius valcuotą lakštinę geležį ant seklumos užplaukusiuose krovininiuose laivuose; vyrai — daugiausiai bedarbiai, triūsiantys už keletą rupijų. Laivai lekia visu greičiu į paplūdimį, visu galingumu paleistais varikliais; jie ir užplaukia ant seklumos prie krantų. Per atoslūgį galima darbuotis ant viršaus, tada laivą apipuola stipenų spiečius. Darbininkai aptiko atmintį praradusį tipą, pasislėpusį tankerio skalbykloje; jis nekalba, net nepasako savo vardo. Samis turi draugę, vardu Indira. Jis gyvena pas ją, bet jį vemt verčia nuo prašymų vežtis ją į Paryžių; jis dulkina ją tik ryte, tiesiog iš įpratimo.

Laura man skambina, bet tik nori pasakyti, kad išvyksta kelioms dienoms pas senelius; automatas įrašo jos skambutį. Praleidžiu keturias dienas su Džameliu; neatsiliepiu į telefoną, atsisakau visų pasimatymų. Jis kalba su manimi ir negali suprasti, kodėl aš susidomėjęs jo kalbomis. Jis man suteikia atokvėpio akimirkų. Džamelis

pasakoja apie tokius dalykus, kurių niekad niekam nėra pasakojęs; jo žodžiai tarsi nuplėšia šydą nuo begalinės širdgėlos; sužinojęs iki smulkmenų viską apie absurdišką Džamelio lemtį, aš raudu.

Po penktos nakties Džamelis išeina, sakydamas, kad nori „išskleisti sparnus". Penkios naktys, keturios dienos, praleistos baltam bute, tarsi norint apsisaugoti nuo miesto. Bet koks pajudėjimas man tapo kančia. Šiandien — žiemos valanda.

Aš įsitikinęs, kad, išvykus Džameliui, galiu lengviau atsipūsti. Norėjau, kad jis liautųsi sukęsis apie mane, garsiai skaitęs laikraštį per mano petį, nuiminėjęs man nuo ausų ausines, kad sužinotų, kokios muzikos aš klausausi. Norėjau, kad jis suprastų viską apie mano gyvenimą per keletą sekundžių, o aš buvau priverstas jį klausinėti apie jo praeitį, užduoti daug sykių tuos pačius klausimus, padėti jam atsikratyti šleikštulio, kurį sukeldavo kai kurie prisiminimai.

Jis išeina, ir aš imu raudoti. Džamelis nesupranta, ką padarė: grąžino man ašaras. Tai jo gražiausia dovana. Aš negaliu jų sulaikyti. O jis žingsniuoja Havro link, kuris, kaip ir neapykanta, prancūzų kalboje prasideda raide „h". Aš norėčiau, kad mano ašaros suteiktų jo gyvenimui daugiau prasmės. Kodėl leidau jam išeiti? Mudu galėjome drauge vaikščioti, apžiūrėti miestą, bet kaip visada aš meilijau jam pasakyti: „Aš turiu darbo". Ar mano ašaros, prisilietimas prie Džamelio odos nuplovė visus nešvarumus nuo laukinių naktų?

Bet aš raudu tiek dėl savęs, tiek ir dėl Džamelio, kuris išeina nešdamasis sunkią savo naštą, savo likimą. Ar aš išdrįsiu sėsti į savo automobilį, nuvažiuoti į Havrą greičiau už traukinį ir sutikti jį stotyje? Vėliau bus per vėlu, aš nežinau nei jo pavardės, nei adreso. Tiesiog Džamelis, Havras, SDF — be nuolatinės gyvenamosios vietos. Jis

pames popieriaus skiautę, kurioje aš užrašiau savo adresą ir telefono numerį, arba užmirš jį užpakalinėje džinsų kišenėje, kai įgrūs juos į automatinę skalbimo mašiną.

Pusė keturių po pietų. Aš teberaudu. Suskamba telefonas. Tai Džamelis, jis pasiklydo, jis prie Šiaurės stoties, jis nieko nesusigaudo, jis nesurado Sen Lazaro stoties.

— Tu kalbi keistu balsu,— sako jis.— Gal aš tave pažadinau?

— Ne, aš dirbau. Ar nori, kad atvažiuočiau?

— Taip, prašau. Man tavęs reikia.

Džamelis stovi priešais Lafajeto gatvės restoraną tarsi mano automobilio priekinio žibinto apšviestoje aureolėje; didelis, liesas, nenustygstąs vietoje, miesto sumaišties grumdomas. Jis įlipa į automobilį, ir aš nuvažiuoju. Sustoju tolėliau prie Šiaurės stoties. Suspaudžiu jo rankas savosiose. „Aš tiesiog atsidusau pamatęs tave atvažiuojant...— sako jis.— Ar sutrukdžiau?" Atsakau, kad aš verkiau ir negalėjau sustoti.

Važiuoju lėtai. Jis šnibžda: „Tu žinai, tai nelengva pasakyti, bet tai... pirmą kartą kažkas dėl manęs verkia... Na, aš žinau, gal ne vien dėl manęs, tu verkei dėl savęs irgi, dėl savęs ir manęs... bet vis dėlto tai pirmas kartas".

Džamelis — Havre, Laura — Paryžiuje. Samis grįžo iš Karačio; buvo užėjęs pasiimti savo daiktų, bet lovą paliko. Mariana persikraustė kitur; ji gyvena Monparnase, jis įsikūrė pas ją.

Turiu susitikimą Tarnjė ligoninėje. Trys gydytojai stovi už formikos staliuko, ant kurio guli mano ligos istorija. Jie kalba tarp savęs apie pokyčius mano kraujo formulėje. Šiandien jau turiu tris naujus ryškiai raudonus spuo-

gus ant dešinės rankos, o mano T4 limfocitai nukrito iki 218 kubinių milimetrų. Jie nusprendžia man išrašyti AZT vaistų — dvylika tablečių per dieną, po dvi tabletes kas keturios valandos; turėčiau prabusti ir keltis jų praryti taip pat ir nakčia.

Pirmomis dienomis sergu kaip šuo: šleikštuliai, strėnų ir raumenų skausmai, nerimas, sumišęs su apatija. Tai pamažu praeina, bet aš negaliu pakęsti nei alkoholio, nei narkotikų. Atsisakau kokaino.

Skambina Džamelis. Jis Paryžiuje — norėtų aplankyti mane. Praėjusią naktį nakvojo pas žydrąjį, kuris jį pasičiupo Nekaltųjų aikštėje. Rytą išeidamas jis prigrasino tipą, šis išsigando ir davė jam pinigų, odinę striukę, kasetinį magnetofoną ir kasečių.

Džamelis atsitrenkia pas mane su jaunu vaikinu iš Havro. „Aš jį sutikau Kliši aikštėje",— sako jis. Vaikino išblukę šviesūs plaukai stovi stati. Susėdame prie apvalaus juodo stalo. Blondinas išsiima iš striukės pistoletą ir visa, ko reikia narkotikams susileisti: insulino, citriną, šaukštelį, medvilnės, pakelį rudojo. Aš paimu pistoletą — tai Valteris PPK — ir nusitaikau į pranešėją, judantį televizoriaus ekrane. Mano ranka nedreba.

Džamelis ir blondinas susileidžia heroiną tuo pačiu švirkštu. Siūlo ir man. Aš atsisakau. Einu į savo miegamąjį. Džamelis seka man įkandin.

— Aš maniau, kad tu niekad nešaudei,— sakau jam.

— Tai niekis, retkarčiais papleškinu, ir tiek!

— Norėčiau, kad tavo blondinas išsineštų savo heroiną ir šauniką kur nors kitur.

Apiblukęs pankas išėjo. Paskambina Laura; sakau jai, kad esu ne vienas ir kad negaliu su ja pasimatyti šį vakarą. Ji padeda ragelį per sakinio vidurį nė neatsisvei-

kinusi. Džamelis atsigula šalia manęs. Mums abiems sukietėja, bet mes nesimylime. Užmiegame.

Mane pažadina telefono skambutis. Žiūriu į sieninį laikrodį — pusė dešimt. Pakeliu vidaus telefono ragelį: tai pašto tarnautoja — ji atnešė registruotą laišką. Nuspaudžiu juodą mygtuką ir atidarau duris.

Laukiu paštininkės, o vietoj jos iš lifto išlipa Laura, vesdama už pavadėlio Morisą. Aš nenoriu jos įleisti. Ji užsispiria, sako norinti pasikalbėti. Prašau ją palaukti ir uždarau duris. Užsitraukiu medvilnines kelnes, striukę, apsiaunu sportiniais bateliais; atidarau duris ir įsitempiu Laurą atgal į liftą.

Šviesa akinanti; šviečia saulė. Užsukame į kavinę. Ji geria arbatą, aš kavą su pienu. Laura padeda puoduką ir pažvelgia į mane; pradeda nervingai žagsėti, paskui pravirksta. „Aš bijau,— sako ji.— Buvau pasitikrinti, mano imuninė sistema bloga ir mano T4 sumažėjo".

— O kur dareisi tyrimus?

— Pas savo ginekologą.

— O T4?

— Jie nusiuntė kraujo mėginius į Pastero institutą.

Nežinau kodėl, bet man rodos, kad Laura meluoja, kad ji kartoja žodžius, kuriuos girdėjo mane sakant arba kuriuos perskaitė laikraščiuose. Staiga sako: „Jei nori mane palikti, palik, bet prašau manęs neniekinti. Aš negaliu kitaip, aš nepasirinkau tavęs, nenorėjau tavęs mylėti". Suleidžiu pirštus sau į plaukus ir atsidūstu: „Dabar daug kas keičiasi". Ji išsitraukia iš rankinės popierinį maišelį ir sako: „Aš atnešiau ragelių tavo vaikinui!" Aš atsistoju pastumdamas stalą, apverčiu puodukus. Ji stveria man už rankos, įsikimba į mane, aš ją atstumiu. Eidamas iš kavinės girdžiu, kaip ji šaukia: „Aš nekenčiu vaikinų! Nekenčių jų ir daugiau nenoriu mylėti!"

Įeinu į savo miegamąjį. Džamelis miega, viena koja išlindusi iš po antklodės. Einu į svetainę, žiūriu pro langą: Laura sėdi ant prieangio laiptelių kitoje gatvės pusėje. Paskui išsitraukia iš rankinės mokyklinį sąsiuvinį.

Išeinu nusipirkti duonos ir laikraščio. Ji rašo sąsiuvinyje. Prieš įeidamas į savo namą valandėlę dvejoju, pereinu gatvę ir sakau Laurai:

— Tikriausiai neketini čia stypsoti visą dieną? Tai beprasmiška...

— Man nusispjaut, aš laukiu tavęs.

Džamelis prabudo. Jis su mėlynais džinsais, nuoga krūtine. Pasilenkiu žemyn norėdamas pasižiūrėti į gatvę pro pusiau nuleistas užuolaidas. „Ar tai ji?— klausia.— Toji panelė priešais? Ji atrodo kaip mergiūkštė".

— Ji dvejais metais vyresnė už tave.

Aš numanau, ką Laura rašo. Maždaug taip: „Man šalta. Aš noriu, kad jis ateitų ir parsivestų mane namo. Ten aukštai yra kitas, užgulęs jį visu svoriu — nuogas kūnas ant jo kūno. Jeigu galėčiau nieko nejausti, nežiūrėti į tuos tris langus, nueiti".

Po kiek laiko ji paskambina. Aš neatidarau. Ji įeina su kitais nuomininkais. Laukiu jos prie lifto durų. Liepiu jai išeiti, ji atsisako, eina mano buto link.

— Gana! Atidaryk duris, mudu pasikalbėsime viduje.

— Dink iš čia, aš daugiau nenoriu tavęs nei matyti, nei girdėti!

— Aš stovėsiu prie tavo durų tol, kol mane įleisi.

Prispaudžiu Laurą prie sienos ir įkišu raktą į spyną. Ji bando įeiti. Nustumiu ją šalin. Ji įsikimba į durų staktą. Aš atplėšiu jos pirštus, užtrenkiu duris, ir ji lieka koridoriuje.

Ji ima šaukti hole. Džamelis jau apsirengęs, apsivilkęs striuke. Jis manęs nemato; sėdi ir žiūri į juodą stalą;

įsitempęs žvelgia į save, tarsi baisiausiai stengtųsi susilaikyti, nieko nesakyti, nusišalinti nuo scenos. Laura beldžiasi į duris, spardo jas, daužo kumščiu, pliekia šuns pavadėliu. „Mano gyvenimas sumautas,— šaukia ji,— šitas pedas apkrėtė mane AIDS, aš nebegaliu turėti vaikinų, ir jis mane meta lauk pro duris... Aš čia stoviu kaip kalė, tuo tarpu jis leidžiasi dulkinamas už durų".

Atidarau duris, žiūriu į Laurą nejudėdamas. Ji klūpo ant kelių koridoriuje, išeina priešais gyvenanti kaimynė ir sako: „Dėl Dievo, nutildykit ją... Man tai nusispjaut, bet kiti gali pašaukti faraonus... Pas mus tokie dalykai vyksta viduje, ne koridoriuje!" Aš einu prie Lauros, nutempiu ją klykiančią ir besispyriojančią į liftą.

Išeina dar vienas kaimynas, jis apkabina Laurą ir lėtai vedasi į savo butą: „Kodėl jums neužėjus pas mane ir nenusiraminus?" Laura atsisuka į mane: „Niekše, tu leisi man numirti? Gal tau maloniau, kai tave dulkina arabas?"

Ant slenksčio pasirodo Džamelis ir ramiai sako: „O koks tavo reikalas? Arabui šikt ant tavęs, tu irgi eik ir dulkinkis. Jis gi nenori tavęs, supranti?" Aš liepiu Džameliui grįžti į butą, einu prie Lauros, išlaisvinu ją iš kaimyno rankų, suimu už pečių ir įsitempiu vidun.

Džamelis mano miegamajame, atsisėdęs ant lovos krašto, ji prieina prie jo, bet jis sako: „Nekalbėk su manim. Aš neegzistuoju, *okay?*"

Laura eina į svetainę ir atsisėda ant kanapos. Aš vaikštau į priekį ir atgal — nuo vieno prie kito. Galop Džamelis ateina į svetainę. Prašau Laurą, kad atsiprašytų. „Ką aš pasakiau?"— klausia ji. Džamelis stovi nuošaliau, nežiūri į ją, tik sako: „Tu nemoki kalbėti, tu tiesiog vartoji ne tuos žodžius... Jis tavęs nenori, tai ir nešdinkis iš čia!"

— O tu? Tu moki kalbėti?

— Aš moku pasakyti tai, ką noriu pasakyti.

Abudu žiūri į mane, bet aš tyliu. Džamelis susinervina:

— Kodėl tu sakai tokius žodžius: „arabas", „nešvarus arabas"?

— Aš ne rasistė, tai netiesa, aš ne rasistė... Tu labai gerai žinai, kad tai netiesa, kekšės vaike, pasakyk ką nors, tu esi toks bailys, kad bijai prarasti mus abu. Tai dėl tavęs mes drabstomės šituo mėšlu!

Teisybė, aš nenoriu rinktis. Džamelis jai sako:

— Tu manęs nepažįsti, tu nieko nežinai apie mano gyvenimą, ar tu žinai, kad vaikystėje aš buvau kankinys?

— Šitas vaikinas mane pametė. Aš užsikrėčiau AIDS, aš niekad nieko nepamilsiu.

— Tu rasi ką nors... kitą.

Negaliu susilaikyti nesijuokęs; tai vaiko triukas norint nuo manęs pabėgti.

— Juokis, juokis, argi netiesa, kad tu man įtaisei AIDS?

— Tu tokia melagė, kad negali tavim tikėti netgi tada, kai kalbi atvirkščiai.

— Tai ar tu pasisakei savo vaikinui, kad turi teigiamą ŽIV reakciją, ar ištaisei jam tokį pat triuką kaip man?

Džamelis atsako greičiau už mane: „Man nusispjaut!", o aš: „Mes nesidulkinam!"

— Žinoma, ne!.. O argi tu sykiais ne pirmas pradėjai šnekėti apie arabus? Kai aš tau paskambinau vakar, argi tu nesakei: „Ne, aš negaliu susitikti su tavim šį vakarą, aš turiu gyventoją". Ir kai tau pasakiau, kad noriu eiti su tavim į turkų pirtį, tu atsakei: „Taip, tai gera mintis, aš ten eisiu su „savo arabiuku?"

— Aš taip nesakiau. Tau gėda, ar ne, kad Džamelis sužinos, jog tu kalbi kaip paryžietiška barbė!

Džamelis staiga pašoksta:

— Tai nedraugiška, aš nenoriu to girdėti, o aš: „Tu irgi nedraugiškas!"

Jis staiga įsiunta, nulekia ir iš visų jėgų trenkia kumščiu į svetainės duris.

Aš nusiveju jį, pasigaunu ant laiptų. Jis laiko susiėmęs galvą rankomis.

— Aš nenoriu klausyti tokių dalykų. Niekas neturi teisės taip šnekėti.

— Ji sako, kas jai užeina ant liežuvio, tu turi patikėti manimi, nereikia sudaužyti to, kas yra tarp mūsų.

— Niekas niekada nepadarė to, ką tu padarei dėl manęs, niekas niekada neverkė dėl manęs, bet šito jau per daug, aš negaliu daugiau klausytis to, ką girdėjau.

Žiūrėdamas į jo ranką pastebiu, kad ji daugelyje vietų pamėlusi, ištinusi ir truputį kraujuoja.

— Ar tau skauda?— klausiu.

— Nieko, gerai padariau, kad trenkiau į duris, o ne į marmūzę — jai ar tau!

Vėl grįžtame vidun. Laura sėdi ant grindų po langu; siaubo apimtas Morisas bando pabėgti. Aš einu į vonią su Džameliu, duodu jam tvarsčio ir spirito, ir ima tvarstytis ranką. Prisideda ir Laura, ji nori jam padėti, jis nesileidžia, paskui sutinka. Aš einu į svetainę, žiūriu į skylę duryse, kurią kumščiu išmušė Džamelis.

Virtuvėje ruošiu arbatą Laurai. Jai šalta, ir aš einu ieškoti megztinio. Praeinu pro Džamelį, ir jis sako:

— Šita paukštytė nėra pikta, ji paprasčiausiai per daug įsimylėjusi.

Laura dreba virtuvėje, ir aš paduodu megztinį.

— Jis mielas,— sako,— jis man patinka.

Nutariame išeiti. Susėdame į mano automobilį. Aš noriu važiuoti į Eliziejaus laukus ir susiieškoti atidarytą banką. Krantinėje kamščiai, todėl apsisuku ir važiuoju aplinkinėmis gatvėmis. Tai dar blogiau, mes judame vėžlio žingsniu. Džamelis susinervina:

— Šeštadienis,— kartoja jis,— ir aš noriu šventės! Bankai uždaryti. Džamelis sako, kad pinigų netrūksta, kad jų yra visur, tik norėk ir imk. Aš išalkęs, todėl nueinu ir nusiperku sumuštinį. Kai grįžtu prie automobilio, Džamelio jau nėra nė padųjų.

— Ar tu dabar patenkinta?— klausiu Laurą.— Ką tu jam pasakei?

— Nieko, jis paprasčiausiai nuėjo va ta kryptimi.

Lėtai pajudu iš vietos. Laura klausia:

— Tu neieškosi jo, tiesa? Jis pasuko ta gatve, į dešinę.

— Aš niekad jo nerasiu... Yra žodžių, kurių nereikia sakyti tokiems vaikinams.

— Tu jį išnaudoji, ir man šlykštu.

— Ar tau atrodo šlykštu keletą minučių būti laimingam?

— Tu jam nereikalingas, tu nieko negali dėl jo padaryti. Ar tai vienintelis dalyykas tavo gyvenime, kuris tave jaudina: prisimeilinti prie jaunų perėjūnų?

Mes važiuojame. Ji pamato jį, aš sustabdau automobilį antroje eilėje ir šaukiu Džamelį, bet jis eina toliau. Pasiveju, bet jis nenori su manim kalbėti; aš uždedu ranką jam ant peties, jis sustoja, sako, kad nori man suduoti.

Laura išlipa iš automobilio.

— Ar tai ilgai užtruks? O kaip aš?

Džamelis žengia prie jos ir sako:

— Tik nepradėk, po velnių! Leisk mums pasikalbėti.

Aš žingsniuoju šalia Džamelio, ir mudu kalbamės; bet žodžiai tarsi vatiniai, jie niekur neprasismelkia. Vėl prieiname prie automobilio, Laura iššoka laukan, šaukia, dedasi mus paliekanti, paskui vėl grįžta atgal. Džamelis sako:

— Vieną dieną tai turi baigtis, tad tegu būna dabar... Duok man dešimt frankų — cigaretų nusipirkti.

Įeiname į tabako krautuvę. Jis atrodo ramesnis.

— Aš nežinau... Aš daugiau nežinau. Palik mane.

Jis nueina. Aš sakau:

— Paskambink man šį vakarą.

— Ne... Nežinau.

— Pažadėk!

— Aš negaliu pažadėti, nes visada laikausi savo pažadų, o iš kur aš žinau, ar norėsiu tau paskambinti?

— Pažadėk!

— Nepažadu, bet prisiversiu tau paskambinti.

Džamelis nuėjo. Aš įlipu į automobilį ir klausiu Laurą:

— Kur tave nuvežti?

— Aš važiuoju su tavim.

— Ne... Parvešiu tave namo.

— Aš neisiu namo.

Važiuojame krantinėmis, pro Bogrenelės bokštus. Aš sakau, kad neatleisiu jai to, ką ji šiandien padarė.

— Vadinasi, baigta,— atsako,— tu daugiau manęs nenori...

Ji verkia, dūsta, šaukia, spardo grindis, daužo kumščiais prietaisų skydą. Aš nieko nedarau: jei galėčiau, apkabinčiau ją ir nutildyčiau, bet negaliu, tai stipriau už mane; aš elgiuosi taip, tarsi ji vaidintų komediją. Gal ir vaidina.

Kvartalo vartai atidaryti, ir aš privažiuoju prie pat bokšto. Tempiu Laurą iš visų jėgų prie liftų. Ji susmunka raudodama prie veidrodžio lifto gilumoje; žmonės dedasi nieko nematą ir kalbasi su savo vaikais, tarsi mūsų nebūtų.

Įeiname vidun. Pakartojame tuos pačius žodžius, paskui aš nutylu, o ji kalba be perstojo. Aš tik pasakau, kad noriu išeiti, ji nori mane sulaikyti, užstoja duris, aš nenoriu jai suduoti, todėl grįžtu į kambarį. Ji tuo pasinaudoja ir

užrakina duris iš vidaus. Paskui prieina prie manęs su raktų ryšulėliu rankoje.

— Išsivesk ir mane.

— Ne.

Ji eina į virtuvę, atidaro langą, laiko raktus virš tuštumos.

— Jei nepasiimsi manęs su savimi, aš juos išmesiu.

Aš stoviu toliau nuo jos, valandėlę tyliu, paskui sakau:

— Atiduok raktus.

Ji atsivėdėjusi spardo kėdes ir stalą virtuvėje. Pilnas šokolado indas nukrinta ant grindų. Aš nueinu ir išsitiesiu lovoje.

— Duok man šituos raktus, atidaryk duris, leisk man išeiti.

Aš paimu peilį norėdamas išardyti užraktą.

— Tau nieko neišeis. Aš dukart pasukau raktą.

Laura sukiojasi aplink mane, paskui ramiai nueina į virtuvę.

— Tu gerai žinai, kad neišmesiu raktų...

Kol sugromuluoju jos žodžius, raktų ryšulys jau guli ant grindinio bokšto papėdėje, septyniolika aukštų žemiau.

Ieškau raktų dublikatų arba veikiau apsimetu ieškąs. Laura sako:

— Yra dar vienas raktas studijoje.

— Duok jį man.

— Aš nežinau, kur jis yra, einu jo paieškoti.

Ieškau automatiškai. Laura guli lovoje, staiga pašoka, apverčia didįjį baltą stalą: rašomoji mašinėlė, popieriai, parkeriai, fotoaparatas, peleninės — viskas atsiduria sumišai ant grindų. Išsiblaškęs ieškau raktų dublikato daiktų šūsnyje. Laura nuplėšia užuolaidas, paveikslus nuo sienų ir numeta ant grindų kambario viduryje. Ji šaukia, bet pamažu ima kalbėti ne tiesiai į mane, o kreipiasi

trečiuoju asmeniu. Ji sako, kad nori numirti, bet nenori, jog žmonės manytų, kad ji numirė pamišusi, todėl vėl ima tvarkyti viską, ką buvo išmėčiusi ant grindų.

Aš guliu nejudėdamas ant lovos. Laura kalbasi su savimi: „Motina sužinos, kad jis nenorėjo man padėti... Aš parašysiu ilgą laišką. Net ten aukštai jį tebemylėsiu. Jis leido man numirti. Aš daugiau nesu niekas..."

Atsisėdu ant lovos krašto. Paimu jos adresų knygelę. Svarstau, kam paskambinti. Vienam iš jos draugų šitame name?

Paskambinu Markui:

— Tu privalai man padėti, aš esu pas Laurą ir reikalai visiškai prasti...

Laura išgirsta mano žodžius, puola prie telefono ir išjungia mus. Aš vėl skambinu Markui, aiškinu, kad esu uždarytas, kad raktai išmesti pro langą, kad jis turįs ateiti ir kad aš jam pasakysiu pro duris, ką jis turįs daryti. Kol kalbuos, Laura mane daužo šluota. Aš ginuosi nuo smūgių ir šluotos kotas sulūžta į mano alkūnę. Laura atsiklaupia keturpėsčia, ji nori nukąsti telefono laidą dantimis.

Aš vos nepratrūkstu kvatoti, bet pirmą kartą nesusivaldau: sugriebiu jai už riešų ir nutempiu į lovą riaumodamas kaip žvėris. Mano šiurkštumas išgąsdina ją, ji dar labiau ima šaukti, atrodo, tuoj uždus, ir draskosi drabužius.

Laura pamažu nurimsta. Aš bandau nutraukti jai kelnes, apsivijusias apie kulkšnis, ir batelius. Ji atšoksta: „Neliesk manęs!" Man pavyksta nutraukti jai kelnes. Ji atsistoja, ieško stiklo šukės ant grindų, nueidama pjaunasi venas, aš nustumiu ją prie lovos, jos galva atsitrenkia į sienos tinką ir ji nusibrozdina kaktą.

— Dublikatas yra, ir aš žinau, kur jis, tuoj tau atnešiu. Aš skambinu jos motinai, jos nėra namuose, tad palieku žinutę.

— Duok man dublikatą ir apsirenk. Mes išeiname.

— Pirma noriu viską sutvarkyti.

— Ne, duok tuojau pat dublikatą.

Ji eina į virtuvę, paima dublikatą iš po bufeto. Aš atidarau duris. Ji užsimauna marškinius ir džinsus.

— Dabar aš išeinu,— sakau.

— Palauk manęs!

— Aš išeinu vienas.

— Ne!.. Tu liepei man apsirengti... ir mes išeisime kartu.

— Aš persigalvojau, šį kartą aš sumelavau.

Išeinu. Ji prisiglaudžia prie manęs, bet aš ją atstumiu. Einu koridoriumi prie liftų. Ji rėkia. Aš pastumiu ją stipriau, mano ranka atsitrenkia jai į lūpas, ir ji tame judesyje įžvelgia paskutinę nelaimę; ji krinta ant kelių. Aš pasilenkiu prie jos, suimu jos veidą delnais, greitai pabučiuoju į lūpas.

— Atleisk, aš nenorėjau tavęs įskaudinti, aš išeinu, štai ir viskas.

Ji vėl puola į studiją, įeina vidun, trinkteli durimis. Aš nubėgu dviem aukštais žemiau, vėl grįžtu, imu klausytis prie durų.

Išsikviečiu liftą, nusileidžiu ir einu į tą pusę, kur Laura išmetė raktus. Alėjoje žmonės žiūri į bokštą: Laura stovi prie lango ir šaukia, kad nori numirti. Atsidaro daugiau langų. Aš ieškau raktų žolėje, bet nerandu. Laura mane pamato, sako: „Tai jis, va ten jis!"— ir pasilenkia virš tuštumos. Žmonės šaukia, aš tebeieškau raktų, aš netikiu, kad ji nusižudys.

Bet pamažu mane suima baimė: o jei ji iš tikro iššoktų, kol aš pasilenkęs prie žemės? Kažkoks tipas su žmona

ir vaikais šaukia: „Ne, ne, taip nedaryk. Nešok! .. Ne, nešok!"

Vėl pakylu į aštuonioliktą aukštą; kaimynai stovi prie jos durų, bet ji nenori atidaryti. Barzdotasis tarnautojas smuikininkas sako: „Ak, jūs pačiu laiku! Pačiu laiku!" Aš švelniai kalbinu ją: „Laura, atidaryk..." Ilgai kartoju vis tą pačią frazę. „Baigta, viskas baigta,— sako ji.— Jis nenorėjo man padėti..."

— Laura, aš negalėsiu tau padėti, jei neatidarysi man durų.

Ji atidaro, aš įeinu ir uždarau tas prakeiktas duris.

— Kodėl tu čia? Tu bijai? Mano gyvenimas suknistas, tu man jį sugadinai... Tu esi vienintelis, kurį aš turiu, bet tu ketini mane pamesti, ir aš noriu numirti.

Aš vėl ramus.

— Na tai šok, šok,— sakau.

Nusitempiu ją prie virtuvės lango.

— Na, šok gi!

— Tu man nepadėjai, o galėjai išsivesti su savimi.

— Aš nenoriu... Aš nenoriu baigti šitos dienos su tavimi.

Ji staiga persisveria per palangę virš tuštumos. Aš sugriebiu ją už diržo.

— Matai, tu mane laikai. Dabar tiki, kad aš galiu iššokti?

Skamba telefonas, aš pakeliu ragelį: Lauros motina.

— Aš maniau, kad dabar viskas geriau,— sako ji.

— Aš irgi maniau.

Aš įtikinėju Laurą pasikalbėti su motina.

— Tik jis vienas gali man kuo nors padėti, bet jis nenori.

Jos pradeda greitai bartis — vis garsiau. Laura paspau-

džia garsiakalbio mygtuką, ir aš girdžiu jos motiną sakant:

— Ne, tu negali gyventi dėl šito vaikino, tu privalai gyventi dėl savęs.

Laura įsižeidžia, nusikeikia ir padeda ragelį.

— Net ji... Net ji leidžia man pargriūti.

Aš guliu išsitiesęs lovoje. Pratrūkstu kvatotis.

— Tu nemyli manęs, nė kiek nemyli. Nė kiek, ir tu niekad manęs nemylėsi.

Laura vėl paskambina motinai.

— Aš negaliu toliau gyventi, jis vienintelis ir jis nenori man padėti. Jis juokiasi! Jis net gali iš viso to juoktis!

— Nuo tada, kai susipažinai su šituo vaikinu, tu pasikeitei, visi taip sako, tu daraisi bjauri, liūdna, nusiminusi. Tu turi viską, kad pasiektum sėkmę, bet dirbk, daryk bet ką, būk užsiėmusi ir liaukis vien galvojusi apie jį.

— Aš bandau. Bet negaliu gauti net kasininkės vietos universalinėje parduotuvėje.

— Negali gauti! Žmonės iškart jaučia, kad tau kažkas ne taip, todėl jie tavim nepasitiki... Tas vaikinas nenormalus, jis niekad neduos tau to, ko tu nori. Tu neturi jėgų priešintis, ir jis tave sunaikins.

— Aš gerai žinau, kad neturiu jėgų, bet aš jį myliu. Ar žinai, kas tai yra? Tai man atsitinka pirmą kartą ir daugiau niekad taip nebus.

— Nekalbėk tokių kvailysčių!

— Visi mane palieka likimo valiai. Mano tėvas pabėgo, ir jis gal nė gerai neprisimena, kad padarė mane. Netgi tu, nuo tada, kai aš turiu šitą studiją, pamažu atsikratai manęs.

— Aš norėjau, kad tu išmoktum būti nepriklausoma, pasirūpintum savimi.

— Tu esi kvaila, bjauri ragana!

Skamba durų skambutis — tai namo sargas, su aukšta rudaplauke mergina.

Jis klausia: „Viskas gerai?"

— Ne, ne visai.

Jis įžengia į butą, žvilgteli į pjautynių pėdsakus. Prisiartina prie Lauros, uždeda ranką jai ant peties; jis švelnesnis už mane, pagalvoju.

— Nereikia pasiduoti tokioms nuotaikoms, Laura.

— Jis nori mane palikti.

— Tokių dalykų pasitaiko, bet tai ne priežastis nusiminti.

Jis pasivedėja mane atokiau: „Faraonai jau čia, ką aš jiems turiu pasakyti?"

— Aš nežinau.

— Jų nereikia?

— Ne.

— Tai aš pasakysiu, kad jie eitų iš čia.

— Atsiprašykit juos, kad buvo iškviesti dėl niekų.

— Jiems paskambino viena mergina. Ji dirba policijoje; ji gyvena namo sparne priešais ir kai pamatė Laurą bešokančią pro langą, pasikvietė savo kolegas.

— Ji teisingai pasielgė.

— Gerai, aš liepsiu jiems eiti.

Matau Marko siluetą, stovintį tarp durų. Jis žengia keletą žingsnių vidun, pabučiuoja Laurą. Aš sakau, kad dabar padėtis geresnė, ir jis išeina.

— Laura, apsirenk. Mes išeinam.

— Aš noriu truputį čia patvarkyti.

Ji surenka stiklo šukes, daiktus.

— Mano gražioji peleninė,— rauda ji.

— Mes tučtuojau išeinam. Renkis.

Vėl skambutis: faraonai.

— Kas čia dedasi, pone?

Aiškinu, atsiprašau, kad buvo sutrukdyti dėl niekų. Jie paprašo mano ir Lauros dokumentų, kažką užsirašo.

— Gal jus nuvežti į ligoninę, panele?

— Ne!

— Tai būtų geriausia išeitis.

— Jei ji nenori, negalima jos vežti jėga.

Jie išeina, ir aš dar sykį uždarau šitas duris.

Mudu išeiname iš studijos, leidžiamės žemyn. Laura laiko Morisą už pavadėlio, jis atrodo tarsi paklaikęs. Priekiniai vartai vėl užrakinti, tad sargas vėl man duoda raktą. Laura atsisėda ant atšlaitės, ji verkia, pro šalį praeina du berniukai: tas, kuris stumia mėlyną motociklą, sako: „Kas yra, Laura?" Aš padedu jai įlipti į automobilį, atidariau vartelius, nunešu raktą sargui.

Sutemo, aš įsuku į šalutines gatves pietų pusėj. Patenku į kamštį. Nusprendžiau važiuoti namo, bet nežinau, ar iškęsiu su Laura iki vakaro pabaigos. Staiga ji sako: „Kažkas turi atsitikti, aš jaučiu". Ji pavargusi, tuščia, man skauda galvą.

— Aš nuvešiu tave pas motiną.

— Norėčiau, kad tu man pasakytum, ar myli mane. Nors mažą truputėlį.

— Taip, man regis, kad aš tave truputėlį myliu.

— Tu negali įsivaizduoti, kaip man gera išgirsti šituos žodžius. Tu sakai man tai pirmą kartą.

— Aš tau dar kai ką pasakysiu, Laura. Jeigu dėl tavęs nepamatysiu Džamelio, jei jis man nepaskambins šį vakarą, tarp mūsų bus baigta.

— Jis tau paskambins!

— Nereikėjo taip daužytis. Tai, kas vyko tarp mudviejų, buvo svarbu.

— Aš to nesupratau, reikėjo pasakyti.

— Pasakyti? Juk tu negalėjai jo gyvo pakęsti!

— Jei būčiau žinojusi, kad tau taip svarbu, jokiu būdu nebūčiau ėjusi pas tave šį rytą.

— Tu meluoji, būtų buvę dar blogiau... Jei išvis tai įmanoma... Samis niekad man nedavė to, ką Džamelis duodavo dvidešimt kartų per dieną.

— Samis visada iš tavęs šaipėsi, jau sakiau.

— Sakei, nes tau tai buvo paranku. Aš labai gerai žinojau, ką veikiau su Samiu.

— Ir vis dėlto jis pasišaipė iš tavęs... Tuo tarpu aš tau duodu viską, o tu mane pameti. Aš nieko nesuprantu, juk aš irgi esu miela, todėl nieko nesuprantu.

— Džamelio man reikėjo.

— Jis tau paskambins, tu jam irgi reikalingas.

Pastatau automobilį Blomė gatvės aikštelėje, žengiu keletą žingsnių atbulas, praleisdamas akląjį, einantį pėsčiųjų perėja. Laura paspaudžia vidaus telefono mygtuką. Motina namie, ir man iškart palengvėja; Laura jai sako, kad norėtų pernakvoti pas ją. Aš nueinu į automobilį ir atnešu šunį. Laura nori nusipirkti knygą knygyne kitoje gatvės pusėje. Ji paprašo, kad aš jai išrinkčiau knygą, kurią norėčiau, jog ji perskaitytų, ką nors, kas eina iš manęs. Aš nežinau, mano galva tuščia, paimu ant nuomonės Polio Baulzo knygą. Ji nusiperka ją.

Pabučiuoju ją į skruostą, pakšteliu į lūpas. Ji eina prie vartelių, aš — į automobilį, mes pamojuojam viens kitam ranka.

Visur transporto kamščiai; aš prarandu daugiau nei valandą, kol parsirandu namo. Automatiniame atsakiklyje — skambutis nuo Džamelio. Sako vėl paskambinsiąs. Aš net nežinau, ar noriu jį pamatyti. Vonioje paleidžiu vandenį.

Suskamba telefonas. Tai Džamelis; jis patenkintas prabėgusia diena. „Ką tu veikei?"— klausia. Man norėtųsi jam rėkti, šaukti, kad jis ateitų iškart, kad mudu kartu praleistume vakarą, bet aš tik pasakau: „Nežinau. O tu?" Jis nori atšvęsti šį vakarą su manimi. Jis Sen Mišelio bulvare ir nori ateiti pas mane. „Kaip tu čia ateisi?"— klausiu.

— Nesirūpink, kokios spalvos arkliu aš atjosiu...

— Bet...

— Bet kas?

— Nieko.

— Tačiau tu pasakei „bet".

— Aš laukiu tavęs. Po kiek laiko būsi čia?— Jo tonas pasikeičia, pasidaro šaltas ir rūstus.

— Aš nežinau.

Ir padeda ragelį.

Vonia pilna vandens. Lėtai įlipu į plikinantį vandenį. Aš nežinau, ar Džamelis ateis. Užsimerkiu. Man liūdna dėl Lauros.

Sučirškia vidaus telefonas. Tai Džamelis. Jis linksmai nusiteikęs, apgirtęs. „Aš pagalvojau, kad tu teisus,— sako jis.— Nereikia sudaužyti to, kas yra tarp mūsų". Ir šoka man ant kaklo.

Jis man rodo dienos laimikį: odinė piniginė, pora akinių nuo saulės, keturi šimtai frankų ir fotoaparatas. Jis atkiša man fotoaparatą ir sako:

— Imk, čia tau dovana.

Jis prašo, kad eičiau su juo į vakarėlį, kuris organizuojamas buvusioje chemijos gamykloje: ten būsią parduotuvės darbuotojų vakarėlis su šokėjais, reperiais, grafiti meistrais. „Ten bus judėjimo bosų, net vaikinų, dirbusių Niujorke. Galbūt aš dainuosiu".

Sakau Džameliui, kad su juo neisiu, aš jau sotus šita niekad nesibaigiančia diena.

— Tai niekis,— sako jis.— Iki greito pasimatymo.

Jis pasiima kuprinę ir beisbolo lazdą.

— Čia tam atvejui, jei pasirodytų skustagalviai... Jie bus šiltai sutikti!..

Džamelį pasiglemžė gatvė, o aš krentu iš nuovargio. Pasistačiau videokamerą ant trikojo ir filmuoju save nuogą. Masturbuojuosi priešais objektyvą, bet šis nuogumas — ne triumfuojantis. Jaučiu, kad mano kūnas glemba, ir aš pamažu sudedu ginklus. Jis išmuštas rudom dėmėm: per daug melanino.

Sučirškia telefonas. Šiai dienai nebus galo. Tai Lauros motina — ji maldauja, kad aš tučtuojau ateičiau; Laura viską sudaužysianti jos bute, ji verkia, šaukia, trankosi, dūsta iš pykčio.

— Tu privalai atvažiuoti, mudu nuvešime ją į ligoninę. Ji kraustosi iš proto!

— Ji jau seniai išėjo iš proto!

Apelsininis ir juodas aplinkkelio kaspinas. Port de Versalis, Blomė gatvė. Paspaudžiu vidaus telefono mygtuką, atsiliepia Lauros motina ir atidaro duris. Ji sako, kad skambino į visų Paryžiaus ligoninių psichiatrijos skyrius ir kad niekur nesą vietų: skubiems atvejams reikia laukti tris savaites! Ji rado privačią kliniką Vensene, „labai mielą vietą, kur lankosi daug šou biznio žmonių".

Pamačiusi mane Laura nusiramina, bet tik tol, kol susigaudo, kad aš čia atvažiavau tam, jog nuvežčiau ją į kliniką. Ji bando man suduoti, bet aš ją sulaikau. Motina kemša drabužius į krepšį. Staiga Laura nuleidžia rankas; ji tampa klusni, paima seną aksominį pliušinį meškiną ir spaudžia jį prie skruosto. Nuseka mane iki laiptų aikštelės. Motina uždaro duris, mudu žengiame į liftą. Leidžiantis Laura priglunda prie manęs, trinasi savo lytimi man į penį. „Tu galėtum viską sutvarkyti, jeigu norėtum, užtektų mane čia pat išdulkinti..." Motina žiūri į šalį, deda-

si nieko negirdinti. Mes išeiname iš lifto ir žingsniuojame prie mano automobilio. Laura ir toliau prisispaudusi prie manęs, glosto man antuką: „Na, vežkis mane į savo namus, pamatysi, viskas bus gerai, tu man suteiksi malonumą... Aš noriu tavo gaiduko, duok man jį; mama, tu negali įsivaizduoti, kaip jis mane sujaudina! Aš esu tikra, kad niekas o niekas tau nėra tokio malonumo suteikęs!" Motina kažką suniurna, bet aš neišgirstu. Baisiausiai stengiuosi nutempti Laurą iki automobilio ir susilaikyti nepasakęs: „Taip, taip, aš parsivesiu tave namo ir mes patirsime tokį skanumą, kokio niekad nepatyrėme".

Staiga Laura ištrūksta, bėga, atsigula ant asfalto gatvės viduryje; siaubingai sucypia automobilio stabdžiai, ir jis sustoja už dviejų metrų nuo jos. Aš atsiklaupiu, pakeliu ją, ji daužosi, aš tempiu ją į automobilį ir jėga įstumiu vidun. Ji daužo kumščiu į stogą ir langus. Motina mėgina ją sutramdyti.

Paskui Laura ir vėl nurimsta. Ji kaip kūdikis, priglaudęs skruostą prie nusitrynusio meškino pliušo. Ji visiškai abejinga savo likimui.

Venseno gatvės tuščios. Aš sustoju priešais didelę baltą sieną. Įeiname į kliniką; sargybinio postas mažame paviljone, devynioliktо amžiaus name su parku, toliau — šiuolaikiškesnis pastatas. Laura priimama, ir mes nulydimi į šiuolaikinį pastatą. Trečias aukštas, uždara palata. Sudedame Lauros daiktus į mažą kambarėlį ir laukiame budinčio gydytojo. Koridoriuje matau zombių galvas ant susidėvėjusių kūnų, priklausančių toksikomanams, savižudžiams, šizofrenikams, nusivylėliams. Nieko nesakau, bet tyliai galvoju: „O Dieve, tai neįtikėtina, nejau mes paliksime Laurą šitam pragare?"

Ateina gydytojas. Pasikalbėjęs vienas su Laura, sako, kad paguldys ją atviroje palatoje antrame aukšte. Aš žiūriu į jos motiną, mudu lengviau atsikvepiame. Perne-

šame daiktus į kitą kambarį. Gydytojas kalbasi su Lauros motina, paskui nori pasikalbėti tik su manimi. Aš jam papasakoju apie viską: apie kartu praleistus pusantrų metų, apie seksą, meilę, krizes, šantažą. Pasakau jam, kad turiu teigiamą ŽIV reakciją, kad galbūt užkrėčiau ir ją; bent taip ji mano, bet aš nežinau, ar ji sako teisybę. Paprašau gydytoją padaryti kraujo analizę jai nežinant.

Pabučiuoju Laurą į skruostą, ji įsikniaubia veidu man į petį, šnibžda: „Maldauju tave, jei nori mane išgelbėti, nepalik manęs".

Važiuoju penkioliktosios apygardos link. Sakytum, būčiau nuvedęs gyvulį į skerdyklą. Noriu valgyti ir pakviečiu Lauros motiną ko nors užkąsti La Mot Pikė restorane. Mes kalbamės apie praeitį; ji pasakoja man apie Alžyrą, kokį ji pažino, apie savo tėvo apelsinmedžių giraitę tarp Orano ir Tlemseno, apie karą, emigraciją, Marselį, apie susitikimą su Lauros tėvu, kilmingos ispanų respublikoniškosios šeimos atšaka, apie Lauros gimimą, savo skyrybas, apie kraustymasi į Paryžių, apie tai, kaip ji tapo garsaus dainininko meiluže, apie šou biznį, nuotykį su reklamų agentūros viršininku, kur ji dirbanti ir nenorinti, kad apie tai sužinotų Laura.

— Su jos charakteriu viskas būtų sugadinta!

Aš užsimoku sąskaitą, ir mes išsiskiriame.

Iš šalutinio kelio išvažiuoju prie Banjolė vartų. Aš net nenoriu eiti miegoti; prisidėsiu prie Džamelio. Pasuku į apleistą chemijos gamyklą, kur jau prasidėjęs vakarėlis su šokėjais. Noriu leistis žemyn Davido-Antverpeno gatve, bet Reino ir Dunojaus aikštėje ji užtverta policijos mašinų. Žmonės bėga į visas puses, o besisuką greitosios pagalbos mašinų šviestuvai šluoja namų fasadus. Padarau puslankį ir grįžtu namo.

Pasuku į dešinę prie Gambetos prospekto ir Pelporo

gatvės kampo ir susitinku su motociklininkų grupe, besiruošiančia leistis į žygį. Esu beveik tikras, kad ant vieno motociklo atpažinau Pjerą Atoną.

Pastatau automobilį požeminiame garaže, įžengiu į liftą ir išnyru trečio aukšto koridoriuje. Paspaudžiu šviesos mygtuką, išsiimu raktus, bet matau, kad mano kambario durys pravertos. Šaltas prakaitas nubėga nugara. Man reikia ginklo: suspaudžiu raktų ryšulį delne, vieną raktą palikdamas kyšoti tarp pirštų. Pastumiu duris ir lėtai įeinu.

Butas visiškai nusiaubtas: baldai išvartyti, spintos ištuštintos, knygos suplėšytos, kanapa supjaustyta, muzikos centro viduriai išdrabstyti ant grindų, mano videokamera tualeto unitaze apdrabstyta šūdu, o ant baltos svetainės sienos trys raudonai parašyti žodžiai: „Pedas, arabas, AIDS". Aš uždarau priekines duris.

Džamelis guli kniūbsčias vonioje susirietęs ant plytelių, sudraskytais drabužiais, su nusmauktomis iki kulnų trumpikėmis, kraujuojančiu užpakaliu. Paliečiu jo petį, jis nustumia mano ranką; noriu jį pakelti, bet jis nenori susitikti mano žvilgsnio. Jis sako: „Jie ieško Samio". Bandau sužinoti, kas įvyko Davido-Antverpeno gatvėje, bet Džamelis nepraveria burnos.

Jis apsirengia, nusitraukia diržą, ant kurio sagties užrašyta: „DŽEMAS", sviedžia jį ant grindų mano miegamajame ir nušlubčioja prie durų. Tuo metu, kai deda delną ant durų rankenos, kažkas beldžiasi į durų staktą ir balsas sušunka: „Policija!" Džamelis sustoja kaip įbestas ir ima trauktis atbulas koridoriumi. Aš atidarau ir išvystu tris vyrus, du iš jų suspaudę rankose ginklą; trečiasis laiko popieriaus lapą ir raudoną kuprinę; jis rodo popierių, kur parašyta mano pavardė ir adresas; aš jį atpažįstu: užrašiau jį Džameliui ir bijojau, kad jo nepamestų Havre.

— Tai jūs, tiesa?

— Taip.
— Kas tai padarė?
— Aš.
Jis man rodo kuprinę:
— O šita?
— Aš ją vakar pamečiau.
Du ginkluoti faraonai priploja mane prie sienos, jaunesnis prikiša pistoleto vamzdį prie smilkinio: „Tik nesumanyk krėsti juokų, gerai?" Trečiasis rausiasi po butą, įeina į svetainę. Išgirstu: „Po velnių, čia praūžė uraganas!"
— Aš susimušiau su draugužе.
Vamzdis sujuda prie smilkinio.
— Kur šitos kuprinės savininkas?
Laukiu, kol ims mušti, bet jie pakelia akis ir pamato koridoriumi einantį Džamelį.
— Nesinervinkit per daug.— sako jis.— Štai aš.
Vienas faraonas apčiupinėja Džamelį, klausia: „Kur tavo dokumentai?" Džamelis išima pasą iš užpakalinės džinsų kišenės.
— Abdelis Kaderas Duadis, alžyrietis, nelegaliai gyvenantis svetimšalis, aš einu su jumis.
— Tu per daug šneki!
— Ką jis padarė?— klausiu aš.— Jūs gi negalite jo paimti ir susemti lyg niekur nieko!
— Tai gal reikia paprašyti tavo leidimo?
Faraonas rodo į nusiaubtą svetainę: „Užsiimk savo reikalais, regis, jie tau uždavė darbelio!"

Jie išeina. Trinkteli durys. Prieinu prie lango. Pro jį pamatau Džamelį užpakalyje antrankiais sukaustytomis rankomis, žengianti per gatvę tarp dviejų faraonų. Jis atsigręžia, pamato mane lange ir nusišypso, įlipa į juodos ir baltos spalvos mašiną. Suburzgia variklis, įsijungia sirena, besisukančios šviesos, ir užpakaliniame lange šmėsteli Džamelio sprandas. Lauke, žinoma, jau šviesu.

Dieniniuose laikraščiuose — nieko. Aš skambinu Samiui ir perspėju, kad Pjeras Atonas jo ieško. Jis atsako:

— Jie neturi naujo Marianos adreso ir nieko apie ją nežino.

Kitą dieną perskaitau visus straipsnius apie tą vakarėlį, pasibaigusį skerdynėmis. Kaip Džamelis buvo perspėjęs, atėjo skustagalvių; prasidėjo visuotinės muštynės: peiliai, geležiniai strypai, beisbolo lazdos; abiejose stovyklose daug sužeistų. Vienas B. Bojus ir skustagalvių vadas, vardu Panika, mušėsi atskirai. B. Bojus sutriuškino Paniką beisbolo lazdos smūgiais ir paliko jį gulėti ant grindinio plytelių sulaužytu stuburkauliu, paralyžiuotomis kojomis — be jokios vilties kada nors vaikščioti. Niekas nežino, kas sumušė Paniką; niekas nesiskundžia — nei B. Bojai, nei Panikos skustagalviai. Bet visi žurnalistai išgirdo trumpą sakinį, tapusį tarsi legendiniu: „Tai galėjo padaryti tik Džemas!"

Paimu Džamelio diržą iš miegamojo, įdedu jį į plastmasinį krepšį ir nusileidžiu liftu iki automobilio.

Tamsu. Pastatau automobilį prie Bersi tilto ir žingsniuoju palei parapetą. Sustoju ir žiūriu žemyn, į kairįjį krantą, į žmonių siluetus, besileidžiančius į sekso požemius. Ištraukiu iš krepšio diržą ir įmetu jį į upę. Diržas paliečia vandenį, gatvės žibinto šviesa pasigauna varinę sagtį ir ši atsiunčia man atgal saulės atspindį. Virš Džamelio diržo ir penkių raidžių „DŽEMAS" užsiveria vanduo.

Skambinu draugui teisėjui, kuris man paaiškina, ką reikia daryti norint sužinoti, kur yra Džamelis.

Sužinau, kad prefektas nusprendė tuojau pat ištremti jį iš šalies. Džamelis yra sulaikymo stovykloje prie Orli aerouosto.

Lyja. Išvinguriuoju pro automobilius į šalutinį bulvarą ir plentą ir atvykstu į stovyklą, bet Džamelio ten jau nėra. Vėl sėdu į automobilį ir lekiu aerouostan. Pakeliu galvą į didžiulius juodus informacijos ekranus: lėktuvas į Alžyrą išskrido prieš dešimt minučių. Džamelis lėktuve. Manau kad jis netgi nemoka kalbėti arabiškai.

Paskambina Lauros motina. Ji ką tik gavo Lauros kraujo tyrimo, kurį padarė klinika, rezultatus. Kraujo reakcija neigiama; Laura nėra ŽIV nešiotoja.

Su šiais žodžiais „reakcija neigiama" viskas keičiasi ir tuo pat metu niekas nesikeičia: Laura tikriausiai buvo įsitikinusi, kad ji užkrėsta ir serga; kai kuriomis valandėlėmis gal norėdavo, kad taip būtų. Kadangi mirtis neišvengiama, tai ją galėtų atnešti tas, kas jus myli, arba tas, kuris, jūsų manymu, jus myli.

Laura skambina iš klinikos koridoriaus. Sako, kad negali daugiau kęsti, kad pabėgs ir susiras mane ir kad mudu mylėsimės kaip anksčiau. Aš tyliu paskendęs mintyse; paskui sakau, kad žinau tyrimų rezultatus, kad ji neturi jokio kabliuko prieš mane, ir kad jos tarsi išvis daugiau nebūtų. Ji ima verkti, pasipila trūkčiojančių žodžių srautas: „Vadinasi, šitaip. Jie laimėjo, tavo motina ir kiti, telefonų laidais aš gaunu penkiasdešimt milijonų tonų neapykantos, aš esu prikalta prie žemės, ir tu mylėsies su kita mergina todėl, kad ji nebus panaši į mane, tu būsi pamišęs iš meilės! Ar tu žinai, kokie košmarai man vaidenasi šiomis dienomis, ir jie nesiliauja, ogi aš esu nusipelnius ko nors geresnio, aš esu graži, ir tik vienas Dievas žino, kaip aš tave myliu! Aš myliu tave labiau už tiesą!" Ji rėkte išrėkė paskutinį sakinį. Iš jos laido gale kabančio ragelio išgirstu grumtynių bruzdesį, ir vėl Lauros šauksmus, palengva rimstančius.

Jie išsiveda ją į trečią aukštą, į uždarą palatą.

Aš užeinu į vaistinę ir nusiperku insulino. Nuoga krūtine, atsistojęs priešais veidrodį vonioje, šimtą sykių kartoju tuos pačius judesius: suvarau adatą į veną ties kairės rankos alkūne, paskui ištraukiu stūmokliuką, kad pritraukčiau kraujo į švirkštą, ištraukiu adatą iš venos. Tada stoviu, laikydamas švirkštą tarsi kokį šaltąjį ginklą ištiestoje rankoje ir grasinu savo atspindžiui veidrodyje, tarsi priešais būtų ne mano nuosavas kūnas, o Pjero Atono ar vieno iš Heliopolio brolių. Iškošiu pro dantis: „Aš suleisiu savo sugedusio kraujo tau į venas, ir tu numirsi lėtai, kaip esi nusipelnęs".

Laura išėjo iš klinikos. Praslinko keletas dienų. Ji man skambino daug kartų. Aš nenoriu atsakyti.

Vieną rytą filmavimo komanda susirenka mano namuose, norėdama paruošti klipą. Suskamba telefonas, direktoriaus asistentas atsiliepia ir sako, kad tai Laura. Aš rodau ženklus, kad manęs nėra, ir paimu kitą ragelį. „Kas jūs toks?— klausia Laura asistentą.— Numylėtinis? Ar tu jį dulkini, ar jis užšoka ant tavęs?" Asistentas padeda ragelį visas išraudęs kaip vėžys, bet aš jį nuraminu, kad tai niekis.

Laura man rašo laiškus. „Visos šios vienatvės aš išmokau iš tavęs. Aš galvosiu visą gyvenimą apie ašaras, kurias liejau pasimylėjusi su tavimi; tai buvo susijaudinimo ir begalinio džiaugsmo ašaros, kad patyriau didžiausią malonumą su tuo, kurį myliu".

Viename laiške įdėta sudžiūvusių gėlių žiedlapių; kitame — mėlynas kristalo rutuliukas. „Mano meile, kad tu matytum dangaus ar jūros mėlį tiek kartų, kiek tik nori".

Žinoma, galiausiai aš atsiliepiau. Pasakiau, kad niekad negalėsiu užmiršti jos melo ir šantažo.

— Aš tau įrodysiu, kad pasikeičiau, ir tu grįši pas mane.

Ji gavo darbą kažkokioj skylėj, kur ruošiama radijo reklama. Kažkas jai padovanojo Sibiro šuniuką: savotišką šuns ir vilko hibridą.

Kas dvi savaites aš darau apšvietimą televizijos laidai. Daugiau filmuoju miesto su savo mažyte video kamera. Jau negaliu pakęsti popiečių. Po pietų išsitiesiu lovoje ir pasidarau tarsi paralitikas, sveriąs visą toną. Keturioliktą valandą ima augti nerimas; septynioliktą valandą jis pasiekia viršūnę, o dvidešimtą valandą kone išnyksta. Kai noriu pamąstyti ar padirbėti, negaliu susikaupti ir imu galvoti apie kokainą, apie aukščiausią palaimą, kurią jis man sukeldavo ir kurios jau niekad daugiau nepatirsiu.

Gydytojai sumažino AZT dozę: šešios tabletės per dieną — trys ryte, trys vakare. Tai ne taip sunku. Aš šypsausi, juokiuosi, bet tai tik išorė — lūpos, kartais akys. Viskas man atrodo banalu, netgi tebedidėjantys rausvi ir violetiniai spuogai.

Vieną rytą, pusę aštuonių, einu į Tarnjė ligoninę darytis kraujo analizės. Man toks įspūdis, kad pažįstu tipą, kuris sėdi priešais mane ant raudonos vinilinės kėdės, apsivyniojęs kaučiukinį turniketą apie kairę ranką ir susivaręs adatą per alkūnės linkį. Jo veidas išpurtęs, deformuotas kapozio sarkomos; jis vos gali pramerkti akis. Kai ateina mano eilė, aš atsisėdu ant raudonos kėdės, pasilenkiu norėdamas perskaityti to vyro vardą sanitaro registracijos žurnale; kadaise aš jį labai gerai pažinojau, jis dirbo su mano tėvu. Buvo gražus ir atletiškas, jaunas puikus inžinierius. Jis užsivelka švarką priešais mane ir tampa kone panašus į skarmalių. Aš pasakau jam: „Labą dieną!", jis aiškiai mane atpažįsta, bet tik mesteli tą patį labažodį ir išeina.

Samis pametė Marianą. Vieną vakarą grįžo pas ją kaip paprastai ir pasakė išeinąs. Tuo metu ji spausdino straipsnį kompiuteriu. Ji elgėsi taip, tarsi jo čia nebūtų buvę, tarsi jis nebūtų nieko pasakęs, ir spausdino toliau. Jis susidėjo daiktus į krepšius. Trinktelėjo durys. Tada ji susmuko ir verkė iki ryto.

Samis gyvena su mergina, dirbančia televizijoje rūbų dizainere. Jis skambina man prašydamas rekomenduoti advokatą. Jo byla bus svarstoma po mėnesio, ir jis visiškai sutrikęs, nebežino, ką daryti. Vieną naktį mirtinai nusigėrė ir padarė avariją; faraonai norėjo jį suimti, bet jis iškeikė juos, apdaužė kumščiais. Tada buvo laikinai uždarytas Fleri. Jo draugė sumokėjo trisdešimt tūkstančių frankų užstatą, ir jis buvo paleistas.

Vieną šeštadienio popietę pasistatau automobilį prie pinučių tvoros, už kurios gyvena Laura. Aš laukiu jos. Pamatau ją einant į mane, vediną dviem šunimis. Eskimų veislės šuo jau nemažas — didesnis už Morisą. Pabučiuoju Laurą į skruostą ir sakau: „Tu daug geriau atrodai nei paskutinį kartą, kai tave mačiau!"

— Dabar viskas klojasi kuo puikiausiai.

Mudu išvažiuojame Vakarų plentu. Aš užsuku pas tėvus paimti pašto. Paprašau Laurą palaukti automobilyje, bet ji užsispiria eiti su manimi.

Pagaunu įdurtą į ją motinos žvilgsnį ir, apimtas neįtikėtino bailumo, sakau:

— Aš atvažiavau su pamišėle!

Motina klausia:

— O ką ji čia veikia?

Užpykstu ant jos už šį klausimą, bet tyliu. Tėvas laikosi kiek atokiau, jam tikriausiai tas pat. Laura žiūri į jį su paslėptu švelnumu. Aš pasiimu paštą, ir mes išvažiuojame.

Nusivežu Laurą į pakelės pilį prie Rambujė. Stovėjimo aikštelėje daug mersedesų ir BMW, o valgomajame daug viršininkų, svetimaujančių su savo sekretorėmis. Į mus sužiūra galybė nustebusių akių, ypač į Laurą — su mini sijonu ji atrodo tarsi pabėgusi iš mokyklos, kaip tada, kai aš su ja pirmą kartą susipažinau.

Mes sugulam į labai aukštą lovą su variniais statramsčiais. Laura guli ant manęs, aš skverbiuosi į ją, užsimerkiu, vėl atsimerkiu, žiūriu į lubas, iš dalies uždengtas ilgų Lauros plaukų, ir sakau jai į ausį: „Tai tiesiog per gerai!", pribliauzgoju dar nešvankesnių žodžių, ir ji patiria orgazmą garsiai šaukdama iš pasitenkinimo.

Kitą dieną vaikštinėjame parke aplink tvenkinį. Laura sako: „Žinai, vieną dieną aš pakeisiu gyvenimą. Užsidirbsiu pinigų, išvažiuosiu iš Paryžiaus, nusipirksiu namą kaime ir dar keletą eskimų veislės šuniukų ir dresuosiu juos šunų rogių lenktynėms... Ir viliuosi, kad tą dieną nebūsiu viena".

Morisas įkrinta į pilną vandens griovį ir plaukia nežinodamas kur panikos kupinu žvilgsniu. Aš susiieškau vietą, kur, laikydamasis už sienos, galiu nusileisti prie vandens ir jį ištraukti.

Mes paliekame pilį. Aš vairuoju, o Laura mane glamonėja. Įsukame į miško kelią, ilgai mylimės: automobilyje, prie medžio, ant samanotos žemės.

Sustoju prisipilti benzino. Einame kartu į degalinių tualetą, į tą pačią kabiną ir vėl mylimės. Laura man sako, kad ji daugiau nebegali, kad jai skauda. Aš išsilieju į ranką kone su apgailestavimu. Man patiktų, kad tai truktų dar tūkstantį metų. Mes išsiskiriame prie kvartalo tvoros pinučių.

O aš vis tebesu tų pačių naktų vergas, bet retai turiu jėgų nusileisti į miesto vidurius. Įjungiu minitelį[14] ir skiriu pasimatymus vyrams, kurie sako netiesą apie savo gyvenimą, bet man nusispjaut, ar jie bjaurūs, ar seni, kol tenkina mano ydas.

Vienas keturiasdešimties metų tipas — mažas, kresnas, apsirengęs oda, laukia manęs priešais vieną Ledriu-Roleno prospekto kavinę. Mes užlipame pas jį, jis pasiūlo stiklą viskio ir man pasirodo visai simpatingas. Mes einame į miegamąjį; jis atidaro didelį karklinį lagaminą, pridėtą pilną visokių niekučių iš odos ir latekso, ir išdėlioja juos ant lovos. Aš sakau: „Jie tikriausiai kainavo nemažus pinigus?"

Ledriu-Rolenas išbando mane su keletu savo žaisliukų, paskui klausia: „Ar nori, kad tave pakabinčiau?" Išvyniója odos pakinktus ir pažaboja jais mano kojas ir rankas. Tada liepia užlipti ant kėdės, pritvirtina pakinktų virves už dviejų vąšų koridoriaus sienoje. Aš sakau: „Tikriausiai jos išlaikys!", o jis nustumia į šalį kėdutę.

Aš pakimbu ir man ima rodytis, tarsi po truputėlį mane apimtų suglebimas. Ledriu-Rolenas nori nuskusti man plaukus nuo gaktos ir pažastų. Karščio bangos apima mano kojas ir kyla iki kiaušo. Man norisi vemti, ima rodytis baltos žvaigždutės, ir aš prašau nukabinti mane, kol neapalpau. Kurį laiką guliu lovoje išsitiesęs, negalėdamas pajudėti. Jis man paaiškina, kad pirmą kartą visada taip būna, nes pakinktų diržai užblokuoja kraujo cirkuliaciją šlaunies arterijose. Ir priduria: „Nesijaudink, aš esu gydytojas".

Mudu einame į požeminį pastato garažą, aš atsigulu į

---

[14] Prancūzijos telefonų tinklo tarnyba, leidžianti viešai naudotis pažinčių kompiuterio paslaugomis.

dulkes, alyvos ir tepalų dėmes. Ledriu-Rolenas stovi ties manimi ir šlapinasi.

Gydytojai man patarė nueiti į Piopljė kliniką ir paprašyti, kad būtų prideginti spuogai argono lazeriu. Aš laukiu savo eilės; einu į tualetą ir skaitau užrašus ant sienos: „Man iš tikrųjų patinka seselės, kurios nešioja siauras kelnaites ar trumpus naktinius marškinius po palaidinėmis. Tada mano bybis pasidaro toks didelis kaip buliaus. Taigi aš ateinu čia masturbuotis ir išsilieju kaip arklys". Ir čia pat, po šio užrašo, kitas: „O kur dėmės?"
Dermatologas man suleidžia anestezuojančių vaistų po oda aplink spuogus. Jis užsibalnoja žalius akinius, kurie apsaugos jo akis nuo lazerio spindulių. Paduoda ir man. Nuspaudžia pedalą. Lazerio spindulys degina mano odą, ir aš girdžiu sausą, kone metalinį spirgsėjimą. Jis darbuojasi su manim kaip su robotu.

Nepamenu, kad kada nors būčiau matęs tėvą bučiuojant mano motiną, apkabinant ją, laikant už rankos. Nepamenu, kad jis ir ji būtų kada nors prie manęs prisilietę — su švelnumu ar šiurkščiai. Nesakau, kad tų prisilietimų nebuvo, bet aš nieko neatsimenu.

Po tokios netekties, po tokio fizinio mūsų kūnų bendravimo nuneigimo aš su įniršiu ėmiau viešai demonstruoti savo maištaujantį kūną; aš jį pridengiau širma, ir tai buvo visa ko įžanga.

Užtat kai ateinu pas Laurą po vidurnakčio, žinau, kad yra judesių, kuriuos privalėčiau daryti, bet nepadarysiu. Aš einu per miegantį miestą su girgždančiom ir į šviesias namų sienas besidaužančiom blogai pritvirtintom langinėm. Paskambinu, suloja šunys, ji atidaro man duris, vos vos žvilgteli į mane, šiaip jau įdūrusi žvilgsnį į grindis. Koridoriuje šviesa tamsiai mėlyna ir beveik nieko

nematyti. Eskimukas stebeilija į mane viena ruda, viena mėlyna akimi. Morisas šoka prie manęs draskydamasis iš džiaugsmo. Aš seku paskui Laurą, vėl grįžtančią į lovą.

Bet šiąnakt mes nepuolame mylėtis tuojau pat. Sėdime virtuvėje prie stalo. Geriame migdolų pieno sirupu atskiestą vandenį, balkšvai šviečiantį prietemoje. Žiūrime žemyn į tamsos apgaubtą priemiestį: į Medono kalvą, į Bulonės mišką, į Isi le Mulino, į šimtus oranžinių ir baltų taškelių.

Aš kenčiu dėl tų gniaužiamų judesių, dėl to švelnumo, kurio negaliu suteikti Laurai ir sykiu neleidžiu jai suteikti jo man. Man reikėjo moters, o ji tebėra vaikas.

Ji sako, kad tai žino, bet kad mūsų apsikabinimai truksią ilgai; jie atsilaikysią prieš pavydą, virusą, prieš mano gyvenimą be ateities. Ir aš staiga imu žavėtis: ji, būdama dvidešimties metų, geba atsisakyti minties apie absoliučią meilę ir imti tik tai, ką jai duodu.

Aš galvoju apie tą klausimą, kurį sau uždaviau pirmą kartą susitikęs Laurą: „Su kiek vyrų ji jau patyrė orgazmą?" Aš buvau pirmas. Bet tuo visai nesididžiuoju. Taip buvo lemta.

Kai būnu vienas ir masturbuojuosi, galvoju apie ją ir bendras fantazijas, kurias pažadina mūsų apsikabinimai. Laura nežino blogiausių smulkmenų, to, kaip bėga mano naktys, bet aš žinau, kad ji žino, jog aš galiu ją sujaudinti kaip niekas kitas, nes laukinės naktys egzistuoja, jos yra neatskiriama manęs dalis.

Vėliau mes mylimės kaip ir pirmą kartą: du meilužiai, kurie atranda kits kitą ir stebisi savo glamonėmis.

Aš susigavau vėjaraupius, užmirštą savo vaikystės ligą. Pastero ligoninė, perpylimai, rauplės ant veido ir

kūno, užtepliotos kažkokia mėlyna koše. Tame pačiame aukšte sulysę vyrai galuojasi nuo AIDS.

Kažkas man skambina, ateina lankytojų. Omaras vos sulaiko ašaras: praėjusią naktį mirė jo jaunesnysis brolis. Jis pavogė sunkvežimį, jį vijosi policijos mašina, ir jis trenkėsi į sieną; išvakarėse jis pametė raktą, kurį arabų moteris buvo davusi jam norėdama jį apsaugoti. Kai jis kur nors lauždavosi, visada nešiodavosi tą raktą ant kaklo, ir niekas jo nepamatydavo. Jis buvo nematomas.

Trečią dieną ateina Laura. Ji atsisėda ant lovos krašto. Jaučiu, kaip ją gąsdina tos mėlynos dėmės ant mano veido. Aš žinau, kad ji galvoja apie kitas žaizdas, kurios gali dar labiau mane subjauroti. Jai topteli, kad aš nesu nepažeidžiamas.

Laura jau nesistengia prisiversti vaikščioti pas mane. Ji sako, kad nenori trenktis per Paryžių metro, kad negali nakčia palikti šunų — naktį jie neužmiega.

Jau savaitė, kai neturiu iš jos jokių žinių. Skambinu. Ji sutiko dvidešimties metų vaikiną, kirpėją, ir leidžia vakarus ir naktis su juo. Jis ją glamonėja, sako, kad myli, kad ji graži. Jis eina apsipirkti, plauna indus, vaikščioja su šunimis. Jiedu kardu maudosi vonioje. „Mudviem geriau nesusitikinėti,— sako ji.— Matydama tave aš galiu imti juo abejoti".

Aš kankinuosi be Lauros. Galvoju apie ją nuolat. Užsuku į įstaigą, kur ji dirba, bet per vėlai — jos kirpėjas jau išsivedęs ją. Skambinu jai į namus: telefonas skamba ir skamba. Automatinis atsakiklis neįrašo jokios žinutės.

Vieną sekmadienio rytą pagaliau ją pagaunu. „Nusivežk mane prie jūros",— prašo ji.

Važiuojame į Normandiją. Laura žiūri į asfaltą. Mano klausimai — be atsakymų. Ji tik kartoja: „Aš nemaniau, kad tavo reakcija bus tokia".

Pravažiavus Ruaną, juokdamasi sako: „Žinai, jis mane dulkina kaip berniūkštis, ir aš nepatiriu orgazmo. Jei aš čiulpiu jį, jam išsilieja sėkla per trisdešimt sekundžių".

Truvilio viešbučiuose nėra laisvų vietų. Mes kertame Belgų tiltą. Aš užsakau kambarį „Normandijos" viešbutyje, ir mes išsikrauname daiktus. Išsitiesiu ant lovos. Laura nori eiti pasivaikščioti į paplūdimį.

— Aš noriu tave pamylėti!

— Dabar?

— Dabar pat.

— Ak, vadinasi tu nori mane dulkinti!

Ji įsirango lovon. Aš karštligiškai ją nurengiu. Atsiklaupiu prieš ją ant kelių, ji mane masturbuoja pro džinsų antuką kalbėdama: „Aš šito jau seniai noriu".

Aš skverbiuosi į ją užgulęs ant jos visu svoriu. Ji šaukia, labai greitai patiria orgazmą. Paskui guli nejudėdama, nematydama manęs. Aš sakau: „Aš tai patirsiu vėliau".

— Gerai...

Ji atsistoja, tarsi automatas nužingsniuoja į vonią. Girdžiu, kaip bėga vanduo. Laura nusiplauna mūsų glamones.

Vakarieniaujame prie Truvilio paplūdimio. Vakare vaikščiojame, paskui grįžtame į viešbutį. Laura vaikštinėja priekin ir atgal po kambarį; įjungia televizorių, atsisėda į krėslą. Aš guliu vienas lovoje. Prašau ją gultis — aš jos noriu.

— O aš — ne! — sako ji.

Ji atsigula. Mūsų kūnai susiliečia. Man bloga, nepakeliama, aš negaliu pakęsti jos atsisakymo, tai, kad ji ne-

geidžia manęs. „Nieko baisaus, pabandyk užmigti",— sako ji. Ir nusisuka.

Aš atsistoju, užsitempiu trumpikes ir džinsus.

— Ką tu darai?

— Grįžtu į Paryžių.

— Eikšen, gulkis.

Paimu diržą nuo stalo. Apverčiu stiklinę su apelsinų sultimis. „Po velnių!" Paleidžiu mineralinio vandens butelį į sieną. Vanduo aptaško Laurą, ji staiga atsistoja, žiūri į mane, tarsi kėsinčiausi ją užmušti.

— Grįžtam į Paryžių.

— Nusiramink, tai buvo plastikinis butelis.

Vėl atsigulame. Aš praryju tabletę migdomųjų ir galiausiai užmiegu.

Pusryčiaujame prie viešbučio dengto baseino. Šiltnamio efektas. Aš klausiu:

— O kas gi pasikeis?

— Nežinau, aš labai atsiprašau, nemaniau, kad viskas bus būtent taip. Bet aš negaliu pasidalinti į dvi dalis, niekad negalėjau. Maniau, kad esu jį įsimylėjusi, dabar žinau, kad ne, bet man gera su juo ir kol kas nenoriu su tavim užsiiminėti seksu. Tu man pernelyg dažnai kartojai, kad tarp mūsų baigta, kad kiekvienas iš mūsų turi žiūrėti savęs. Aš išmokau nejausti skausmo, tarsi nuo jo atsiriboti. Aš buvau pasiruošusi susitikti ką nors kitą, ir tai įvyko. Tu įpratinai mane prie monotonijos, prie to, kad mudu susitikinėtume tik vakare, persimestume keliais žodžiais, o paskui dulkintumėmės. Daugiau aš to nenoriu, netgi jei ir žinau, kad su tavim daug ko išmokau ir kad aš nerasiu nieko, kas mylės mane taip gerai kaip tu. Aš taip norėjau dalintis su kuo nors juoku, jausmais. Aš noriu kažką sukurti. Su tavimi aš stoviu vietoje.

Šiltame, drėgname ore aš tarsi suminkštėju. Toks įspūdis, kad tai baisus nesusipratimas. Įsivaizduoju saulė-

tas dienas su Laura name su sodu. Aš verkiu. Bet tai nėra rauda, tik iš akių man teka dvi šiltos ir sūrios srovelės.

Norėčiau, kad mano ašaros būtų nuoširdžios.

Išskridau į Lisaboną. Susiieškosiu vietą filmui — jį Luji šią vasarą suks Lisabonoje,— pirmą pilnametražį filmą, kurio vyriausiasis operatorius būsiu aš. Tikiu, kad atsitiks kažkas nepaprasta.

Stoviu nejudėdamas ant Restauratorių gatvės šaligatvio. Žiūriu į savo atvaizdą gintaro spalvos stiklinėje vitrinoje. Man trisdešimt metų. Mano kūnas truputį apsunkęs, veidas apskritesnis, smakras praradęs aštrumą, sprandas truputį apėjęs taukais, plaukai ne tokie lankstūs, ne tokie blizgantys, pučiant vėjui jie pasišiaušia, ir aš galvoju apie Bretanę, apie laukinį Kiberono paplūdimį, apie Haligeno uosto molą, nuo kurio žiūrėdavau į jūrą prieš jachtų regatas. Penkiolikos metų buvau dešimties metrų ilgio burlaivio kapitonas. Dabar aš paklydėlis.

Lyja. Pasislėpę po stogeliu, du įsimylėjėliai bučiuojasi prisispaudę prie išblukusių *azulejos*[15]. Vaikinas atsirėmęs nugara į sieną, jis laiko merginą prispaudęs prie savęs, pilvas prie pilvo. Viliuosi dar pamatyti, kai įsimylėjėliai išsiskirs, kai aš praeisiu arti pro juos ir akies mirksniu, kol jų kūnai atsiplėš vienas nuo kito, pamatysiu degant neabejotiną geismo ugnelę vaikino akyse.

Bet jie tarsi suaugę sykiu. Prie jų kojų stovi gitara, atremta į kuprinę; jie stovi Alfamos papėdėje, priešais karo muziejų. Nepastebi nuo Atlanto pusės atėjusio lie-

---

[15] Plonos plytelės iš balto molio, padengtos glazūra, piešiniais ir kt. *(isp.)*.

taus, kuris taip gaivina mane. Prisigėręs ozono ir uosto kvapų, vanduo permerkia mano drabužius. Jis buvo šiltas, bet dabar, prisilietęs mano kūno, atšąla.

Aš norėjau, kad man praeinant susikabinę meilužiai išsiskirtų po *azulejos*, nutaškuotomis rūdėto, iš kiauro latako tekančio vandens. Bet taip neatsitinka; tik tiesus vaikino žvilgsnis, vien žvilgsnis atsiplėšia nuo merginos veido ir niūriai pažvelgia į mane. Tik vieną akimirką.

Taksi mane išleidžia prie Alkantaros dokų. Aš žiūriu į kabantį Balandžio 14-osios tiltą, bet tematau revoliucijos gvazdikus, įkištus į šautuvų vamzdžius.

Matau vainiklapius, kuriuos jaunas karininkas išspjovė ant nuogo savo sužadėtinės kūno. Matau, kaip išbrinkusios nuo geismo lūpos sukanda gėlę, atremtą į chaki spalvos plieną; vilko dantys sudrasko žiedlapius, ir lūpos su iškreipta šypsena pūsteli juos į išsitiesusią merginą. Tarp jų nėra paslapčių; jie žiūri vienas į kitą nesigėdydami. Gėlė pakeitė priešų kraują. Susijaudinęs karininkas atrėmė šautuvą į sieną. Gvazdiko žiedas nusileidžia merginai prie vaginos. Karininko penis jį stumia vidun, ji tai žino; jai atrodo, kad tai ne sudraskyti vainiklapiai, bet nekalto kareivio kraujas, kurį jos meilužio penis įstūmė į ją; jaunojo afrikiečio kraujas ant šautuvo vamzdzio, ten, kur buvo įkištas gvazdikas. Ji galvoja apie berniuko kraują, plaukiantį jos vagina visiškai į priešingą pusę, nei teka jos kraujas, ir ji patiria dar niekad nepatirtą orgazmą. Ji šaukia kaip Laura. Jos veidas — Lauros veidas.

Aš einu Žanelas Verdes gatve aukštyn. Užsuku į klasikos menų muziejų. Viduj tamsu ir vėsu. Einu per sales. Užlipu plačiais laiptais. Ilgai stoviu priešais penkiolikto amžiaus poliptiką, priskiriamą Nunjui Gonsalvesui, kuriame jis pavaizdavo Bažnyčios hierarchus, kareivius ir miesčionis, garbinančius Šventąjį Vincentą de Forą.

Jau ketinu išeiti, kai poliptiko dešinėje nišoje pamatau kitą paveikslą, vaizduojantį Šventąjį Vincentą. Jis stovi atsirėmę į juodą stulpą, susikryžiavęs kojas, kairiąją truputį atstatęs į priekį, rankas susidėjęs už nugaros; jo ilgi rausvai rudi plaukai apklėtę ausis ir sprandą; virš jų šviečia tarsi aukso gijomis atausta aureolė.

Šventasis Vincentas nuogas, išskyrus aprišalą juosiantį liemenį ir išryškinantį jo lytį. Jo liaunas raumeningas kūnas atrodo tarsi siūlomas, mažumėlę pasisukęs. Akys, regis, žiūri skirtingomis kryptimis. Burna pusiau pravira, apatinė lūpa stora ir gosli.

Šventasis Vincentas nuogas, išskyrus aprišalą, juosiantį nekaltybę; jis panašus į žigolo didelio miesto aikštėje.

Lauke viskas persimainė. Lietus liovėsi. Aš sėduosi ant žemo medinio suolo Balandžio 9-osios parke. Čia pat uostas, tik žemiau, už tramvajaus ir už gelžkelio bėgių, kurie vingiuoja krantu ligi Estorilio; tolėliau — Tagas, šviesiai žalias, nubarstytas bangų putomis; kranai, kone visiškai užstojantys Kristaus karaliaus statulą, stovinčią kitame upės krante; kaminai, laivų korpusai. Du jauni vaikinai lipa prietilčio laiptais iš mažo krovininio laivo su besiplaikstančia Panamos vėliava: „Sambrina"; vienas iš jų nešasi ilgą lyną, apvyniotą apie kairįjį petį; jis daužosi į jo nuogą krūtinę sulig žingsnių ritmu.

Man prieš akis — žaliai nudažyta kaltinės geležies baliustrada. Regiu krantines pro geležines voliutas. Oras gražus kaip niekad. Aš esu gyvas. Pasaulis nėra vien tai, kas plyti tenai prieš akis, kažkas išoriška, tai, ką regi mano akys. Aš priklausau jam. Aš tikriausiai mirsiu nuo AIDS, bet tai jau ne mano gyvenimas: aš esu gyvenime.

Išsinuomoju automobilį ir važiuoju pietų link. Praleidžiu naktį prie Sagreso, Beličės tvirtovėje. Viešbutis — sena, iškilusi virš jūros tvirtovė, esanti už dviejų kilometrų nuo Šventojo Vincento kyšulio.

Skambinu Laurai. Kirpėjas pas ją jau negyvena. Ji sako: „Tau tereikia ištarti vieną žodį... Pasakyk man: „Aš tave myliu", ir aš grįšiu".

Aš nemoku mylėti.

Mes sakome vienas kitam šlykščius žodžius, bet jie, nešami elektros laidų per visą Europą, pasiekia mūsų ausis nelyginant gyvybės šnibždesiai. Mes masturbuojamės ir kartu patiriam orgazmą.

Vėlyvą kitos dienos popietę aš braunuosi pro rėkiančių olandų turistų minią ir lipu į patį tolimiausią Europos tašką — Šventojo Vincento kyšulio švyturį. Pasak žmonių, kai kurių šventųjų kūnai po mirties skleidžią labai švelnų kvapą: šventumo kvapą. Aš palipu žemyn, ten, kur įtvirtinimų parapetas susijungia su švyturio siena; tai labiausiai vakarinė vieta, kurią galima pasiekti. Bet man artinantis prie šitos vietos orą pripildo vis stipresnis ir konkretesnis kvapas. Šlapimo kvapas, kurio negali išblaškyti net stiprus vėjas. Tai laukinių naktų kvapas.

APIE AUTORIŲ IR KNYGĄ

Cyrilas Collardas (1957—1993) — prancūzų režisierius, aktorius, muzikas ir rašytojas — literato karjerą pradėjo 1982 metais, kai, turėdamas vos dvidešimt metų, peržengė „Grasset" leidyklos slenkstį.

Leidykloje jis pasipasakojo savo trumpą, bet kupiną įspūdžių gyvenimą. Po matematikos ir fizikos studijų jo laukė inžinieriaus karjera, bet jis jos atsisakė. Keliavo po pasaulį, žavėjosi buriavimu, fotografija ir muzika. Paskui dirbo Renė Allio, Maurice'o Piallato asistentu, buvo videoklipų režisierius, vaidino, kūrė trumpametražius filmus.

Skatinamas rašyti, jis vis delsė, norėjo išbandyti kitas išraiškos formas. Tik 1986 metais buvo išleistas pirmasis jo romanas „Nuteista meilė", o po dvejų metų jis įteikė „Flammarion" leidyklai antrąjį savo romaną „Laukinys naktys", kuriame išsakė savo beprotišką norą gyventi. Tai buvo ryški, neeilinė knyga.

Būdamas dvasinis J. Genet ir P. Pasolinio mokinys ir kaip G. Bataille'is įsitikinęs, jog erotika ir mirtis yra neatskiriamai susijusios, Cyrilas Collardas iš savo gyvenimo patirties, savo troškimų, dvejonių ir kančių suaudė originalų kūrinio audinį. „Laukinės naktys"— tai romanas apie gyvenimą teigiančio džiaugsmo proveržius priešlaikinės mirties akivaizdoje.

Romano herojus biseksualas Žanas, svarbiausia šio autobiografinio kūrinio figūra, nori išgerti karčiąją ir saldžiąją gyvenimo taures iki dugno. Jį traukia vaikinai, bet, netikėtai sutikęs Laurą, jis patiria jausmą, kokio iki tol nebuvo patyręs. Iš pra-

džių jis nepasisako jai esąs ŽIV nešiotojas... Kai Laura apie tai sužino pati, ją ištinka šokas, ji išgyvena siaubingą dramą, kuri atveda ją iki pamišimo.

Romanas — ir pagal jį paties autoriaus sukurtas bei drauge su Romane Bohringer ir Carlosu Lopezu suvaidintas filmas — tikras mūsų epochos dokumentas, kupinas skaudžios nevilties ir paprastos laimės ilgesio. Trūksmingu, kone isterišku balsu autorius išrėkia savo gyvenimo geismą, jo džiaugsmus ir skausmus. Romane tiek tikro jausmo ir tiek intymaus, kartais net negražaus, nepadoraus, bet nuoširdaus atvirumo... Šiandien viskas tau gali atrodyti gražu ir šventa, bet rytoj tu vėl tapsi laukinių naktų vergu.

Kaip ir filme, romane nėra pozos, jis be galo nuoširdus ir tikras. Tai kraujuojanti išpažintis. Pasak Collard'o, „kova tarp meilės ir mirties labai romantiška... Tai romantizmas, kurį supranta jaunimas".

Cyrilas Collard'as mirė nuo AIDS 1993 metų kovo 5 dieną. Praėjus trims dienoms po autoriaus mirties, filmas „Laukinės naktys" laimėjo keturis „Cezarius", tarp jų apdovanojimus už geriausią metų ir geriausią pirmąjį filmą. Šis kūrinys — desperatiškas autoriaus perspėjimas ir atsisveikinimo laiškas gyviesiems.

Vertėjas

CYRIL COLLARD

LAUKINĖS NAKTYS

Redaktorė *Z. Marienė*
Viršelio dailininkas ir meninis redaktorius *R. Orantas*
Techninė redaktorė *V. Jucienė*

SL 257. Tiražas 7000 egz. Užsakymas 88. Išleido UAB „Vaga", Gedimino pr. 50, 2600 Vilnius. Spausdino Poligrafinių paslaugų įmonė, A. Strazdelio 1, 2600 Vilnius
Kaina sutartinė

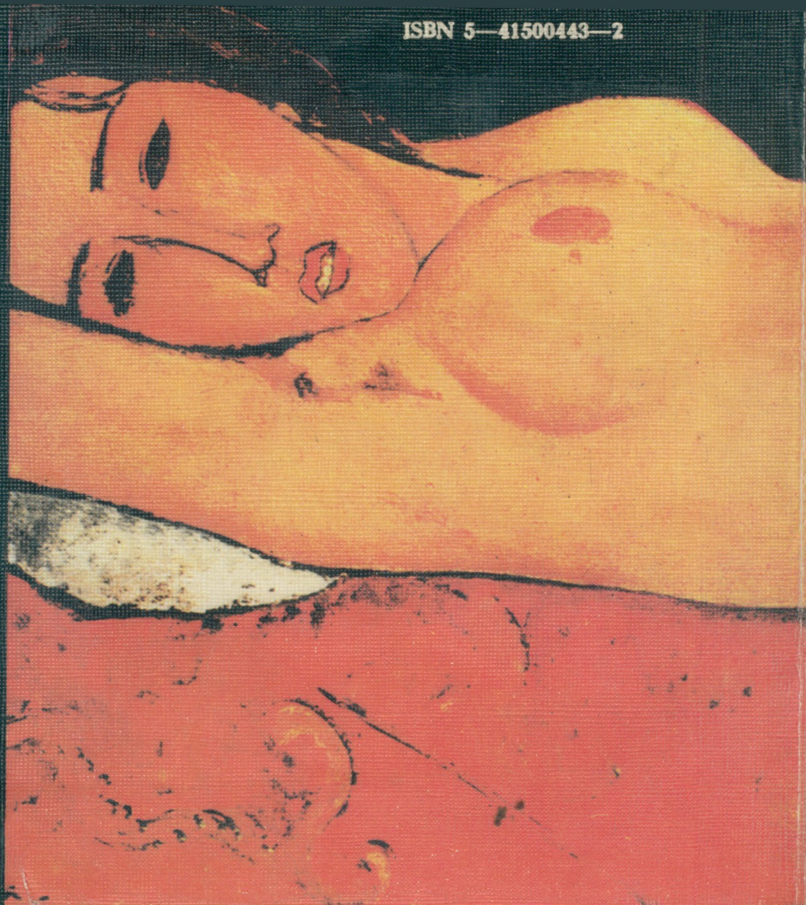
Kolaras S.

Ko-115 Laukinės naktys: Romanas / C. Collard; iš pranc. k. vertė [ir baig. str. „Apie autorių ir knygą", p. 219—220, parašė] P. Bieliauskas.— V.: UAB „Vaga", 1995.— 220 p.

ISBN 5—415—00443—2

Šis kūrinys — tai nuoširdi ir negailestingai atvira 1993 m. nuo AIDS mirusio jauno prancūzų rašytojo išpažintis. Pagal romaną autorius sukūrė filmą, kuris po autoriaus mirties buvo apdovanotas keturiais „Cezariais".

UDK 840-3

ISBN 5—41500443—2